МИСТЕРИИ

КРЪСТЮ МУТАФЧИЕВ

HOMO SAPIENS

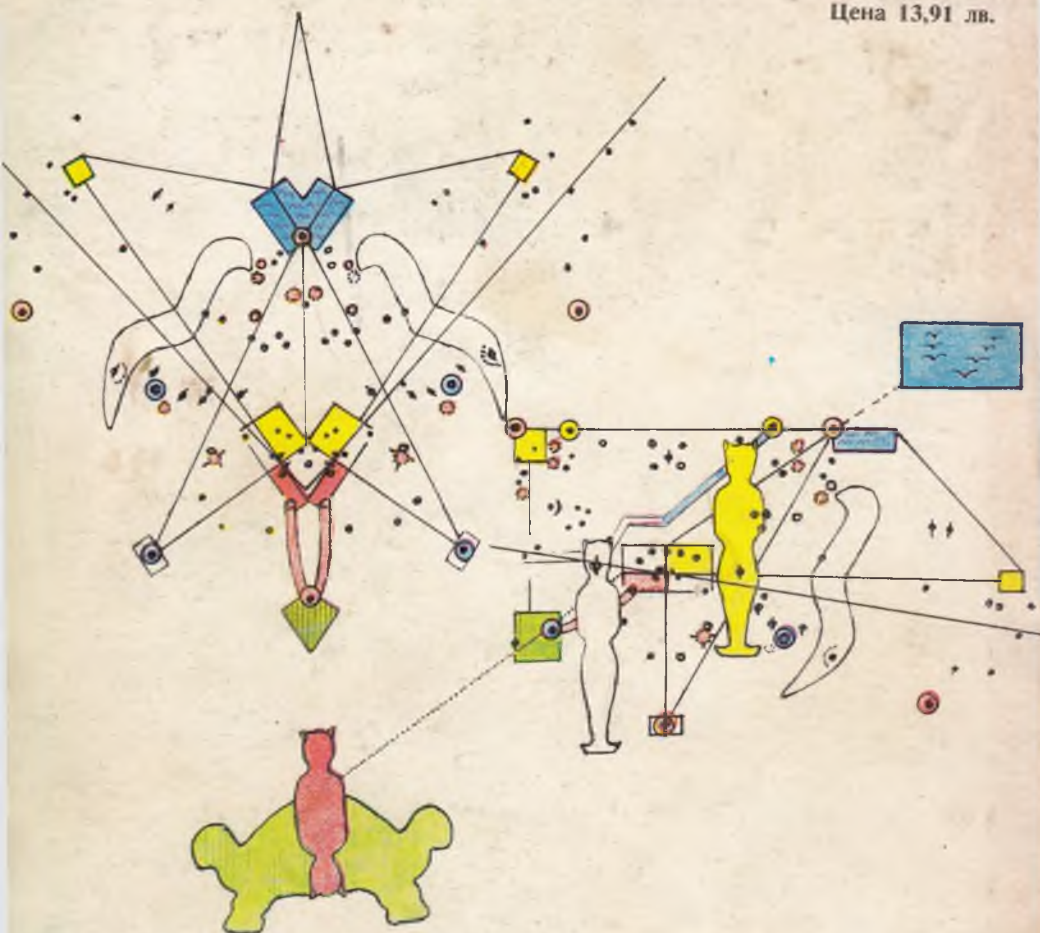
ЗА ПРОИЗХОДА НА HOMO SAPIENS

1

ИСТОРИЧЕСКА СПРАВКА

Цена 13,91 лв.

Тази книга
ще предизвика може би най-голямото археологическо откритие на нашия век.
Гробницата на божеството Бастет в Странджа планина ще се окаже най-вероятно творение на строителите на египетските пирамиди.
. . .И ще отреди най-накрая достойно място на българите в световната история като носители на човешката цивилизация!

Кръстю Мутафчиев

HOMO SAPIENS

ЗА ПРОИЗХОДА НА HOMO SAPIENS

СПОНСОР НА ИЗДАНИЕТО
Е ФИРМА

HOMO SAPIENS
ЗА ПРОИЗХОДА НА HOMO SAPIENS
Кръстю Мутафчиев

КРЪСТЮ МУТАФЧИЕВ

Homo Sapiens

за произхода на Homo Sapiens

част 1 - ИСТОРИЧЕСКА СПРАВКА

•ГУТОРАНОВ & ШЕРИМ•

ЕКСПОЗЕ

С настоящото експозе имам една-единствена цел — да привлека вниманието на световната научна мисъл върху откритие, което има общочовешко значение. То е направено в земите на България, където е живял древният певец Орфей, завещал ни девиза:

„Познай себе си и ще
познаеш Вселената и Боговете."

Откритието се отнася към времето, в което на земите на Балканския полуостров са живели ПРОТОТРАКИТЕ — предците на великите мъже Евмолп, ОРФЕЙ, Тамирис от Тракия, Лин, Музей и много други, повече или по-малко известни. Сведенията за тези велики личности са твърде оскъдни. Това е дало основание ТЕ да бъдат представени в древния епос като митични личности. Но дали наистина ТЕ принадлежат само на митологията или са живели в един реален свят?

В книгата „Homo sapiens за произхода на Homo sapiens" излагам редица данни, игнорирани от историците, които ми дават основание да твърдя, че Орфей е бил реална историческа личност и че той е не само най-великият певец, поет и музикант на древността, но и най-човеколюбивият МЪДРЕЦ, чиято неповторима хуманност е документирана от Аристофан:*

„ОРФЕЙ над всички хора проповядваше
идеята за БРАТСТВОТО НА ЧОВЕЧЕСТВОТО..."

Тази хуманност звучи с още по-голяма сила за нашия свят, който днес в максимална степен се нуждае от казаното от Орфей:

„Помощ за слабите,
утешение за страдащите,
надежда за всички."

Днес повече отвсякога следва да се вслушаме в мъдрия съвет на Орфей:

„В сърцето крепост с меч не можеш
да се добереш,
там песента прониква..."

Кое ми дава основание да твърдя, че упоменатите велики мъже са били реални исторически личности?

Твърдението ми почива както на писмени анали, така и на проучва-

---

* *Авторът се извинява на читателите, че не е цитирал точно посочените източници, тъй като е писал книгата си в Пазарджишкия затвор.*

не, което направих на територията на България, по-точно в Странджа планина (известна още с името ХЕМИмонт). Както в Странджа планина, така също в САКАР и в РОДОПИТЕ съществуват изключително ценни за историята уникални паметници реликви от най-древни времена.

Такъв паметник реликва представлява и гробницата на божеството БАСТЕТ, построена от ПРОТОТРАКИТЕ в Странджа планина. Те са притежавали изключително големи познания и умения.

Според една легенда ПРОТОТРАКИТЕ са дошли по вода от Египет. Били високи и стройни. Имали черни коси. Легендата е разказана по повод на един древен документ, който условно нарекох „Ребус“.

В него има както „свещени знаци“, така и няколко реда неизвестна писменост. „Ребусът“ е съставен от единични и двойни геометрични линии и шест правоъгълника. В него са изобразени змиевидна фигура, ЛУНАТА в първа фаза на изгрев, а до нея една звезда.

В „Ребуса“ са кодирани важни сведения и знания на човечеството от най-дълбока древност. Самият „Ребус“ се оказа, че представлява една четвърт от РАЗГЪНАТ АСТРОНОМИЧЕСКИ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН.

Уникалността на този план се състои в обстоятелството, че той е създаден на база на звездите от съзвездието Цефей. В него са заложени още и звезди от съзвездията Хидра, Кратер и Корвус. Особено внимание заслужава и фактът, че създателите на АСТРОНОМИЧЕСКИЯ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН са използували за неговото съставяне както видимите звезди от съзвездието Цефей, така и невидими звезди, които представляват огледално отражение на видимите, т.е. тяхно копие. По този странен за нашето съвременно мислене начин ТЕ са създали една своеобразна вселена. В центъра на тази вселена се откроява представената ВТОРА ВАЖНА ТРОЙКА ЗВЕЗДНИ БОЖЕСТВА, известни от шумеро-акадския светоглед:

— Богът на СЛЪНЦЕТО, символично представен от звездата „ δ “ — Делта, от съзвездието Цефей. Слънцето съществува в тази нова вселена два пъти в оригинал и два пъти в огледално отражение — т.е. копие от звездата „ δ “ — Делта.

— Богът на ЗВЕЗДИТЕ, символично представен от звездата „ ζ “ — Дзета, от съзвездието Цефей. Този Бог съществува в новата ВСЕЛЕНА четири пъти само в ОРИГИНАЛ. Тази звезда съществува и в „Ребуса“.

— Богът на ЛУНАТА съществува в новата вселена четири пъти, така както е показан и в „Ребуса“ — в първа фаза на изгрев.

Върху така изобразената своеобразна вселена създателите на АСТРОНОМИЧЕСКИЯ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН са приложили на дело смисъла на една сентенция, авторството на която се приписва на Платон:

„Това знание, към което се стреми геометрията, е знание за ВЕЧНОТО, а не за преходното."

Всъщност ТЕ — древните строители — са използували своите уникални знания в областта на астрономията, математиката и геометрията, за да създадат РАЗГЪНАТ АСТРОНОМИЧЕСКИ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН на гробницата на божеството БАСТЕТ. Техният замисъл е бил автентичен. Светогледът им е изхождал от представата, че:

— Всичко, което съществува на планетата Земя, е само огледално отражение на това, което съществува на небето.

— Всичко, което става на небето, се върши и на Земята, сякаш се отразява в умалително огледало.

Най-уникалното е, че принципът на огледалното отражение е заложен в самия „Ребус". В него са кодирани важни сведения. При дешифрирането на правоъгълниците в „Ребуса" се появиха следните фигури:

— Божеството БАСТЕТ, жената с котешка глава

— Двойник на божеството БАСТЕТ

— Ято прелетни птици

— Двуглава костенурка и т.н.

А от самия „Ребус" се получават странни геометрични указателни знаци, които имат изключително важно значение за правилното интерпретиране на заложения в РАЗГЪНАТИЯ АСТРОНОМИЧЕСКИ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН дълбок смисъл.

Един от десетките указателни знаци, получени от „Ребуса", показва как РАЗГЪНАТИЯТ АСТРОНОМИЧЕСКИ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН се превръща в тристепенна (триетажна) гробница. Ако приемем понятията, въведени от археолози за гробниците, построени на земята, то тази на БАСТЕТ, която съществува в своеобразната ВСЕЛЕНА, има следните „помещения":

— „СЕКРЕТНА КАМЕРА" — представена от геометрична фигура — ромб. В нейното „помещение" попада група малки звезди от съзвездието Цефей. Те са както в оригинал, така и в огледално отражение. Погледнато от планетата Земя, „СЕКРЕТНАТА КАМЕРА" се намира в най-отдалечената точка.

— „КАМЕРА" — в това помещение попадат две СЛЪНЦА, четири ЛУНИ и четири ЗОРИ. В центъра на това „помещение" се намира огледалното отражение от звездата „ υ " — Йота, от съзвездието Цефей. В „Ребуса" огледалното отражение н υ тази звезда е обградено от правоъгълник. При дешифрирането му се появява картината на „експлодирала планета". Погледната в пространството, „КАМЕРАТА" стои много по-близко до планетата Земя.

— „ПРЕДДВЕРИЕ" — в това помещение се появява звездата „ μ " — Мю, от съзвездието Цефей. При дешифрирането на правоъгълника,

в който се намира тази звезда, се появява фигурата „ДВУГЛАВА КОСТЕНУРКА". Като имаме предвид, че най-древните са изобразявали планетата ЗЕМЯ символично чрез костенурката, то следва да приемем, че „преддверието" е самата планета. Символична е и самата звезда Мю от съзвездието Цефей. Известно е, че тази звезда е най-червената от всички видими с просто око звезди. Когато се наблюдава, ТЯ изглежда като червена капка кръв на звездния небосклон. Самото помещение има елипсовидна форма, такава, каквато е формата на костенурката. Вероятно и то е куполовидно.

Ако изходим от указателните знаци, получени от „Ребуса", а също и от самия него (тъй като самият той съдържа символика) и ги интерпретираме, ще узнаем от създателите на АСТРОНОМИЧЕСКИЯ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН следното:

— Божеството БАСТЕТ съществува във Вселената в ОРИГИНАЛ, в ОГЛЕДАЛНО ОТРАЖЕНИЕ и като ДВОЙНИК.

— ТО, Божеството, е тръгнало с „ЯТО ПРЕЛЕТНИ ПТИЦИ", но вече като ОГЛЕДАЛНО ОТРАЖЕНИЕ от „ЕКСПЛОДИРАЛАТА ПЛАНЕТА" — т.е. от „ПОМЕЩЕНИЕТО К А М Е Р А", и се е появило на планетата ЗЕМЯ.

— Тук, на планетата Земя — представена като „ПОМЕЩЕНИЕ" — „ДВУГЛАВА КОСТЕНУРКА", — ТЯ и „ЯТОТО ПРЕЛЕТНИ ПТИЦИ" стават родоначалници на ХОМО САПИЕНС. Създаденото от тях поколение е с червена кръв.

По този АСТРОНОМИЧЕСКИ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН гробницата на божеството БАСТЕТ е построена в Странджа планина. Разкопките, които извърших на мястото на обекта през 1981 г. заедно с петчленен екип, ми дадоха възможност да открия достатъчно доказателства, че ГРОБНИЦАТА действително съществува.

През март 1981 г. локализирахме мястото на обекта. През април същата година започнахме разкопките, при които разкрихме знаци, изобразени на скалите, дървен скрипец, дървени дръжки от сечива и други. Констатирах, че скалните знаци са във взаимовръзка с небесни тела и точно тези небесни тела сочат пътя към ГРОБНИЦАТА.

ГРОБНИЦАТА е скална. За да се достигне до нейния вход, няма да бъдат срещнати големи затруднения. Трудностите ще дойдат с подготовката за влизане в нея. Ако не цялата ГРОБНИЦА, то със сигурност т.нар. от мен „СЕКРЕТНА КАМЕРА" е херметически затворена. Това обстоятелство, както и фактът, че на обекта е доказан особен вид излъчване, констатирано не само от работещите там, но и от местните жители, не трябва да се пренебрегват. Изхождайки от наличието на висши знания, на базата на които е създаден АРХИТЕКТУРНИЯТ ПЛАН, логично е да допуснем, че разхерметизирането на „СЕКРЕТНАТА КАМЕРА" крие рискови опасности за тези, които ще се заемат

с това. Наложително ще бъде да се направят допълнителни и много прецизни проучвания. И тези проучвания следва да станат с най-съвременната техника, с която човечеството разполага.

От моя гледна точка отварянето на гробницата не е по силите само на България. Това може да стане под егидата на ЮНЕСКО, тъй като в нея се съхраняват безценни сведения, които имат значение за общочовешката история.

Анализирайки АСТРОНОМИЧЕСКИЯ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН, както и намерените на обекта веществени доказателства, съвсем естествено у мен възникна въпросът — с каква цел ТЕ, ДРЕВНИТЕ, са построили гробница, ПОСВЕТЕНА НЕ НА СМЪРТЕН, А НА БОЖЕСТВО?

Отговорът е многозначен. Нейното предназначение може да бъде както инженерно, така също и геофизично. Твърде възможно е тя да представлява част от уникална глобална система от съоръжения и древни знания. За да улесня учени и специалисти в тяхното по-задълбочено проучване, поставих ударение върху най-древния човешки светоглед, според който корените на ГЕНЕЗИСА на човешкия разум са свързани с КОСМОСА.

Изхождайки от висшите знания, които са притежавали създателите на АСТРОНОМИЧЕСКИЯ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН, стигнах до заключението, че всички истински пирамиди в Египет, закуратите по Двуречието, строежите по реката ИНД и всички мегалитни съоръжения са строени по подобни астрономически архитектурни планове.

Постарах се да съпоставя най-древния човешки светоглед със светогледа на гръцките философи материалисти Херакъл, Демокрит, Епикур, Ксенофан и други. Оказа се, че до тяхното появяване на историческата сцена не е съществувала ДИЛЕМАТА „произход на човека“. Както от ПРОТОКРАТИТЕ, така и от предшествениците на древните гърци е било възприето схващането, че човешкият род е плод на разумни същества, дошли от други планети. За ТЯХНОТО появяване на планетата ЗЕМЯ съществуват най-различни легенди и предания във фолклора и епоса на всички народи по света. Тези факти са достигнали и до наши дни.

За да бъде изяснен „ВЕЧНИЯТ СПОР“ за произхода на човека, считам, че е крайно необходимо при проучването на този въпрос учени и специалисти да обърнат поглед към забравени истини, които са ни завещани от тъмата на времето. Какво имам предвид:

— На всеки е известно, че човек е част от природата, а самата природа представлява безвъзвратна част от световната материя.

Според халдейците „*Световната материя както никога не е създадена, така и никога няма да изчезне.*“ Ако изходим от казаното, би следвало да допуснем, че във Вселената съществуват и други разумни

същества, тъй като в КОСМОСА нищо не изчезва, а само се трансформира от една в друга форма.

От шумеро-акадския светоглед ни е известно, че съществуват следните божества:

ПЪРВА ГЛАВНА ТРОЙКА БОЖЕСТВА

Богът на НЕБЕТО

Богът на ЗЕМЯТА

Богът на ВОЙНАТА И МЪДРОСТТА

ВТОРА ВАЖНА ТРОЙКА ЗВЕЗДНИ БОЖЕСТВА

Богът на СЛЪНЦЕТО

Богът на ЛУНАТА

Богът на ЗОРАТА

Очевидно е, че богът на ЗЕМЯТА принадлежи на ПЪРВАТА ГЛАВНА ТРОЙКА звездни БОЖЕСТВА, а това означава, че в йерархията на БОГОВЕТЕ ТОЙ стои над ВТОРАТА ВАЖНА ТРОЙКА ЗВЕЗДНИ БОЖЕСТВА. Това подсказва, че под понятието Земя следва да се разбира всякакъв вид материя, която съществува във Вселената, на която има условия за живот. И ако на такива планети живеят разумни същества, то тяхната форма не е задължително да отговаря по структура и по вид на нашата.

ПРОТОКРАТИТЕ не само твърдят, но и със средствата на висши познания ни показват откъде са дошли тези, които са създали на планетата Земя ХОМО САПИЕНС. Но ТЕ не само са го създали. Те са му завещали и „ВЕЛИКАТА МЪДРОСТ" — уникални познания и умения. С това може да се обясни защо създателите са наричани БОГОВЕ. И защо хората са строели храмове и светилища в тяхна чест, и защо именно в тях са били съхранявани знанията, завещани от БОГОВЕТЕ.

А жреците на храмовете са били не само пазители, но и разпространители на „ВЕЛИКАТА МЪДРОСТ". Изхождайки от АСТРОНОМИЧЕСКИЯ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН, определено считам, че учени и специалисти вече имат достатъчно основание да погледнат с други очи към най-древния човешки светоглед. Смятам, че е повече от наложително да бъде проучена по-внимателно и задълбочено историята на нашите „н е в е ж и и примитивни" предци, които поради своето „невежество" били надарени с богато въображение.

През последните няколко десетилетия усилено се заговори за палеоконтакти, за богове и хора. Най-неумолимият в търсенето на аргументи бе швейцарецът Ерих фон Деникен. Неговите книги „Спомени от бъдещето", „Послание на боговете", „Посев и Космос", „Моят свят в образи", „Явления" и др. са широко известни и популярни. На пръв поглед те не само провокират, но и шокират съвременната човешка мисъл. Неговите твърдения изглеждат абсурдни, но впоследствие

самата наука ги приема поради убедително представения фактологичен материал.

Всъщност Ерих фон Деникен защитава своите хипотези, като използува слабите места на съвременната наука, която и до днес не е в състояние да обясни на какво се дължи скокът в човешкото развитие между каменната епоха и древните цивилизации. В общочовешката история тази празнота продължава да зее.

Написаната от мен книга „HOMO SAPIENS ЗА ПРОИЗХОДА НА HOMO SAPIENS" няма за цел да попълни празнотата, която съществува между каменната епоха и древните цивилизации, тъй като в нея аз не предявявам претенции за изчерпателност на проблемите. Поради тази причина условно я нарекох „Историческа справка". Нейното предназначение е да обърна внимание на учени и специалисти върху:

— Най-древната наука — АСТРОНОМИЯТА. За нея се казва:

Според достигналите до наше време сведения разграничаването на зодиакалните съзвездия и на по-голяма част от Северната небесна полусфера е станало в Египет около 2500 г. пр. н. е. Но египетски имена на съзвездия не са известни. Древните гърци са възприели египетското разграничаване на съзвездията, като са въвели нови имена.

В интерес на обективната историческа истина се налага да бъдат направени съществени корекции на това становище. Основание за тази корекция ни дава АСТРОНОМИЧЕСКИЯТ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН, създаден на базата на съзвездието Цефей. Гърците твърдят, че са въвели нови имена на съзвездията, но това тяхно твърдение е в противоречие със съществуващите етиопски имена на цар Цефей, неговата съпруга царицата Касиопея и тяхната дъщеря Андромеда.

В легендата към „Ребуса" действително се твърди, че създателите на плана са дошли от Египет, но в нея не се казва, че те са били египтяни. Херодот твърди, че боговете в древна Елада са принадлежали на египтяните или са донесени от друг народ.

Отговора можем да прочетем в епичното произведение „ИЛИАДА":

— В Песен първа 400-440:

„Вчера отиде Кронид да гостува отвъд океана
при Етиопци почтени, а с него и ВСИЧКИ БЕЗСМЪРТНИ.
След единадесет дни той пак на ОЛИМП ще се върне."

481-521:

„След като вече настъпи дванадесетата ЗОРА оттогава,
дружно се върнаха пак на ОЛИМП Боговете всевечни —
Зевс бе начело."

— В Двадесет и трета песен 198-238:

„Тя им отказа обаче да седне" (ИРИДА — бел. авт.) *и тъй заговори:*

„Няма да седна! Далеч при вълните на бог Океана,
в царството на ЕТИОПЦИ отивам, че там хекатомба
в чест на БЕЗСМЪРТНИТЕ КОЛЯТ — желая да вкуся от нея."

— „История на МАТЕМАТИКАТА“. В нея се казва приблизително следното:

„Талес от Милет бил привлечен от славата, мъдростта и високата култура на Египет и заминал за тази страна. Там той се запознал с основите на емпиричната геометрия.

За египетските геометрици рисунката на многоъгълника е била еквивалентна на това, което днес наричаме план на дадено място или пространство. Но нито при египтяните, нито при вавилонците се среща АБСТРАКТНОТО понятие МНОГОЪГЪЛНИК, което гърците извличат от безкрайното множество равни фигури и ги постулират в „чиста форма“. Фактът, че не може да се УСТАНОВИ кога и как са били въведени тези понятия, е накарал някои историци (по математика — бел. авт.) да нарекат началото на гръцката математика „ЕПОХА НА ГРЪЦКОТО ЧУДО“.

Учени и специалисти и до днес считат, че НЯМА НИКАКВИ ДОКАЗАТЕЛСТВА, въз основа на които може да се разбере със сигурност по какъв път египетските тематични понятия (макар и емпирични) стават достояние на онези гръцки мислители, които поставят началото на „НОВА ЕРА“ в историята на математиката. Не е известно КОЕ е ПОСЛУЖИЛО за МОСТ между емпиричното естество на познанията с теоретичен характер, които са оставили древните гърци.“

От проучванията, които направих, стигнах до извода, че в Египет, Крит и на Балканския полуостров в основата на създаването на високоразвитата цивилизация стоят МИТИЧНИТЕ ХИПЕРБОРЕЙЦИ и ЕТИОПЦИ ПОЧТЕНИ. Тези два народа стоят и в основата на ПРОТОТРАКИТЕ. Тяхната „велика мъдрост“ е била наследена, посредством писмени анали от рода на „Книга за мъртвите“, от великите мъже Орфей, Евмолп, Тамирис от Тракия, Лин, Музей и много други, живели след тях. Такава личност е бил МЕЛАМпус (гр. „меламп“ — чернокрак), синът на гадателя АМИТАон.

Погрешно би било да се смята, че подобни висши знания са запазени от дълбоката древност, предавани само по устен път. Самото твърдение, че Питагор е знаел наизуст творчеството на Орфей, недвусмислено подсказва откъде ПИТАГОРЕЙЦИТЕ са черпили своите познания. Особено показателна в това отношение е и сентенцията, авторството на която се приписва на Платон:

> *„Това знание, към което се стреми геометрията, е*
> *знание за ВЕЧНОТО, а не за тленното и преходното.“*

Тук още веднъж искам да подчертая, че очевидно самата сентенция противоречи на светогледа на древните гърци.

В условно наречения от мен „Исторически речник“ се постарах да разкажа за проучванията, които направих. Тези мои проучвания са

предимно на базата на писмените анали „Илиада“ от Омир, „Аргонавтите“ от Аполон Родоски, „Старогръцки легенди и митове“ и др. Анализирайки тези произведения и „История“ на Херодот, установих, че корените на индоевропейските народи се намират на Екватора и на юг от него, по-точно на континента Африка. Без съмнение на този континент и до ден днешен съществуват много повече сведения, които следва да бъдат най-внимателно проучени, с цел да се доближим колкото е възможно повече до обективната историческа истина.

Считам, че би било много полезно, ако учените и специалистите вземат под внимание в своите проучвания и хипотезата на г-н Жорж Бау, учен от Кот д'Ивоар, който твърди, че писмеността на нашата планета е дошла от Африка.

Досега се считаше, че писмеността се е зародила в Месопотамия около средата на IV хилядолетие пр. н. е. Няколко века по-късно се е появило древноегипетското писмо, а след това и китайските йероглифи.

Предположението на Бау е, че изворите на писмеността са се появили преди девет хиляди години, а нейните корени следва да се търсят в Африка. Тогава територията на сегашната пустиня Сахара е била покрита с гъсти тропически гори. След като Жорж Бау анализира древноегипетски писмени източници и ги сравнява с паметници на африканската писменост, запазена по скалите в района на Сахара, стига до извода, че формата на записване на информация египтяните са заимствували от африканците, а не обратното. Не случайно си позволявам да цитирам този факт.

По-късно, когато северозападната част на континента Африка е започнала да се превръща в пустиня, обитателите ѝ са се преместили на север — към Мароко и Тунис, както и на изток — към Египет.

Бау смята, че ПРЕДЦИТЕ на днешните мароканци и египтяни са оставили писмени свидетелства за своето първооткривателство на писмеността — едно от най-великите човешки изобретения.

Към твърдението на Жорж Бау мога да прибавя само това — да припомня на учените и специалистите, които ще се занимават с писмеността, да вземат предвид и легендата за ДАНАИДИТЕ. В нея се казва, че градът на ДАНАЙ и неговата дъщеря ХиперМЕСТРА се е наричал ХЕМИС, в областта ТИВА в Египет. А на около 80 километра от Рабат днес съществува град (на територията на Мароко), който се нарича ХЕМИсет. СЪЩО ТАКА НЕКА ИМАТ ПРЕДВИД, ЧЕ ГРОБНИЦАТА НА БАСТЕТ е построена в Странджа планина, която някога се наричала ХЕМИмонт.

Не се съмнявам, че отговорът на всички повдигнати от мен въпроси в книгата може да бъде намерен в АНАЛИТЕ — НАПИСАНАТА ИСТОРИЯ ОТ СТРОИТЕЛИТЕ НА ГРОБНИЦАТА НА БОЖЕСТВОТО БАСТЕТ.

Според легендата в ГРОБНИЦАТА се намират писмени източници, в които са описани всички исторически събития, станали две хилядолетия преди те да бъдат поставени на съхранение там. В гробницата на божеството БАСТЕТ се съхранява и написано **предсказание** за това как ще се развие светът две хиляди години напред — в бъдещето.

С отварянето на гробницата ние ще притежаваме писмените анали на нейните създатели. След разчитането на АНАЛИТЕ най-после ще имаме доказателството за това КОИ СМЕ НИЕ, ОТКЪДЕ сме ДОШЛИ и НАКЪДЕ ОТИВАМЕ!

Символът на божеството БАСТЕТ е „СВЕТЛИНА В МРАКА“!

Днес ние действително се нуждаем от повече светлина. Тази светлина ни е необходима, за да оцелее човешкият род.

IN OPTIMA FORMA*

СВЕЩЕНИТЕ ТЕКСТОВЕ, митове и легенди са най-старите източници за историята на човечеството, достигнали до нас от дълбоката древност. Все повече надделява становището, че те отразяват в някаква степен реални събития, съхранени от народната памет и фолклор, но пречупени през призмата на въображението, светогледа и душевността на народите, живели в различни епохи, за да достигнат до нас във вид, в който днес ние ги познаваме. От тях научаваме, че някога на планетата Земя е съществувала високоразвита цивилизация, унищожена вследствие на природни катастрофи. След дълги проучвания учени и специалисти са стигнали до извода, че известният от свещените книги потоп е станал около 11 653-11 652 г. пр. н. е.

За природните катастрофи, сполетели човечеството, и за знанията, които са съществували преди потопа, научаваме от различните анали, запазени по чудо от тъмата на времето. В книгата на Александър Горбовски „Загадки от най-старата история“ са представени хипотези за съществувалата някога на Земята високоразвита цивилизация. Авторът пише:

„Може да се предположи, че известна част от знанията е оцеляла при катастрофата и по-късно е станала достояние на онези, които са се спасили.

„О, Солоне, Солоне! — казали египетските жреци на Солон — Вие, гърците, сте като децата, нищо не знаете за старите времена! Нищо не ти е известно на теб за отколешните знания на миналото.“

Жреците съобщили на Солон, че след катастрофата, която унищожила населението на градовете по крайбрежията на моретата и реките, оцелели само „най-примитивните и неграмотните, пастирите и животновъдите“, които са били в планините.

Ако отделни представители на някога високоцивилизован народ са успели да се спасят по време на катастрофата, повечето от тях очевидно са се оказали безсилни пред лицето на враждебните стихии и дивите племена.“

Арабският историк Масуди, позовавайки се на недостигнали до нас източници, пише:

„Сурид, един от царете, който живял преди потопа, построил две големи пирамиди и заповядал на жреците да скрият в тях запаси на техните знания и на всичко онова, което те са достигнали в различните изкуства и науки, за да оцелеят за онези, които после биха могли да ги разберат. Той записал също и положението на звездите, техните цикли...“

---

* *По най-добрия начин (лат.).*

Древноегипетският историк Манетон съобщава за текстове, съдържащи важни знания, които при приближаването на катастрофата били записани от една легендарна личност — мъдреца ТОТ. По-късно ТОТ влязъл в пантеона на египетските богове като бог на знанията, който дал писменост на хората. Тези текстове според Манетон, *„направени от ТОТ, от първия Хермес, на свещен език със свещени знаци, били преведени след потопа...*(пропуск в ръкописа) ... *и записани в йероглифи"*.

Древният учен и историк Йосиф Флавий писал за мъдреците, които *„открили науката за небесните тела и устройството им"*. Те били предупредени за приближаващата катастрофа, за гибелта *„отчасти от силата на огъня и отчасти вследствие на огромното количество вода"*. За да не бъдат забравени техните открития и да не загинат, преди хората да се запознаят с тях, те издигнали два стълба — един от тухли, друг от камък, и записали върху тях съобщение за своето откритие. Това било направено, в случай че тухленият стълб рухне при наводнението, каменният, оставайки невредим, да даде възможност на хората да се запознаят с надписа. Според Флавий по негово време каменният стълб още съществува, т. е. през I в. от н. е.

Старогръцкият учен Страбон съобщава за съществуването на текстове, написани преди потопа, които се пазели по негово време на Пиренейския полуостров. Келтските жреци — друидите, се позовавали на „книгите на Ферилт" — анали, написани преди катастрофата.

В индийските свещени книги „Агни-Пурана" и „Бхагавата-Пурана" също се говори за книгите на знанията „Веди", които могли да бъдат спасени по времето на катастрофата.

За това, че хората са се опитвали да запазят писмени сведения за своите постижения в навечерието на катастрофата, разказва и вавилонският историк и жрец Бероз (III в. пр.н.е.) в книгата си „История": Когато цар Ксисутрос бил предупреден за предстоящия потоп, заповядал да бъде написана *„история на зараждането, развитието и завършека на всички неща"*. Царят също заповядал написаната вече история да бъде заровена в града на слънцето — Сипар. След потопа Ксисутрос и спътниците му *„намерили книгите в Сипар, написали много нови книги, построили храмове и отново основали Вавилон."*

В един от клинописните шумерски текстове някой си древен цар писал, че обича да чете текстове, *„написани в епохата преди потопа"*...

Вавилонският историк Бероз пише, че фантастичното същество Оанес периодично се явявало при хората и им съобщавало много полезни знания. Според автора Оанес научил хората *„да разбират" писмеността и ги обучил в различни изкуства. „Той ги научил да строят градове и да издигат храмове, да съставят закони. Той им обяснил законите на геометрията."*

Нека си припомним някои любопитни подробности: Оанес пристиг-

нал *„отнякъде си, отвъд морето"*. Не можел да яде храната, с която се хранели останалите жители на Шумер. той говорел език, който никой не знаел.

В „История" на Бероз се казва, че съществото Оанес е получовек, полуриба. Появило се преди много години от Персийския залив. Учени и специалисти, съпоставяйки данни от вавилонската и шумерската митология, установяват, че това същество, описано по безкрайно фантастичен начин, е древният БОГ на водите ЕНКИ, известен още и като БОГ на ВОЙНАТА И МЪДРОСТТА.

Напоследък се налага мнението, че най-древният човешки светоглед е свързан с шумерите-акадци и с вавилонците. Според този светоглед в отдалечените времена на тези култури са почитани следните божества:

ТРИМАТА ГЛАВНИ БОГОВЕ:

— Богът на НЕБЕТО	АНУ	АН
— Богът на ЗЕМЯТА	АНЛИЛ	ЕЛИЛ
— Богът на ВОЙНАТА И МЪДРОСТТА	ЕА	ЕНКИ

ВТОРАТА ВАЖНА ТРОЙКА ЗВЕЗДНИ БОЖЕСТВА:

— Богът на СЛЪНЦЕТО	УТУ	ШАМАШ
— Богът на ЛУНАТА	НАНАР	СИН
— Богът на ЗВЕЗДИТЕ	ИНИНА	ИШАР

В книгата на Александър Горбовски „ЗАГАДКИТЕ НА НАЙ-СТАРАТА ИСТОРИЯ" прави впечатление следният текст:

„Халдейците твърдят — четем у Диодор Сицилийски, — че световната материя е вечна и че тя както никога не е възниквала, така и никога не може да бъде унищожена."

Ако изходим от твърдението на халдейците, под понятието БОГ НА ЗЕМЯТА би следвало да разбираме не БОГ на планетата Земя, а БОГ на „СВЕТОВНАТА МАТЕРИЯ", тъй като БОГЪТ АНЛИЛ (ЕЛИЛ) според шумеро-акадския светоглед принадлежи към тримата ГЛАВНИ БОГОВЕ.

Оттук следва, че нашите древни предци под понятието „земя" възприемали всякакъв вид материя, която съществувала (и съществува) в Метагалактиката и на която има условия за живот независимо от нейната форма и вид. Това обстоятелство обяснява защо техният светоглед е изхождал от представата, че:

— Всичко, което съществува на планетата Земя, е само огледално отражение на това, което съществува на НЕБЕТО.

— Всичко, което става на небето (В КОСМОСА), се върши и на Земята, сякаш се отразява в умалителното огледало.

— Местните градове, планини, реки, държави и т. н. съществуват НА НЕБЕТО, на различни планети, звезди и съзвездия в „съвършен“ вид, а на Земята те съществуват в тяхното „безкрайно несъвършенство“.

Праобразците на всички земни неща, съдбите на всички градове, държави и хора се намират на звездите и в съзвездията. Звездите са тези, които оказват решително влияние върху всичко земно, докато земните неща следват само движението на звездите. От движението на звездите може не само да се узнае, но и да се предскаже съдбата на всичко, съществуващо на планетата Земя — държави, градове, отделни хора, цялото човечество.

— Звездният небосклон бил огромна КНИГА, където всичко пишели звездите, а четенето на тази книга било една ОСОБЕНА, най-висша и най-важна за хората и за държавата наука, и не само наука, а и изкуство.

В подкрепа на тази теза четем у Александър Горбовски следното:

„Колкото повече сведения и факти за миналото натрупва науката, толкова по-нови и нови потвърждения придобива мисълта за съществуването на подобна цивилизация.

Археологията и етнографията от последната половина на века изясниха, че древните цивилизации на Стария свят — Египет, Месопотамия, Крит и Гърция, Индия и Китай — водят началото си от единна основа и че това единство на техния произход обяснява и единството във формите на митологичната и ритуалната им структура.“

ОСНОВАТЕЛНО възниква въпросът: Защо древните цивилизации водят началото си от една-единствена основа?

ОТГОВОРЪТ Е ШИФРОВАН в древен документ, който условно нарекох „РЕБУС“. По силата на обстоятелствата този документ — случайно или не — попадна у мен в началото на 1981 г. Той предизвика много размисъл, алтернативи, проучвания. На „РЕБУСА“ посветих повече от 10 години от живота си, но за това ще разкажа подробно по-късно. И така, според предишния притежател на документа „РЕБУСЪТ“ е представлявал „карта на съкровище“. Човекът ходил в Българската академия на науките и в много други научни инстанции, но всички приемали неговото твърдение за иманярска история. Отчаян от отказа на представителите на официалните държавни инстанции да се занимаят със случая, той се обърнал към ВАНГА. По повод на т. нар. „иманярска карта“ (а за мен „РЕБУС“) ВАНГА разказала следната история за нейните създатели:

„— Много, много отдавна дошли по вода от Египет.

— Били високи и стройни хора, с черни коси. Носели маски на лицата си. Били облечени като кукери.

— Има гроб на жена, която държи ЖЕЗЪЛ от ИЗВЪНЗЕМНА МАТЕРИЯ в ръцете си.

— На мястото има несметни богатства — злато на бучи, предмети, книги, оръжие — МНОГО!!!

— Има написана история за две хилядолетия назад и предсказание как ще се развие светът две хилядолетия напред. — Нещата са закопани на шест места. Има гробница на коне и ОРЪЖИЕ. ОРЪЖИЕТО ИМ Е О С О Б Е Н О!

— Грозяла ги е голяма опасност. Всичко било построено от заточеници — роби. Те са копали. Пролята е била много кръв.

МЯСТОТО Е СВЕЩЕНО!

— Навремето там е имало път. Вървели са камили. Пътят е минавал покрай храм, светилище и крайпътни ханове. Много хора са идвали в храма, за да се молят. Имало е калдъръм.

— МЯСТОТО СЕ НАМИРА В БЛИЗОСТ ДО МАЛКО ТЪРНОВО."

Позволих си да нарека условно разказаното от ВАНГА „легенда". Възприех тази легенда като нещо свещено, като част от „РЕБУСА". Самият „РЕБУС" и „легендата" към него ми бяха предоставени на 18 януари 1981 година от племенницата на ВАНГА Красимира Стоянова.

Тъй като принадлежа към хората, които вярват в невероятното, реших да проуча старинния „РЕБУС". Върху картата бяха изобразени „свещени знаци" и няколко реда неизвестна писменост. Поставих си задача ДА ДЕШИФРИРАМ ИНФОРМАЦИЯТА от документа. Последва поредица от безсънни нощи. Загадката ме привличаше, очароваше, караше ме да се замислям, да анализирам и разсъждавам. Бях убеден, че в него е заложено нещо велико. И може би и разказът на ВАНГА — тази светица, защото несъмнено за мен тя е свещена жена — ме караше отново и отново да разсъждавам. Задавах си въпроси: КОИ СА ТЕ — ДОШЛИТЕ ПО ВОДА ОТ ЕГИПЕТ? Какво представлява този древен документ ИЛИ по-точно копието от него? И защо най-вече си позволих да го нарека „РЕБУС"?

В приложение №1 е показан „РЕБУСЪТ". Вижда се, че върху картата са изобразени шест правоъгълника, змиевидна фигура, единични и двойни линии, Луната в първа фаза на изгрев, а до нея една звезда. Върху „РЕБУСА" личат и няколко „свещени знака".

В правоъгълниците, които са различни по размери, една до друга са нанесени точки, чертички, запетайки и т. н.

В приложение №2 е показан същият „РЕБУС", но за по-голяма прегледност съществуващите в него правоъгълници и някои от геометричните линии са дадени с различни щрихи.

След немалко безсънни нощи успях да установя, че „иманярската карта" представлява кодиран „РЕБУС", който съдържа важни сведения и знания от най-дълбоката древност.

При частичното дешифриране „РЕБУСЪТ" се оказа част от архитектурен план на гробница. За тази гробница ВАНГА разказва, че е на *жена, която държи жезъл от извънземна материя.* Самият „РЕБУС" представлява една четвърт от архитектурния план на гробницата.

Правоъгълниците в ребуса са поставени, за да бъдат кодирани в тях важни сведения.

В процеса на дешифриране изведох архитектурния план на гробницата. Ето как изглежда тя:

— **В приложение №3** е показана една втора от архитектурния план на гробницата.

— **В приложение №4** са показани две трети от архитектурния план на гробницата.

— **В приложение №5** е показан целият архитектурен план на гробницата.

Въпреки че бях възстановил цялостния архитектурен план на гробницата, изпитвах чувството, че това съвсем не е крайният отговор. Бях вътрешно убеден, че в него е заложена някаква много по-голяма, мистична загадка, която в една или друга степен е в разрез с нашата „разумна логика". Обстоятелството, което ми даваше основание да мисля така, бе свързано с процеса на дешифриране на „РЕБУСА" — както появата на небесни тела — луни и звезди, така също и разказаната от ВАНГА „легенда" за *„гроб на жена, която държи ЖЕЗЪЛ ОТ ИЗВЪНЗЕМНА МАТЕРИЯ".* Основание за интересни изводи и заключения ми даваше и твърдението, заложено в най-древния човешки светоглед, че *„всичко, което съществува на планетата Земя, е само огледално отражение на това, което съществува на небето".*

Усилията ми в тази насока се оказаха плодоносни. Създателите на „РЕБУСА" са били обучавани от онези мъдреци, за които Йосиф Флавий пише, че са *„открили науката за небесните тела и тяхното устройство".* Древните предци, построили гробницата на божеството БАСТЕТ, са били не само носители на най-стария човешки светоглед, но и негови разпространители сред *„най-примитивните и неграмотните", „пастирите и животновъдите"*, т. е. сред оцелелите след потопа, за който се говори в свещените книги.

Разконсервирането на гробницата ще докаже, че този най-древен човешки светоглед не е бил плод само на богато въображение, а е почивал на изключително големи и уникални познания, за които днес казваме „знания, неизвестно откъде дошли".

За да не бъда обвинен в субективизъм, ще оставя фактите да говорят сами. Верни на своя светоглед, нашите предци, преди да построят гробница на ЖЕНА, която *„държи ЖЕЗЪЛ ОТ ИЗВЪНЗЕМНА МАТЕРИЯ"*, са създали АСТРОНОМИЧЕСКИ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН. Чрез този план те са искали да ни съобщят къде точно на НЕБЕТО (в необятния КОСМОС) се е намирала тази гробница в „съвършен" вид. След това ТЕ променят мащабите на АРХИТЕКТУРНИЯ ПЛАН, за да бъде той приложен за планетата Земя. Тогава построяват гробницата в нейния „несъвършен" вид.

Ще се постарая да опиша начина, по който е създаден АСТРОНОМИЧЕСКИЯТ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН:

За основа древните предц α а използували проекция на съзвездието Цефей, по-точно звездите: „ α “ — Алфа, „ δ “ — Делта, „ ι “ — Йота, „ μ “ — Мю, „ ζ “ — Дзета, „ ε “ — Епсилон, групата звезди към звездата „ ξ “ — Кси, и др.

Самото съзвездие е показано в **приложение №6.**

В приложение №7 е показано също съзвездието Цефей и посочените по-горе звезди, но с тази особеност, че оригиналните звезди от съзвездието са показани и в огледално отражение, т. е. показано е тяхното копие.

Съществува вероятност нашите предци да са познавали както вертикалния модел на света, означен с числото 3, символизиращ неговата динамичност, изменяемост и хармоничната му цялост, така и хоризонталния модел, представен от числото 4, като идеално устойчива и статична структура. Самото число 4 идва от четирите световни посоки — изток, запад, север, юг.

Точно тези знания са били приложени, за да бъдат нанесени на пергамент или друга материя четири пъти в оригинал и в огледално отражение звездите от съзвездието Цефей. Това е направено с цел да бъде създаден един своеобразен звезден небосвод — виж **приложение №8.**

На така създадения небосвод се появяват:

— четири Луни;

— четири Слънца, от които две в оригинал и две в огледално отражение. Слънцето е представено от звездата „ δ “ — Делта, от съзвездието Цефей. На учени от специалисти по астрономия е известно, че благодарение на тази звезда, по-точно на нейното равномерно пулсиране, е станало възможно измерването на космическите разстояния. От тази звезда получават своето наименование „цефеидите“, както и всички останали звезди, които притежават нейното пулсиране.

— Четирите Зори са представени от звездата „ ζ “ — Дзета, от съзвездието Цефей. Точно тази звезда е отбелязана в „РЕБУСА“ единствено и до самата Луна. Точно тя се появява и не само подсказва, но и потвърждава, че за основа на АСТРОНОМИЧЕСКИЯ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН на гробницата на божеството БАСТЕТ е използвано съзвездието Цефей.

От митологията е известно, че Зората е наричана ЕОС. А от Омировата „Одисея“ узнаваме, че ЕОС е майка на етиопския цар МЕМНОН, който е убит от АХИЛ. В поемата се казва, че след като бил убит, в знак на скръб ЕОС се покрила с тъмен облак. Тя изпратила на бойното поле синовете си — боговете на вятъра, и те отнесли Мемноновото тяло на брега на реката Есеп. Там младите нимфи го оплакали и му изградили гробница. А неговите воини — етиопците —

били превърнати от боговете в ПТИЦИ. Оттогава насетне всяка година ПТИЦИТЕ (т. е. ТЕ — ЕТИОПЦИТЕ, превърнати в птици) долитат на бреговете на река Есеп при Мемноновата гробница и там оплакват своя цар.

Неслучайно си позволих да припомня легендата за ЕОС и Мемнон.

Да се върнем отново към АСТРОНОМИЧЕСКИЯ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН на гробницата на божеството БАСТЕТ. Очевидно е, че в центъра на своеобразния небесен свод се появяват в оригинал звездите на ВТОРАТА ВАЖНА ТРОЙКА звездни божества — бога на Слънцето (ХЕЛИОС), богинята на Луната (СЕЛЕНА), богинята на Звездите (ЕОС).

Освен съзвездието с етиопското име Цефей при създаването на АСТРОНОМИЧЕСКИЯ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН нашите предци са използували и звездите от съзвездията Хидра, Кратер, Корвус, Касиопея и Тарус. По този начин пред нас се появява една своеобразна Вселена.

За по-голяма яснота съм изключил от чертежа тези съзвездия, тъй като те имат само указателен характер.

Приложение №9 от чертежа на АСТРОНОМИЧЕСКИЯ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН МОЖЕ ДА УБЕДИ ВСЕКИ, ЧЕ В ДЪЛБОКАТА ДРЕВНОСТ създателите на това уникално съоръжение съвсем не са живели „примитивно“, в „потънал в невежество свят“. Напротив! Тук вече не става въпрос за емпиричната геометрия на Талес от Милет, нито дори за Евклидовата геометрия, а за тази, за която Гаус е казал преди повече от 200 години, че наред с Евклидовата съществува и неевклидова геометрия.

От **приложение №10** става ясно как нашите предци са приложили на практика знанията си за ВЕЧНОТО.

По този повод можем да си припомним една древна сентенция, авторството на която се приписва на Платон:

„Това знание, към което се стреми геометрията,
е знание за ВЕЧНОТО, а не за тленното и преходното.“

Чрез уникалния АСТРОНОМИЧЕСКИ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН древните ни показват кое е „вечното“ и „съвършеното“ и къде се намира ТО.

И все пак за да вникнем във въображението и научните знания на създателите, трябва да дешифрираме „РЕБУСА“ докрай.

„РЕБУСЪТ“, както вече споменах, представлява една четвърт от АСТРОНОМИЧЕСКИЯ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН (**вж. приложение №11**).

В приложение №12 отново в показан „РЕБУСЪТ“, но вече дешифриран. В този вид той разкрива една нова за нас Вселена. Да се опитаме да вникнем в нея:

— В центъра на „РЕБУСА“ е изобразен правоъгълник, две трети от който е щрихиран с наклонен наляво пунктир, една трета — с наклонени наляво непрекъснати линии. При дешифрирането му от него се появяват две фигури:

1. От означената с пунктир част на правоъгълника се появява фигурата на жена с КОТЕШКА ГЛАВА.

От египетската митология се знае, че така е изобразявана богинята БУБАСТЕТ, известна още като богиня на Луната.

БУБАСТЕТ символизира СВЕТЛИНАТА В МРАКА.

2. От означената с наклонени наляво линии част на правоъгълника се появява фигура на ДВОЙНИК — КОПИЕ на богинята БАСТЕТ.

— От означения с вертикални линии правоъгълник, в който се намира в оригинал звездата „ μ “ — Мю, от съзвездието Цефей, се появява фигурата на ДВУГЛАВА КОСТЕНУРКА.

— От правоъгълника, в който се намира в оригинал звездата „ υ “ — Йота, от съзвездието Цефей, се появява „ЯТО ПРЕЛЕТНИ ПТИЦИ“.

— От означения с пунктир правоъгълник, в който се намира копие, огледално отражение от звездата „ υ “ — Йота, от съзвездието Цефей, се появява „ЕКСПЛОДИРАЛА ПЛАНЕТА“.

При правилно интерпретиране фигурите говорят — те буквално преразказват легендата за богинята БАСТЕТ, за „ЕКСПЛОДИРАЛАТА ПЛАНЕТА“, за отлитането на „ЯТОТО ПРЕЛЕТНИ ПТИЦИ“, за „ДВУГЛАВАТА КОСТЕНУРКА“.

Нека не забравяме, че преди хиляди години символично чрез костенурката нашите предци са изобразявали планетата Земя.

За да се добие още по-ясна представа за това какво точно са искали да ни разкажат създателите на „РЕБУСА“, трябва да бъдат дешифрирани редица други фигури, които се появяват в него. Ето и някои от тях:

В приложение № 13 е показан указателен знак, който има няколко предназначения:

— От него се разбира, че показаният в **приложение № 10** АСТРОНОМИЧЕСКИ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН на гробницата на божеството БАСТЕТ е в разгънат вид. Чрез него се установява как гробницата се превръща в тристепенна, като същевременно показва чрез звездите на какво ниво в пространството се намират нейните „ПОМЕЩЕНИЯ“ в своеобразната Вселена.

— Същият знак показва пътя, по който е минала богинята БАСТЕТ, за да се появи на планетата Земя.

— **В приложение № 14** е показан знак, който може да бъде оприличен на скафандър, подобен на тези, които използуват космонавтите.

— **В приложение № 15** е показана фигура, която може да бъде оприличена на „ЛЕТЯЩА ЧИНИЯ“ или НЛО. Не липсват както кръглата форма, така и „възглавничките“ за меко кацане.

— **В приложение № 16** е показан знак, който има забранително значение. Т о з и знак е валиден само за планетата Земя.

От „РЕБУСА“ могат да бъдат изведени десетки други указателни знаци, но на този въпрос няма да се спирам, тъй като те имат второстепенно значение. Ако действително желаем да научим нещо повече от нашите предци, то тези знаци също следва да бъдат проучени.

Както вече споменах, гробницата на божеството БАСТЕТ е тристепенна. Основателно възниква въпросът: Защо е било нужно първоначално да бъде създаден РАЗГЪНАТ АСТРОНОМИЧЕСКИ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН? Създателите отговарят съвсем конкретно и това е илюстрирано чрез **приложение № 17**. Тук ясно се виждат четирите „ЧАШИ НА МЪДРОСТТА“, символично представящи ЧЕТИРИТЕ ЧОВЕШКИ РАСИ, т.е. целия човешки род. Според нашите предци всички ТЕ са деца на ВЕЛИКАТА И МОГЪЩА богиня БАСТЕТ.

Това тяхно твърдение съвсем не е безпочвено. То е представено с помощта на уникални знания по астрономия, геометрия, математика и други науки. Колкото и невероятно да изглежда твърдението на нашите предци, все пак не е без значение фактът, че до този извод достига и съвременната наука, заета с проучване на произхода на ХОМО САПИЕНС.

Бих искал да посоча на читателите и статията в „НЮЗУИК“ от края на 1987 г. „ПЕТ МИЛИАРДА КРЪВНИ БРАТЯ“, където се търси отговор на въпроса: КАКВА Е БИЛА ПЪРВАТА ЖЕНА В СВЕТА?

„Американски учени са открили гените на жената, дала живота на човешкия род. Тази „ЕВА“, която е предмет на най-смели антропологически теории през последното десетилетие, е изглеждала така: чернокоса, тъмнокожа жена, която броди из саваната да търси храна. Тя била силна, мускулеста, способна да разкъса животно със собствените си ръце. „ЕВА“ не е била единствената жена в света, при това не е била непременно най-привлекателната и най-женствената. Просто ТЯ е била най-плодовитата. Нейните гени се намират във всички човешки същества. И може да се каже, че днес на Земята има над 5 милиарда кръвни роднини. Според най-груби изчисления ТЯ е нашата обща десетхилядна прабаба.

Когато през миналата (1987 г. — бел. авт.) година американските учени обявиха, че са открили първата жена, те ВЪЗОБНОВИХА НАЙ-СТАРИЯ ЧОВЕШКИ СПОР — ОТКЪДЕ СМЕ ДОШЛИ?

Учените са изследвали изключително много гени, събрани от различни места на света, и са отделили вериги от ДНК (дезоксирибонуклеинова киселина). ТЯ (ДНК) ги е довела до една-единствена жена, от която всички ние сме произлезли. Повечето от доказателствата сочат, ЧЕ ЕВА Е ЖИВЯЛА В АФРИКА. Това опровергава досегашното твърдение, че неин дом е бил Южен Китай. Генетиците са изследвали плацентна тъкан, взета от 147 жени от различни части на света. След сложната обработка на тази тъкан е била отделена течност, която

съдържа ДНК. Тази ДНК е извлечена от митохондрия, който се намира в цитоплазмата на клетката. Митохондрият произвежда почти цялата енергия, необходима за поддържането на клетката.

До началото на 60-те години учените не подозираха, че митохондрият съдържа гени. В края на 70-те години те откриха, че неговата ДНК носи информация за родовото дърво, тъй като това се наследява само от майката. Не става въпрос за комбинация от гените на двамата родители. Родовият запис се предава, без да се прекъсва в поколенията. Получената в лабораторията на Бъркли верига на ДНК показва общото родово дърво, чиито корени са в Африка. Установено е, че представителите на отделните раси са незначителни. Могат да бъдат проследени веригите на ДНК на всички новородени деца, които стигат до една жена.

Това, което шокира антрополозите, не е съществуването на „митохондричната прамайка" на човечеството, а нейната рождена дата. Изследователите от Бъркли я изчисляват чрез броя на мутациите, които е претърпяла нейната ДНК. Именно по този начин е определено, че първата жена е живяла преди 200 000 години (по-точно между 140 000 и 290 000 г.).

Досега се смяташе, че историята на човешкия род е започнала преди близо милион години. Тези предположения се базираха предимно на антропологични доказателства. Затова сега представителите на тази наука остават все още скептично настроени. Те държат да видят костите на предполагаемата прамайка на човечеството. Ето защо търсачите на вкаменелости продължават да изследват разкопките и особено старателно тези, които датират отпреди 200 000 години.

Генетичната наука си е поставила за цел да открие и какъв е бил праотецът на съвременния човек. Засега има един „кандидат" за Адам, но не е сигурно, че именно ТОЙ е бил съпругът на ЕВА.

Да се върнем отново към въпроса: Какво са целели да ни кажат нашите предци чрез плана на гробницата на божеството БАСТЕТ? Налага се изводът, че ТЕ — мъдреците от древността, съвсем преднамерено са превърнали РАЗГЪНАТИЯ АСТРОНОМИЧЕСКИ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН в тристепенна (триетажна) гробница. В случая ще използувам понятия от археологията — „камера" и „преддверие". Обаче тук се появява и трето „помещение", което условно нарекох „секретна камера". Всъщност това са понятия, въведени от археолозите за гробниците, които са били строени на Земята.

В случая сме изправени пред една загадка — гробница, която според АСТРОНОМИЧЕСКИЯ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН се намира на различни нива във Вселената. И в нейните „помещения" нашите предци са вложили замисъл, отговарящ не само на светогледа, но и на техните познания.

Според плана най-отдалеченото „помещение“ от планетата Земя е „Секретната камера“, показана в **приложение № 18**. Образувана е от ДВЕ ЧАШИ НА МЪДРОСТТА, които в най-горната си част от своя страна също образуват (съединени) своеобразно „помещение“, което има формата на ромб. В това помещение, както се вижда от чертежа, при експониране на параметрите на съзвездието Цефей се появяват в оригинал звезди в близост до звездата „ξ, ξ – Кси, от съзвездието Цефей.

Според нашите предци именно там някога във времето е живяла ВЕЛИКАТА И МОГЪЩА БОГИНЯ, майката на човешкия род. Там ТЯ е съществувала в ОРИГИНАЛ, т.е. в „съвършен“ вид.

Второто „помещение“, наречено „камера“, е показано на чертежа в **приложение № 19**. В неговия център се откроява огледалното отражение от звездата „υ“ – Йота, от съзвездието Цефей, която според дешифровката представлява ЕКСПЛОДИРАЛА ПЛАНЕТА. Тази планета при експониране на съзвездието върху чертежа на „Ребуса“ е заобиколена от:

— четири Луни;

— четири Зори, представени в оригинал от звездата „ζ“ – Дзета, от съзвездието Цефей;

— две Слънца, представени в оригинал от звездата „δ“ – Делта, от съзвездието Цефей;

От чертежа прави впечатление, че докато в „секретната камера“ групата звезди, намиращи се в близост до звездата „ ξ “ – Кси, се появяват в оригинал, то в „камерата“ същите звезди се появяват, но вече във вид на огледално отражение. Очевидно НЯКОГА, по времето на взрива, на ЕКСПЛОДИРАЛАТА ПЛАНЕТА е живяла ВЕЛИКАТА И МОГЪЩА БОГИНЯ.

Преди да „експлодира“ планетата, ЯТОТО ПРЕЛЕТНИ ПТИЦИ и БОГИНЯТА СА **напуснали** ТАЗИ ВСЕЛЕНА. Моята интерпретация се подкрепя от обстоятелството, че от правоъгълника, в който е изобразена оригиналната звезда „ υ “ – Йота, от съзвездието Цефей (както се вижда от чертежа), се появява ЯТОТО ПРЕЛЕТНИ ПТИЦИ. Очевидно е, че ЯТОТО Е ИЗЛЕТЯЛО ПРЕДИ катастрофата – преди „планетата“ да експлодира.

В приложение № 20 е показано „преддверието“. То има елипсовидна и куполовидна форма, което се потвърждава от фигурата на „Двуглавата костенурка“, получена при дешифрирането на правоъгълника, щрихиран с вертикални линии. В параметрите на този правоъгълник при експонирането на съзвездието се намира и звездата „μ“ – Мю, в оригинал.

„Преддверието“ представлява планетата Земя. Именно това обяснява защо в дълбока древност Земята е била представяна или изобразявана символично като костенурка.

Според моята трактовка чрез дешифрирането стигам до заключението, че двойникът скулптура в „преддверието“ олицетворява ХОМО

САПИЕНС (HOMO SAPIENS), т.е. този, който вече е роден на планетата Земя. В неговите вени тече червена кръв и това също така символично е подсказано чрез присъствието на звездата „ μ “ — Мю, от съзвездието Цефей. На астрономите е известно, че тази звезда е единствената, която стои като червена капка кръв на звездното небе.

По този символичен начин нашите предци са искали да покажат защо именно ХОМО САПИЕНС се различава от тези, които са го създали.

Да си припомним Омир. От „Илиада“ научаваме интересни факти, като този, че БОГОВЕТЕ са се хранили с АМБРОЗИЯ, напитка или храна, която не са употребявали смъртните хора.

Чрез **приложение № 21** на чертежа е показан пътят, изминат от създателите на ХОМО САПИЕНС.

„РЕБУСЪТ“ показва съвсем определено как ВЕЛИКАТА И МОГЪЩА МАЙКА БОГИНЯ с ЯТОТО ПРЕЛЕТНИ ПТИЦИ от ОРИГИНАЛ (посочено на чертежа в щрихирания с пунктир правоъгълник) се превръща в ОГЛЕДАЛНО ОТРАЖЕНИЕ (посочено в същия правоъгълник, оставен празен), там, където се намира групата звезди, в близост до звездата „ ξ “ — Кси, НО НЕ В ОРИГИНАЛ, а в ОГЛЕДАЛНО ОТРАЖЕНИЕ. Оттук ТЕ са излетели, за да се появят на Земята.

Върху чертежа това е изобразено чрез скулптурата двойник, а Земята символично е представена като Двуглава костенурка.

В приложение № 22 е показан чертеж на гробницата на БОЖЕСТВОТО БАСТЕТ, как изглежда тя от една страна — като една втора от АСТРОНОМИЧЕСКИЯ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН, показан в разгънат вид. Другата половина е илюстрирана в тристепенен вид.

Превръщайки разгънатия АСТРОНОМИЧЕСКИ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН в тристепенен, неговите създатели са искали да покажат кои са създали човешкия род на планетата Земя и откъде са дошли.

До каква степен бихме могли да вярваме на това твърдение на древните? За това се обръщаме към представителите на съвременната наука, за да узнаем тяхното становище по тези въпроси.

Тъй като нямам достъп до информация и литература, свързани с последните научни открития, ще си позволя да акцентувам вниманието на читателите върху факти, публикувани досега в нашия печат, които не само че са твърде интересни, но са и във връзка с изложеното от мен.

Сп. „Наука и техника за младежта“, бр. 6/1988 г.:

„НАЙ-ПОСЛЕ ИЗВЪНСЛЪНЧЕВИ ПЛАНЕТИ

Доскоро всички съобщения, че извън Слънчевата система са открити планети, са се оказали погрешни. Сега обаче изглежда, че действително такива планети съществуват. Съобщение за това е направено от канадските астрономи Б. Кембел и Г. Уокър от Доминиканската

астрофизическа обсерватория, Виктория, провинция Британска Колумбия, и С. Янг от Университета на Британска Колумбия, Ванкувър.

Откритието се предшествува от шестгодишни наблюдения на 3,6-метровия телескоп, монтиран на планината Мауна — Кий (щат Хавай, САЩ). По време на работата се измерва скоростта, с която различните звезди се приближават или отдалечават от Земята. Методът се базира на използуването на линиите на поглъщане в близост като инфрачервена част на спектъра.

От 16 изучавани звезди при две периодични изменения на скоростта позволиха да се открие присъствието на звездни спътници. При други 10 звезди подобни вариации на скоростта говорят за наличие на незвездни спътници, т.е. ПЛАНЕТИ.

Най-вероятно е наличието на планети около звездите ЕПСИЛОН от Еридан и Гама от Цефей. Първата се намира на 11 светлинни години от Земята и е най-близкият до нас слънцеподобен обект.

ЕПСИЛОН на Еридан представлява оранжевосветеща звезда с маса, която с една четвърт е по-малка от масата на Слънцето в нашата галактика. Нейната светимост представлява една трета от слънчевата. Звездата се вижда с просто око, най-добре се наблюдава през зимата.

Гама от ЦЕФЕЙ е отдалечена от нас на 48 светлинни години и яркостта ѝ 8 пъти надвишава слънчевата. Вариациите в лъчева скорост на тази звезда, регистрирани в течение на няколко години, позволиха да се установи, че върху нея действува някакво тяло — очевидно ПЛАНЕТА с маса, равна на 1,7 маси на Юпитер. Масата на предполагаемата планета на звездата ЕПСИЛОН от Еридан 2-5 пъти надвишава масата на Юпитер.

Според специалистите работата на Б. Кемпбел и сътрудниците му е най-убедителното от всички получени досега свидетелства за съществуването на ПЛАНЕТИ извън Слънчевата система. И тъй като използуваната методика позволява да се открият планети, не по-малки от Юпитер, много вероятно е съществуването и на по-малки планетоподобни тела. В това число сходни със Земята.“

Сп. „Космос“:

„ДАЛИ Е МИТ?

Местните жители от остров Кралица Шарлота разказват за космически пратеници. Те дошли на Земята с „огнен кораб“, били високообразовани, продължително време изучавали флората и фауната и след това се върнали в своя свят. Подобни истории могат да се чуят у японци, араби, в някои страни на Европа, Централна Америка и другаде.

Заслужава да се запитаме какви обективни причини са дали повод за възникване на подобни „фантастични“ митове и легенди?!“

Примерите и у нас вече са история, особено през последните две години. Необикновените „космологични“ знания на догоните са все още една загадка. Пак там четем:

„Легендите за Троя, Критския дворец, Вавилон, викингите бяха потвърдени чрез археологически разкопки. Но никой сериозно не е споменавал за ДВЕТЕ СЛЪНЦА. През 1912 г. бяха намерени няколко глинени таблички и между тях каталог на звездното небе, съставен от древните шумери. Върху него е изобразено второ СЛЪНЦЕ като огромно кълбо с оранжев цвят, намиращо се между две южни съзвездия. През 1968 г. австралийски учени откриха пулсар в небето на Южното полукълбо. Това е всичко, което е останало от гигантски взрив на свръхнова звезда. Ето следователно откъде идва легендата за „ДВЕТЕ СЛЪНЦА“. Ставало е дума за реално случило се събитие в периода 8000-6000 г. пр. н. е.“

Сп. „Космос“:

„САМИ ЛИ СМЕ ВЪВ ВСЕЛЕНАТА

... Но житейският опит ни учи — няма дим без огън. Нима между многото свидетелства за ПАЛЕОКОНТАКТИ няма такива, които да ни карат да недоумяваме, най-малко да се замислим? С този въпрос се обърнах към Л. М. Гиндилис, старши научен сътрудник в астрономическия институт „Щарнберг“:

„Няколко явления според мен трябва да се изследват най-подробно с привличане на широк кръг професионалисти — отговори ученият. — Това са Стоунхендж, племето ДОГОНИ и древнокитайските източници.“

Стоунхендж е местност в Югозападна Англия, известна на любителите на детективския жанр. Именно там се развиват смразяващите душата събития в повестта на КОНАН ДОЙЛ „Баскервилското куче“. Друго е погълнало вниманието на Шерлок Холмс, иначе проницателният детектив сигурно би насочил цялата мощ на дедуктивния метод, за да разгадае тайната на монолитните каменни късове, осеяли блатата на Стоунхендж. При това не хаотично, а в най-строга математическа последователност. Съвсем неотдавна с помощта на съвременни електронноизчислителни машини бе доказано, че гигантските съоръжения в Стоунхендж, издигнати на границата между каменната и бронзовата епоха, няколко столетия преди падането на Омировата Троя фиксират всички най-важни точки на изгряването и на залязването на Луната и Слънцето, позволяващи да се предсказват затъмненията, да се отчита времето.

Астрономическа обсерватория през каменния век! Било ли е това по силите и ума на тайнствените жреци — ДРУИДИТЕ?!!

Немалко спорове предизвикват астрономическите познания на аф-

риканското племе догони. Не зная дали трябва да се чудим на преклонението към Сириус, най-ярката звезда на нощното небе, култ, съществувал и у другите африкански народи, в древния Египет например. Но как да обясним твърдението на догоните, че Сириус е тройна звезда? С това, че Юпитер има спътници? Догоните и днес не се интересуват от телескоп... И ето че буквално през последните месеци се изясни, че Сириус има планетна система.

Древнокитайските източници, разказващи за „синовете на небето", за които И. С. Лисевич, доктор на историческите науки, изнесе доклад на Световната конференция по палеоастронавтика, са, изглежда, най-поразителното явление. Съобщението предизвиква небивал интерес. „Синовете на небето", явили се според хрониката с падащи звезди, научили хората да правят лодки, да впрягат волове, да копаят кладенци, да издигат отбранителни съоръжения, да лекуват с иглоубождане, да си водят календар... Самите „синове на небето" смайват с технологическия си рационализъм — те правят земни карти, занимават се с астрономически наблюдения с помощта на огромни изгладени огледала. „Синовете на небето" пътешествували на „чудесни триножници", изпод които излизал силен огън. „Синовете на небето" се приземили в Северен Китай, където впоследствие възникнало ядрото на цивилизацията. В другите райони били изпратени „железни братя" с шест ръце и четири очи, с тризъбец вместо уши (във всеки случай така им се е сторило на аборигените). Тези чудовища се хранели с камъни и пясък, могли да хвърчат във въздуха. След погребението главата на „железния брат", предвидливо отделена от тялото, продължавала дълги години да излъчва топлина. Защо не роботи с радиоактивни изотопи?

Съгласно с древните предания предполагаемите пришълци дошли от съзвездието Регул.

Астрономите са установили, че звездата се състои от четири СЛЪНЦА,при това Регул В прилича на нашето светило, а около Регул С е възможно да има планети. В звездната система на Регул има радиоизточник, който излъчва в метровия обхват, както и Земята..."

В статията си „От съзвездието Голямо куче ли са строителите на пирамидите?" съветският учен Сергей Проскуряков от Института по проблемите на надеждността на машините към АН на Белоруската ССР изложи своя хипотеза, отнасяща се до египетските пирамиди. От 1983 г. досега той е събирал данни от енциклопедични речници, научни монографии и математически модели, след което е заложил информацията в компютър. След обработката ѝ са се получили изумителни резултати. Излиза, че проектантите и строителите на древните пирамиди са използували при пресмятанията си метрична система на изчисления, появила се във Франция... в края на XVIII век! По-нататъшният анализ показал, че създателите на пирамидите са били запознати със законите

на висшата математика: те са използували понятието „числото Пи на степен Пи". Сумата от периметъра (обиколката на основата и височината на пирамидата) представлява (с абсолютна точност) една милиардна част от разстоянието, изминато от светлината във вакуум за един час. Случайно съвпадение ли е всичко това? Сергей Проскуряков обяснява, че всяка нова съпоставка от такъв род (а съпоставките са десет) е потвърждение на предишните. Например в така наречената „константа" на Хеопсовата пирамида е закодирана информация за строежа... на ЗВЕЗДНАТА СИСТЕМА СИРИУС — Алфа от съзвездието ГОЛЯМО КУЧЕ. Съществува древен мит за прадедите ни, пристигнали от тройната звезда (СИРИУС).

Забележете — едва през XX век учените установиха, че това е двойна звездна система. Вече е открита втората ѝ компонента, а е възможно да има и трета.

Резултатите от компютърната обработка на информацията дали сведения за най-ниската и най-високата точка на земната повърхност. Числото, получено за най-ниската точка, съвпада напълно с дълбочината на Марианската падина. Оказало се обаче, че най-високата точка — Еверест, е по-издигната, че се намира на 8864 м над морското равнище. А неотдавна въз основа на снимки, направени от американски спътници, бе установено, че височината на Еверест е именно такава.

Сергей Проскуряков твърди, че мумията на Хеопс трябва да се търси на дълбочина 25, 7 м под пирамидата и че съкровищата на фараона са под Сфинкса. Той е получил диаграма, където на основата на случайни графични линии се образува фигурата на куче, която като че ли е начертана от компютър! Накрая ще спомена, че Сергей Проскуряков и куйбишевският специалист к.г.м.н. Вл. Авински предполагат, че пирамидите поглъщат сеизмичните вълни, т.е. че гасят земетресенията.

В бр. 4 от 1986 г. на списание „Космос" е публикувана статията на к.г.м.н. Вл Авински „ИМА ЛИ ПИРАМИДИ НА МАРС?". Авторът излага изключително интересни факти, които са в основата на неговата хипотези:

„Ако внимателно разгледаме някои от снимките на Марс, предадени на Земята от космически апарати, неволно възниква „екстравагантен" въпрос: Все пак Марс не е ли бил някога обитаван или пък посещаван от космонавти от други светове?

Някои чуждестранни изследователи твърдят, че Националното управление по аеронавтика и изследване на космическото пространство на САЩ (НАСА) нарочно крие от обществеността редица космически снимки. А отделни високопоставени чиновници и експерти от НАСА неофициално заявяват, че на Марс съществуват следи от инженерна дейност на извънземни цивилизации под формата на изкуствени съоръ-

жения, които напомнят градове, пирамиди и даже... останки от космически кораб. В чуждестранния печат наистина се появиха интригуващи снимки.

В района на Елизий са открити образувания, интерпретирани като „поле с четириъгълни пирамиди“. А в Южната полярна област се забелязват геометрически правилни структури, наречени условно „Град на инките“. В Северното полукълбо, в района на Кидония е фотографирано НЕЩО, което прилича на руини, сходни с египетските пирамиди. А на 9 километра източно от „Града на пирамидите“ на снимката се виждат каменна структура във формата на човешка глава и странен тъмен пръстен.

Направихме независима оценка на хипотезите за изкуствения произход на марсианските образувания в района на Кидония. Въз основа на публикуваните картини и снимки са изучени общите и местните особености на релефа и тектониката, получени са заключенията на експертите, направени са морфологичен и композиционен анализ, физическо моделиране на марсианските образувания, а също така съпоставка с лунната повърхност, както и с формата и планирането на египетските и мексиканските пирамиди.

Видимите образувания на снимки на Марс, общо взето, съответствуват на характера на релефа на планетата. Много детайли от снимките на Кидония обаче не могат да бъдат обяснени от общоприетите позиции. Според заключението на редица експерти най-задоволително и също толкова „фантастично“ е сравнението на марсианските форми с пирамиди. При което малките „пирамиди“ съответствуват на големите пирамиди в Гиза или наскоро откритите пирамиди на дъното на океана край Бермудските острови и пирамидите в джунглите на Бразилия с височина до 250 метра.

Но това са „играчки“ в сравнение с големите марсиански „пирамиди“ със страна при основата до 1,5 км и височина 1 км. Тези странни фигури са концентрирани в тясна група на площ от около 25 кв. км. Резките им геометрически светлосенки напомнят урбанизиран ландшафт. Изображението на „марсианския сфинкс“ с дължина 1,5 и височина половин километър е строго ориентирано по меридиана на Марс. Подобни гигантски съоръжения на Земята няма и разумът отказва да повярва в тяхното съществуване на безжизнения Марс. Достатъчен ли е обаче този аргумент? Нали са известни бъдещите проекти на градове във формата на гигантски пирамиди, кули и други мегаструктури?

Според заключението на квалифицираните експерти фотографираните в Кидония образувания наистина напомнят пирамиди и овална глава. Но всички тези странни фигури според тях имат естествен произход.

Предприетият морфологичен анализ показва, че контурите на свет-

лосенките, формата, дължината и плътността на сенките съответствуват на пирамидални възвишения от три типа: обикновена пирамида, пирамида с разрушени стени и стъпаловидна пирамида.

При направата на макет от пластелин е била възпроизведена формата и разположението на „пирамидите". На снимките на макета е бил поставен и източник на светлина, разположен под ъгъл от 20 градуса (съответно на марсианските условия по време на фотографиите — бел. прев.). Били са получени светлосенки, които са идентични със светлосенките при реалната повърхност на Марс, свидетелствуващи за действителна пирамидална форма. На марсианските сенки могат да бъдат посочени естествени (централният хълм на кратера Алфонс на Луната) и изкуствени (сенките на египетските пирамиди) аналози.

Композиционният анализ неочаквано разкри, че „пирамидите", тъмният пръстен и „сфинксът" образуват не хаотична, а сложна система. Осите на „сфинкса" и главната „пирамида" са ориентирани на север, осите на трите останали големи „пирамиди" сключват ъгъл от около 16 градуса, т.е. една двадесет и втора от дължината на дъгата — ъгъл, известен още под името ъгъл-алфа. (Ъгъл-алфа е забележителен с това, че е заложен в основата при планирането на Стоунхендж, един от най-древните мегалитни паметници на Земята, а също така и при много други съоръжения от древността.) Положението и размерите на всички фигури сякаш са взаимно съгласувани и се контролират от осевите им линии и допирателните. Тъмният пръстен представлява център на цялата композиция. Разположението на марсианския комплекс по принцип е сходно с планировката на мексиканските пирамиди в Теотихуакан и др. Аналогията е в плътното, видимо съгласувано разположение на пирамиди и еднаквия ъгъл, който техните оси сключват с меридиана.

Но този аргумент, който като че ли говори в полза на изкуствения произход на марсианските „пирамиди", не може да бъде решаващ, тъй като точно под такъв ъгъл не само в Кидония, но изобщо по цялата марсианска повърхност минават множество пукнатини и каньони. Аналогична закономерност е открита и при земните каньони. А дали се намираме пред някаква нова закономерност в природата или в... архитектурата на ДРЕВНИТЕ, ще покаже бъдещето.

Анализирайки марсианските образувания, не можем да избегнем въпроса — с каква цел са били построени земните пирамиди и техните евентуални марсиански аналози? А невъобразимите размери на последните (ако наистина става дума за пирамиди) поставят под съмнение вече утвърденото схващане, че са били гробница на фараони и култови съоръжения. В светлината на последните открития (пирамидите в Бразилия с височина до 250 м, пирамидите на дъното на „Бермудския триъгълник") има вече предпоставки да бъде изказано предположение,

че предназначението на пирамидите е БИЛО ИНЖЕНЕРНО, ГЕОФИЗИЧНО, ЧАСТ ОТ НЯКАКВА ГЛОБАЛНА СИСТЕМА ОТ СЪОРЪЖЕНИЯ.

Пирамиди на Марс. Изглежда ни невъзможно. Но въпреки това трябва да се отнесем с внимание към хипотезата за съществуването на марсианските „пирамиди" и да предвидим нейната проверка при бъдещите изследвания на тази планета."

В. „Работническо дело":

„КЪДЕ Е ПЛАНЕТАТА Х(ХИКС)?

Известният учен от Туркмения Одек Одеков е предложил взаимно свързани хипотези, които обясняват някои природни феномени на Земята с влиянието на извънземни цивилизации. Това съобщава ТАСС от Ашхабад.

Според учения приблизително на всеки 3600 години се създава благоприятно положение на Земята за полети и за сондиране от планетата Хикс. За тази загадъчна планета разказват рисунки и записи на астрономи от шумерската цивилизация. Според древните представи Слънчевата система се състои от 12 небесни тела — Слънцето, Луната и 10 планети.

Учените продължават да търсят тази планета — планетата Хикс, която се върти по наклонена орбита и затова трудно може да се открие. Като се има предвид, че с трета космическа скорост — 17 км/сек — полетът от НЕЯ до Земята ще трае само 18 години, възможността за посещение на извънземни същества е напълно реална.

Преданията за атмосферни аномалии в древността стигат до нас в йероглифните знаци, легенди, библейски митове. Те съвпадат с приблизителното време на извънземни посещения преди 7600 и преди 3600 години.

Одек Одеков смята, че един от най-тревожните сега феномени — „Озоновата дупка" над Антарктида, чиято площ възлиза на 500 кв. км, също се е образувала от сондиране на Земята отвън."

Публикуваните материали, макар и представени като митове и хипотези, още веднъж идват да потвърдят, че в дълбока древност е съществувала високоразвита цивилизация и че тази цивилизация е донесена от други планети.

Всичко казано дотук не само че не противоречи на това, което ни разказват създателите на АСТРОНОМИЧЕСКИЯ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН на гробницата на божеството БАСТЕТ, а, напротив, хвърля допълнителна светлина както върху произхода на ХОМО САПИЕНС, така също и върху въпросите: откъде са дошли тези, които са го създали, откъде идват познанията, за които днес казваме „знания, дошли неизвестно откъде."

Изследването на АСТРОНОМИЧЕСКИЯ АРХИТЕКТУРЕН

ПЛАН ще даде възможност на учените да установят какви познания са били необходими и прилагани от нашите предци при строежа на загадъчните мегалитни съоръжения, истинските пирамиди в Египет, Закуратите по Двуречието и т.н.

От проучванията, които направих, стигнах до убеждението, че тези грандиозни съоръжения, които днес е прието да наричаме „чудесата на света“, са създавани ИМЕННО по АСТРОНОМИЧЕСКИ АРХИТЕКТУРНИ ПЛАНОВЕ. В тези планове се отразяват светогледът, религиозно-философската мисъл, почиваща на уникални познания по астрономия, геометрия, математика и др. В основата им стоят ЗНАНИЯТА за природни и космически закони, с които ТЕ, древните, са се съобразявали и са ги използвали.

За да можем да вникнем отчасти в същността на уникалните познания на нашите предци, ще се спра на обстоятелствата защо и как е била построена гробницата на богинята Бастет на нашата планета Земя.

Да погледнем **приложение № 23**, в което отново е показан „Ребусът“, но вече в мащаби, приложими на планетата Земя — т.е. в километри. В този вид „Ребусът“ представлява една топографска карта, върху която е посочено точно къде е трябвало да бъде построена гробницата на божеството „Бастет“ в „несъвършен“ вид.

От чертежа можем да разберем точно как небесните тела се проектират, за да бъдат интерпретирани (експонирани) релефно на Земята.

Съзвездието Хидра се превръща в Градище, което има змиевидна форма. Това е Градището, намиращо се близо до Малко Търново. Змиевидната форма личи особено ясно, ако се гледа от изток.

Съзвездието Кратер е проектирано върху по-високата част на Градището, която местното население нарича Котата. Върхът на Градището е обграден от крепостна стена от ломен камък. Оригиналният вход е бил откъм изток. В центъра на оградената площ на дълбочина не повече от метър има останки от древна сграда, които според мен са от по-близко време. Вероятно на по-голяма дълбочина ще се открият основите на храм, за който се споменава в легендата към „Ребуса“.

От митологията е известно, че „Кратерът“ е атрибут на бог Аполон.

На по-ниската част на Градището — там, където е проектирано съзвездието Корбус — има гориста местност. В корените на дърветата и на отделни места се виждат останки и руини от древни сгради. И те са от по-близкото минало. Вероятно на това място някога, в дълбоката древност, е имало крайпътни ханове, за които се разказва в легендата.

На не повече от 200-300 м от „хановете“ днес минава път, който свързва Малко Търново с Лозенград. Този нов път покрива древния, свързвал селищата Урдовиза-Ургури (дн. Българи)-Дюзейдон (дн.

Малко Търново)-Лозенград-Босфора. Твърде възможно е това да е бил пътят, за който в легендата се казва, че „по него са минавали кервани с камили".

От централния път се отделя нов мек горски път, свързващ откъм западната страна на Градището най-ниската му част — Седлото, чрез източната страна до самия край, откъдето рязко завива на юг и свършва до върха, наречен Котата или Храма.

Мекият горски път минава покрай северната и източната страна на обекта, условно наречен от мен „М-4".

Оказа се, че линията в „Ребуса", пресичаща змиевидната фигура, респективно Градището, минава през обекта. Той е локализиран през март 1981 година.

От север, запад и юг самото място е заобиколено с широколистна гора. От изток е огрявано от слънцето. Веднага след мекия горски път теренът рязко се спуска ниско надолу. Част от този път, а също и насипът бяха посипани със сгур от обработвана руда още от древността. Там не никне дори и трева. И когато хоризонтът на изток е чист, се вижда, че обектът има формата на правоъгълник. Ако погледнем чертежите, ще се убедим, че провоъгълникът от обекта е подобен на този, който е изобразен в центъра на „Ребуса". Размерите му са приблизително следните:

— Дължина на западната и източната страна (север-юг) — 20 метра.

— Ширина на южната и северната страна (изток-запад) — 12 метра.

Когато нашата малка експедиция оглеждаше подробно мястото, установих, че от четирите краища земята е равномерно слегнала към центъра. Вследствие на хилядолетното слягане на западната страна се показваше каменната стена, която бе неравномерно разкрита в посока север-юг от 1 до 3 метра. Почти същото бе и положението с южната стена, но посоката бе от изток към запад. Най-разкрит бе ъгълът, образуван от западната и южната стена.

Цялата площ на обекта бе обрасла с леска и други храсти. В близост до южната стена имаше старо причудливо дърво, годините на което бе трудно да се определят. Три-четири подобни старинни дървета имаше и откъм южната страна на обекта. В близост до тях сякаш от човешка ръка „бяха сложени" няколко грамадни скали. Подобна скала стоеше самотна и близо до северната стена на обекта.

На пръв поглед всеки би помислил, че на това място някой в много старо време е вадил камъни. Но при по-внимателно вглеждане може да се установи, че не е точно така. Това разбрахме и ние.

Като огледахме по-внимателно, открихме, че на ъгъла, образуван от западната и северната стена, има издялан улей, сочещ посоката запад-изток. Улеят бе силно ерозирал и леко наклонен надолу от източната страна, явно сочещ самотната скала близо до северната стена.

Когато огледахме самата скала, установихме, че в нейната най-висока част има направен улей почти със същите размери. Той сочеше посоката север-юг. По-точно улеят сочеше ъгъла, образуван от южната и западната стена. След като разкопахме до дълбочина не повече от метър на посоченото от улея място, пред нас се разкри добре обработена от човешка ръка част от западната стена на обекта. Най-горе върху западната стена бе изсечен знак, наподобяващ буквите:

— „W" — дъбъл Ю от латиницата;

— „ε" — епсилон от гръцката азбука;

— „M" — от кирилицата.

Издяланият на скалата „знак" или „буква" в един момент ми напомни за двете букви „М", които се появяват в най-отдалечения край на чертежа на разгънатия АСТРОНОМИЧЕСКИ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН, показан в **приложение № 10**. Точно под този „знак" или „буква", на същата добре обработена и вероятно полирана от времето част от скалата се появиха релефно изобразени две фигури. Фигурите бяха с лице една срещу друга. Първата представляваше Змия, почти идентична с тази, която бе изобразена и в самия „Ребус". Втората фигура бе силно ерозирала от времето. Доколкото позволяват познанията ми, смятам, че чрез нея е бил изобразен богът на Бурята.

Локализирането на обекта и откриването на земни знаци за мен бе достатъчно доказателство, за да поискам разрешение за разчистване на терена за по-нататъшно проучване.

Разрешение получих на 3 април 1981 година. На 4 април с.г. екип от петима души се отправихме към Малко Търново. Пристигнахме там късно следобед. Времето се влоши. Когато се изкачихме на Градището, заваля пороен дъжд.

Бяхме си поставили за задача да проследим изгряването на Луната. Трябваше да установим точно коя част от обекта ще бъде осветена от лунната светлина.

Времето продължи да бъде неблагоприятно до 10 април с. г.

Късно вечерта на 10 срещу 11 април тъмните дъждовни облаци бяха буквално разкъсани от силен вятър, появил се високо. Долу на земята стана тихо. Дъждът престана да вали. В един незабравим миг, не само за мен, а и за четиримата ми спътници, които присъствуваха, на небосвода се появи Луната — лунният сърп в първата фаза на изгрев. До Луната светеше една звезда. Картината изглеждаше точно така, като че ли бе взета от самия „Ребус".

Както бяхме насядали около накладения огън до самия обект, веднага след появяването на Луната станахме и се отправихме към мястото с картони в ръка. Върху тях предварително бяхме начертали обекта. Всеки от нас поотделно трябваше да нанася върху картона

изменението на сянката, която трябваше да се появи вследствие на светлината, идваща от Луната.

Заехме местата си по такъв начин, че в гръб да ни бъде североизточната част на обекта, а пред нас югозападната. Настъпи моментът, в който Луната застана в една осева линия със западната стена, т.е. юг-север. И точно тогава пред нас се появи от никого неподозирано ЧУДО. В средата на западната стена, върху нейната най-висока точка, най-напред се появи фосфоресцираща светлина. После от нея се очертаха контурите на мъжки силует. Появи се фигура на мъж. Човекът бе облегнат на стол. Ръцете му бяха положени върху облегалките на стола, а главата му бе леко наклонена на юг. Краката му стояха в положение, сякаш всеки миг ще стане от стола и ще тръгне към нас. Съвсем близо, но на юг от мъжа се появиха очертанията на втора фигура, също от фосфоресцираща светлина. Тя бе по-неясна. В корените на причудливото дърво се появиха също от фосфоресцираща светлина контурите на човешка уста, която непрестанно мърдаше така, както когато говорят с устни глухонемите.

Още веднъж държа да поясня, че свидетели на появилото се явление бяхме петима души. И петимата бяхме различни по възраст, образование и професия. Но и петимата бяхме онемели както от изненада, така също и от някакво необяснимо вътрешно напрежение, поради което никой от нас не би могъл да определи точно в колко часа се появи и колко време продължи това „видение“.

В подобни моменти думите стават излишни. Така се получи и с нас. След като видението изчезна, ние сами не усетихме как тихомълком напуснахме обекта. Следващите няколко вечери отново наблюдавахме появата и залеза на Луната, но видението не се повтори.

Погледнато от научна гледна точка, няма никакво съмнение, че появата на фигурите е в резултат от действието на маяк. Предполагам, че този МАЯК се получава, когато определени небесни тела застават в определена осова линия при определени цикли. Тези цикли могат да бъдат годишни, многогодишни, месечни и т. н.

Самият факт, че на обект „М-4“, определен от нашите предци точно на това място, на което се появи маякът, говори от само себе си какви са били познанията за природните и космическите закони някога.

След няколко дни точно под мястото на скалата, на която се появи фигурата на мъж, очертана от фосфоресциращата светлина, открихме няколко соларни кръга, които образуваха неправилен триъгълник. Както вече обясних, от източната страна на обекта няма никаква растителност, така че всяка сутрин, когато небето е чисто и слънцето изгрее, неговите лъчи огряват западната стена.

Направихме наблюдения и констатирахме, че при изгрев слънце първите лъчи попадат точно в центъра на най-високостоящия на скалата

соларис. Лъчите потрепваха, после отскачаха, за да се появят във втория, а после в третия соларис. Тази игра или танц на слънчевите лъчи имаше някакво символично значение, което пряко или косвено беше свързано както с гробницата на божеството БАСТЕТ, така и с появяването на фосфоресциращата фигура на мъжа.

Появилият се маяк и фосфоресциращите фигури дойдоха като едно потвърждение на това, което Йосиф Флавий е писал за МЪДРЕЦИТЕ, които са *„открили науката за небесните тела и устройството им"*. Всичко случило се идваше да ни убеди, че в дълбоката древност мъдреци действително са съществували. Те не просто само са съществували, но са и демонстрирали своите уникални познания — факт, на който бяхме свидетели след толкова хилядолетия.

Що се отнася до соларисите, съществуващи в Странджа и Сакар, както и соларисите на много други места по нашите древни земи, явно те не са били създавани произволно от всеки, който може, и на всяка скала, която види.

От наблюденията, които направих, стигнах до извода, че създателите на АСТРОНОМИЧЕСКИЯ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН на гробницата на БАСТЕТ наистина са познавали природните и космическите закони, създаващи идеалната хармония в Метагалактиката.

Стигнах до заключение, че една от причините, поради която не познаваме нашите древни предци, е, че НЕ ВЯРВАМЕ на съществуващите от тяхно време митове и легенди.

Макар и да съществуват достатъчно материални доказателства — мегалитните съоръжения, пирамидите в Египет, закуратите по Двуречието и т. н., — в които са вложени уникални знания, ние продължаваме да се съмняваме, че е съществувала високоразвита цивилизация в далечното минало. Оттук идват нашите погрешни изводи и заключения за тях, които не са нищо друго освен плод на съвременната „разумна логика". Може би наистина нашите предци са били по-мъдри от нас.

След като приключихме с наблюденията на обекта, започнахме да разчистваме самото място. Оказа се, че обектът е бил засипан със скална маса и пръст. Разчистването започна през април и продължи до началото на септември 1981 година.

Ето и резултатите от него:

Дълбочината на обекта се оказа различна: от 8 метра откъм западната страна до около 1,5-2 метра от източната страна, където минава мекият горски път. Разчистването започнахме от ъгъла, образуван от западната и южната стена, в резултат на което разкрихме следното:

— На самия ъгъл, но на страната на западната стена разкрихме куполовидна галерия, висока около 3-3,5 метра и широка около 2 метра в диаметър.

Останах с впечатлението, че тя е образувана вследствие на търсене на руда.

— В съседство с куполовидната галерия, но на страната на южната стена се откри дупка — навярно останала от започнатата галерия, но изоставена. Размерите бяха 2 метра височина и около 2 метра ширина. До самия таван галерията бе запълнена със скална маса и пръст. Входът ѝ бе затворен с добре обработен правоъгълен камък с размери 1,5 метра дължина и 0,7 метра ширина.

— Пак в съседство с куполовидната галерия, но на западната стена разкрихме дупка почти със същите размери. Това бе започната галерия, но запълнена само със скална маса до тавана. Входът ѝ бе затворен с правоъгълен камък с почти същите размери. И този камък бе обработен от човешка ръка. На дъното на галерията имаше тъмнозеленикава течност, в която намерихме полуизгорели дървен скрипец и две дървени дръжки от някакво сечиво.

Скрипецът бе даден за реставриране, а дръжките, които почти се разпаднаха, след като изсъхнаха, бяха приготвени за изпращане в ГДР, за да бъде установена епохата, когато са били изработени, а също и тяхното по-точно датиране.

— На няколко метра от куполовидната галерия, пак на западната стена, следваха една след друга още две по-малки дупки — започнати галерии, които също бяха затворени, но с по-малки каменни блокове. Те бяха запълнени само с пръст. Пред най-крайната, т.е. тази, която се намираше най на север, открихме малко полускъпоценно камъче от черен гранат, което бе добре полирано.

Скалната маса и пръстта, с която бе затрупан целият обект, възлизаше на около 1 500 кубически метра. След като изхвърлихме тази маса, достигнахме до твърда скала. На около 1,5 метра от западната страна на дъното на обекта разкрихме окръжност с размери на обикновен кладенец, запълнен със скална маса. Едва успяхме да изчистим скалната маса от кладенеца на дълбочина не повече от 0,5 метра. Този, ако мога така да го нарека, „кладенец", бе неочаквано добре обработен — сравнително гладък и силно опушен. Според инженера по минно дело, който работеше на обекта, опушването не е станало от горене на дърва, а се дължало на някакъв друг вид гориво. Той самият бе учуден — правеше му впечатление както обработката, така и евентуалното гориво, което са използували древните.

На около 1-1,5 метра разкрихме квадратно отверстие с размери 50/50/50 метра.

Съществуват две предположения за неговото използване:

— Едното е, че там някога е била поставена греда, която е служила за опорна точка, за да бъде използуван „кладенецът".

Според моите проучвания на дълбочина не повече от 70 метра би следвало да има вода.

— Втората вероятност е, че дупката може би е била използувана за

поставянето на греда, за направата на площадка, като другите опорни точки са били западната и южната стена на обекта. Възможно е от тази площадка да е станало затрупването на обекта със скална маса и пръст.

Открихме още полускъпоценни камъни от черен гранат. Две от камъчетата представляваха особено голям интерес за моите проучвания. Едното бе плоско. От едната му страна умело бе изобразена главата на мъж в профил с мустаци и брада, с добре оформен нос и вежди. Особено впечатление ми правеше окото му, което изглеждаше твърде голямо и изпъкнало, т.е. несъразмерно с главата. В центъра на окото имаше дупчица. Когато в тази дупчица попадаше слънчев лъч, светлината му се отразяваше с тройно по-голяма сила.

Другото полускъпоценно камъче от черен гранат представлява дванадесетостенник, образуван от добре полирани в по-голямата си част, различни по размери ромбове. Някои от тях не са обработвани, т.е. полирани. Върху единия от ромбовете се забелязва издатина. Друг ромб, чиито две части са разделени точно по средата, не е полиран. Тези части ми напомнят твърде много за двете части на АСТРОНОМИЧЕСКИЯ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН, отбелязани върху чертежа с линия, които, като се придвижат към центъра, образуват РОМБ. Нека да си припомним — като ромб (от чертежа най-ясно личи) изглежда помещението, наречено „СЕКРЕТНА КАМЕРА". Именно върху едната част на камъчето е издълбано миниатюрно ромбче, а в средата има издатина. Ясно личи, че върху този дванадесетостенник е работено с разум. Не знам какъв ще бъде отговорът на специалистите, но лично аз смятам, че в това полускъпоценно камъче е кодирана схема в някаква степен на АСТРОНОМИЧЕСКИЯ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН на гробницата на БАСТЕТ.

Както вече споменах, в началото на септември 1981 г. бяха спрени разкопките на обект „М-4". Това стана по нареждане на хора, за които още на времето ЙОХАН ВОЛФГАНГ ГЬОТЕ е казал:

„Където глупостта е образец,
там разумът е безумие."

И безумието показа своето лице, като приложи спрямо мен максимата: „Което е угодно на силния, то има силата на закон."

От спирането на разкопките изминаха повече от десет години. Осем години бях отстранен и поставен в ситуация, при която въпреки огромното ми желание нямах абсолютно никаква възможност да продължа проучванията, станали смисъл на моя живот. През последните две години се постарах да събера всичките си ръкописи, за да изложа становището си по въпроса и да разкажа за това откритие.

След моето отстраняване са копали, ровили и, разбира се, в резултат на най-безотговорни действия са унищожени много важни знаци.

В момента по чиста случайност разполагам само с едно-единствено

материално доказателство — това е камъчето дванадесетостенник. Не зная къде се намират останалите открити на обекта предмети. Не ми е известно дали са дадени за проучване и датиране откритите дръжки от сечива, оригиналната карта на „РЕБУСА“, направените от мен до 1981 г. дешифровки, бележките ми, проучванията ми и много други.

Както са обичали да казват нашите предци от древността: дали боговете не пожелаха да открием гробницата или глупостта надделя над разума, но истината е тази, че ние бяхме пред прага на едно откритие, което представлява безценно богатство за общочовешката съкровищница.

***

Гробницата на божеството БАСТЕТ е построена в ХЕМИмонт (дн. Странджа планина). Според специалистите през терциера тази планина е била суша, а впоследствие не е била засегната от заледяването, от неблагоприятните климатични условия. С това се обяснява уникалният характер на странджанската растителност — широколистна листопадна гора от зимен дъб, благун, източен бук. Всички тези растителни видове имат предледников произход.

Землището на с. Кости, чието име е идентично с това на град Кости в среден НИЛ — днешен Судан, е разположено в предпланинските дипли на Странджа планина. Тук се намира и най-старият наш резерват „Силкосия“, обявен за строго охранявана територия още през 1928 година.

Странджа планина разполага и с незаменим генетичен фонд от стари, примитивни аборигенни домашни животни. Към тях спадат местното сиво говедо, източнобалканската свиня, странджанската овца, местната коза, а също така и известната сакарска овца. Характерно за този тип домашни животни е, че те се отглеждат целогодишно и природосъобразно — факт, сочещ техния древен произход.

Както Странджа, така и Сакар, Източните Родопи и Средна гора се отличават със своите специфични климатични условия. Техният мек климат няма нищо общо с останалите райони на страната. Точно климатът е бил една от предпоставките тези места първи да бъдат населени от хората, донесли цивилизацията на Балканския полуостров. С това може да се обясни и наличието на мегалитните съоръжения по нашите земи.

Едно от тези съоръжения, което според мен също е построено по астрономически архитектурен план, е светилището, намиращо се в района на с. Татул. За него разказва Добринка Минкова в материала „ЗАГАДКИТЕ НА БЪЛГАРСКИЯ СТОУНХЕНДЖ“ във в. „Отечествен фронт“:

„На много места по света съществуват каменни съоръжения, които възбуждат любопитството и въображението. От кого са били построени и с каква цел?

Разгадаването на каменните ребуси не е било по силите поотделно нито на историците и археолозите, нито на астрономите. През 60-те години логично намери път едно ново направление в изследванията — историко-астрономическото.

Терминът астроархеология (или по-съвременният — АРХЕОАСТРОНОМИЯ) бе въведен за първи път от Джералд Хокинз, който доказа, че Стоунхендж е праисторическа обсерватория. Оттогава до днес археолозите търсят астрономическа интерпретация на древните каменни съоръжения.

През 1978 г. археологът от Кърджалийския историко-археологически музей Иван Балкански обърна внимание на астрономите от местната обсерватория върху един интересен обект. Обектът е светилище, най-вероятно тракийско, което се намира на 35 километра югоизточно от града, в района на с. Татул — на един хълм, увенчан със скала. Правят впечатление множеството изсечени стъпала, водещи към върха, където е издълбан каменен саркофаг. На около метър под него се намират ниша, втори саркофаг с размери на човешко тяло и улей. Вероятно тук са се извършвали жертвоприношения. Сведенията, които имаме от гръцки и римски източници, сочат, че траките са почитали скалите и са имали култ към Слънцето. Несъмнено обектът е имал преди всичко култово предназначение. Но само култово ли?

— Още от пръв поглед обектът ни прави силно впечатление — казва директорът на Кърджалийската астрономическа обсерватория н.с. Славей Златев. — От 1981 г. започнахме да го изследваме и досега сме провели четири експедиции.

Какво са забелязали астрономите?

Първо, че мястото явно не е избрано случайно. Хълмът се намира в една долина на Източните Родопи, но съседните ридове, сред които има и открояващи се върхове, са отдалечени на 10-15 километра. Така че като се погледне от скалната площадка на светилището, хоризонтът във всички посоки е чист, или както казват астрономите — нулев. Това означава, че мястото е много подходящо за наблюдения. И тъй като траките са имали култ към Слънцето, логично е да се предположи, че са го наблюдавали и отбелязвали онези характерни точки от хоризонта, в които Слънцето изгрява и залязва в дни, които са астрономически „белязани".

— Южно от основния скален елемент се намира вертикален процеп, който астрономите са забелязали още при първата експедиция.

Той е образуван от разстоянието между върховете на два изсечени в скалата хоризонтални конуса. Процепът е най-характерната астро-

номическа особеност на обекта. Ако се застане на определено, специално изсечено в скалата място, но само в дните на пролетното и есенното равноденствие, се вижда слънцето да изгрява в процепа. Астрономите са забелязали още, че северната стена на конусите показва посоката на лятното слънцестоене, а южната сочи посоката на зимното слънцестоене.

— Определено можем да твърдим — казва Славей Златев, — че това съоръжение е служило като груб каменен календар, с помощта на който хората са определяли най-дългия и най-краткия ден в годината, както и дните на пролетното и есенното равноденствие.

Това показва съответно равнище на астрономически познания. Несъмнено те са имали чисто практическа стойност. Засега изследванията доказват, че тези познания са свързани със Слънцето, но има подозрения, че са свързани и с Луната, а може би и с най-ярките звезди.

Любопитно е да се отбележи, че на северната страна на светилището има ръб, преднамерено обработен, който визира звездата Алтимар в деня на есенното равноденствие, малко след завършване на астрономическия полумрак.

Що се отнася до възрастта на обекта, заместник-директорът на Археологическия институт при БАН проф. Велизар Велков е на мнение, че той датира от първото хилядолетие на новата ера.

Археолозите, като се базират на вида на откритата в съседство керамика и използуват радиовъглеродния метод, засега се опитват да определят точната възраст на светилището. Но съществуват и астрономически методи за датиране на обекта.

Ако приемем, че по времето, когато е създадено съоръжението, някои от посоките на обработката на скалата са указвали точно изток-запад, по отклонението сега, като се отчитат процесите във въртенето на Земята, би могло да се изчисли кога точно е създадено това приспособление. В момента астрономите от обсерваторията обработват с математически методи данните от различните ориентации, за да получат датировката на обекта. Резултатът от изследването ще може да бъде приет като реален, ако той едновременно бъде подкрепен с резултатите и на другите методи.

От експедицията по времето на есенното слънцестоене бяха направени метеорологични и физически измервания. Регистрирано бе, че в района на светилището има силен спад на интензивността на геомагнитното поле. Причините за това явление са промяната в състава на скалата, кухина или нещо друго, за което астрономите не подозират.

Направени са и измервания на температурата на скалата и на въздуха от полунощ до изгрев слънце. Отначало през десет минути, а след това през една и половина минути. Оказва се, че непосредствено преди изгрев температурата рязко спада, а после започва плавно да се покачва. На какво се дължи това? И имат ли връзка двете регистрирани

аномалии с астрономическите познания у древните или пък с избора на мястото на светилището?

За да се отговори на този въпрос, както и на въпросите от чисто астрономически аспект, е нужно преди всичко да се направят допълнителни астрономически разчиствания на района. Възможно е да бъдат открити нови указания и означения, които да бъдат в помощ на астрономите.

И така — накъде водят каменните стъпала на светилището?

— Към основата на българската археоастрономия — казва проф. д-р Никола Николов, ръководител на Катедрата по астрономия към Физическия факултет на Софийския университет „Свети Климент Охридски".

Несъмнено историко-астрономическите изследвания на светилището при с. Татул, както и на други, вече взети „под мерник" обекти, ще хвърлят светлина върху познанията на хората, населявали нашите земи преди хилядолетия."

Констатациите, направени от експедицията, подсказват, че тези, които са построили „светилището" при с. Татул, са вложили същите познания, каквито и строителите на гробницата на божеството БАСТЕТ.

Що се отнася до това НАКЪДЕ ВОДЯТ КАМЕННИТЕ СТЪПАЛА НА СВЕТИЛИЩЕТО, отговорът е само един — КЪМ ТЕЗИ НАШИ ПРЕДЦИ, които са строили по АСТРОНОМИЧЕСКИ АРХИТЕКТУРНИ ПЛАНОВЕ и са донесли цивилизацията на Балканския полуостров.

SAPIENTI SAD*

В латинския език съществува думата „DISCUSSIO“, след която в речниците като нейно определение е записано приблизително следното: спор, свободно обсъждане на спорен въпрос с цел вземане на най-правилно решение. Няма никакво съмнение, че дискусията има съвсем благородна цел, благороден стремеж и че тя е необходима, за да възтържествува обективната истина.

Изхождайки от най-древния човешки светоглед, който е подкрепен в една или друга степен от създателите на АСТРОНОМИЧЕСКИЯ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН и най-вече от последните открития, направени от съвременния човек homo ludens, имам основание да твърдя, че преднамерено или несъзнателно той е игнорирал редица сведения, които според мен не са маловажни, щом се търси дадена историческа истина. Имам предвид следното:

Според древните предци майката на човешкия род, ВЕЛИКАТА И МОГЪЩА БОГИНЯ, е съществувала в Метагалактиката в ОРИГИНАЛ и в ОГЛЕДАЛНО ОТРАЖЕНИЕ. Тя е създала нас — двойник копие на планетата Земя. Ние съществуваме, но това съвсем не изключва възможността други нейни представители да съществуват на други планети в Метагалактиката. Що се отнася до тяхната степен на развитие, вероятно има такива, които стоят на много по-висока степен на развитие, и обратно — има и такива, които са все още в първоначален стадий на развитие според нашите представи.

Ако искаме да погледнем истината в очите, твърде възможно е да се окаже, че този най-древен светоглед на човечеството е съществувал преди хилядолетия и е бил унищожен не от други, а от самите древни гърци. С каква цел? На този въпрос отговаря най-точно ЧАРЛЗ ЛЕНАР УЛИ, който оценява приноса на ШУМЕРИТЕ В СВЕТОВНАТА КУЛТУРА:

„Тяхната цивилизация (шумерската — бел. авт.), пламнала в още потопения в примитивно варварство свят, била действително първа. Минаха тези времена, когато началото на всички изкуства търсеха в Гърция, а Гърция считаха, че е възникнала изведнъж напълно завършена, сякаш АТИНА (родена — бел.авт.) от главата на олимпийския ЗЕВС. Сега знаем, че това „ЗАБЕЛЕЖИТЕЛНО ЦВЕТЕ“ (древна Елада — бел.авт.) е събрало в себе си соковете на лидийци и хети, на финикийци и критяни, вавилонци и египтяни. Но корените отиват още по-далеч — зад всички тях стои Шумер...“

А какво всъщност представлявало това „ЗАБЕЛЕЖИТЕЛНО ЦВЕТЕ“, узнаваме от египетските жреци, които казали на философа СОЛОН следното (VI в. пр.н.е.) (Ал. Горбовски, „Загадки на най-старата история“):

* *Казаното стига (лат.).*

*„О, Солоне, С о л о н е! Вие, гърците, сте като децата — **НИЩО** не знаете за **СТАРИТЕ ВРЕМЕНА**. Нищо не ти е известно на **ТЕБ** за **ОТКОЛЕШНИТЕ ЗНАНИЯ** на миналото.“*

Именно гърците били тези, които обявили пред света, че от Гърция започва цивилизацията в Европа. Как е станало това?

През VI в. пр.н.е., когато според гърците Талес от Милет заминава за Египет, за да се запознае с емпиричната геометрия, тиранинът Пизистрат натоварва Ономакрит „да събере“ творчеството на Омир, за да му предаде „официален“ вид. Именно през този прословут шести век пр.н.е. започва и най-голямата мистификация в историята на човешкия род. Какво имам предвид?

Според легендата титанът ХИПЕРион и ТЕЯ са дали живот на втората важна тройка звездни божества — бога на Слънцето ХЕЛИОС, богинята на Луната Селена и богинята на звездите ЕОС. Техните имена са били известни от шумеро-акадския светоглед. А от АСТРЕЙ и ЕОС са произлезли всички звезди, светещи нощем на небето, както и всички ветрове:

— БОРЕЙ (северен вятър), ЕВЪР (източен вятър), НОТ (влажен южен вятър), ЗЕФИР (приятен западен вятър).

Името на титана ХИПЕРИон означава „горевървящ“, „горния“ (гр.), ДОКАТО:

— ХИПЕРБОРЕЙците били възприемани като митически народ, деца на „горевървящия“, „горния“.

— БОРЕЙ е бил северният вятър, който живеел в планините на траките.

Доколко легендата за титана ХИПЕРион е създадена от древните гърци и доколко те са имали право да се наричат ЕЛИни, бихме могли да поразсъждаваме. За да проследим етимологично откъде произлиза названието ЕЛИНИ, да си припомним следното:

— името на бога на Земята, известно още от шумеро-акадския светоглед, е ЕЛИЛ (АНЛИЛ). От него произлизат имената ЕЛИни — деца на Бога на Земята, и ЕЛИда, което на гръцки означава „долина“.

Също така под името ЕЛИни би следвало да възприемаме предгръцкото население, т. е. тези, които са донесли цивилизацията на континента Европа. С това се обяснява защо всички легенди и митове, свързани с взаимоотношенията между богове и хора, са приписвани на ЕЛИНИТЕ. Бих искал по този повод да приведа като пример един фрагмент от написаното от Херодот.

„История“, Част първа, Книга втора, 144-145.

*„Според жреците някога, преди тези мъже, в Египет са властвували **БОГОВЕ**, които живеели заедно с **ХОРАТА**, и от тях винаги един е държал властта; последен царувал над Египет Хорос, синът на Озирис, когото **ЕЛИ**ните наричали **АПОЛОН**; той отстранил от властта*

Тюфон и царувал последен в Египет. Озирис на ЕЛИНски език е ДИОНИС. Та у ЕЛИНИте и ХЕРАКЪЛ, и ДИОНИС, и ПАН са смятани за най-млади богове, а у египтяните Пан се смята за доста древен Бог, един от ОСЕМТЕ, за които се твърди, че са ПЪРВИТЕ БОГОВЕ. ХЕРАКЪЛ — за един от ВТОРИТЕ, за които се твърди, че били ДВАНАЙСЕТ, а ДИОНИС — за един от ТРЕТИТЕ, които били родени от ДВАНАЙСЕТТЕ. Най-сетне колко години — според твърдението на самите египтяни — са изминали от Херакъл до цар АМАСИС, съобщих по-горе (17 000 — бел. авт.); но за ПАН — разправят — годините са му още повече, за ДИОНИС — най-малко и според пресмятанията до цар Амасис — петнайсет хиляди. Египтяните твърдят, че знаят тези работи точно, понеже винаги са пресмятали и записвали годините."

Според египетските жреци Пан е древен бог, принадлежал към ОСЕМТЕ, за които се твърди, че били първите БОГОВЕ. Явно ЕГИПЕТ не е била родината на БОГОВЕТЕ. Логично възниква въпросът: Коя е родината на боговете?

Нека проследим какво е писал Херодот по този въпрос:

„История", Книга втора, 53.

„Откъде произхожда всеки един от боговете, дали наистина всички богове ги е имало винаги, както са на вид — това доскоро, така да се каже, до вчера, не знаели. Да вземем Хезиод и Омир — по възраст са по-стари от мен с четиристотин години, не повече. А те са създали за ЕЛИните произхода на боговете; те са дали прозвището на БОГОВЕТЕ, разпределили им почестите, които следвало да им се отдават, и изкуствата, които трябвало да владеят: означили са лицата им. Поетите, за които се разказва, че са живели преди, по мое мнение са живели по-късно."

Херодот ни насочва към Омир. Не ни остава нищо друго, освен да потърсим какво е казал авторът на „Илиада" за БОГОВЕТЕ:

„Илиада", Песен първа, 400-440:

„Вчера отиде Кронид да гостува отвъд океана
при ЕТИОПЦИ ПОЧТЕНИ, а с него и ВСИЧКИ БЕЗСМЪРТНИ.
След единадесет дена той пак на ОЛИМП ще се върне..."

481-521:

„След като вече настъпи дванайста зора оттогава,
дружно се върнаха пак на ОЛИМП боговете всевечни —
ЗЕВС бе начело.

Двадесет и трета песен, 198-238:

„Тя (Ирида — (бел. авт.) *им отказа обаче да седне и тъй заговори:*
„Няма да седна! Далеч при вълните на бог ОКЕАНА,
в царството на ЕТИОПЦИ отивам, че там хекатомба,
в чест на БЕЗСМЪРТНИТЕ колят — желая да вкуся от нея."

Осемнадесета песен, 484-521:

„Впущат се в битка, начело с Атина Палада и Арес,
двамата златни и в златни одежди облечени цели,
хубави, СНАЖНИ, с доспехи, тъй както са всички БЕЗСМЪРТНИ;
те си личат отдалече, а СМЪРТНИТЕ хора са ДРЕБНИ."

443-483; 484-521:

„Изобрази в средата земята, небето, морето,
неуморимото слънце наред с пълноликия месец,
всички съзвездия, дето обкичват небето високо,
всички Плеяди, Хиади, стрелеца могъщ ОРИОНА,
Мечката също, която мнозина наричат Колата —
тя все на СЕВЕР кръжи, наблюдава безспир Ориона
и се не къпе едничка в бездните на океана."

Написвайки „Илиада", Омир изхожда от най-древния човешки светоглед. На поета е било известно, че БОГОВЕТЕ БЕЗСМЪРТНИ са били почитани и от ЕТИОПЦИ ПОЧТЕНИ. На имената на етиопския цар ЦЕФЕЙ, неговата съпруга КАСИОПЕЯ и тяхната дъщеря АНДРОМЕДА са наречени три съзвездия. Не трябва да ни изненадват уникалните познания на автора на „Илиада". Те говорят, че той принадлежи на друга епоха, на друга вселена — тази, в която са живели създателите на АСТРОНОМИЧЕСКИЯ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН на гробницата на божеството БАСТЕТ.

От изложеното дотук става ясно, че в най-дълбоката древност нашите предци не са възприемали тезата за „произхода на човека" като дилема. Тази дилема се появява на историческата сцена благодарение на „ЗАБЕЛЕЖИТЕЛНОТО ЦВЕТЕ", което е присвоило много чужди митове, легенди, предания и литература и ги е представило като СТАРОГРЪЦКИ. Нека да не забравяме, че ГЪРЦИТЕ сами обявяват себе си за древни ЕЛИни. А доколко са били „древни", може да се разбере от времето, откогато са знаели за съществуването на БОГОВЕТЕ ВСЕВЕЧНИ.

По този въпрос особено ценни са сведенията, дадени от Херодот в неговата „История".

Книга втора, 145-146:

„Тъй за Дионис, за когото разправят, че се е родил от Семеле, дъщеря на Кадъм, до моето време са се изминали около 1000 години, за Херакъл, сина на Алкмене — около 900 години, за Пан, сина на Пенелопе (от нея и от Хермес, твърдят ЕЛИните, се родил Пан), са се изминали по-малко години, отколкото от Троянската война, около осемстотин години до моето време. Разбира се, възможно е от двете твърдения човек да използува онова, в което е по-убеден; във всеки случай аз си казах мнението за тези неща. Защото ако и тези богове се бяха явили и бяха остарели в Елада като Херакъл, родил се от Амфитрион, и особено като Дионис, роден от Семеле, и Пан, родил се от Пенелопа, някой би рекъл, че те са същите като останалите мъже и като тях имат

имената на боговете, живели преди тях; сега за Дионис елините разправят, че веднага щом се родил, Зевс го зашил в бедрото си и го отнесъл в Нюса, отвъд Египет, в ***ЕТИОПИЯ****, а пък за Пан не могат да кажат накъде се отправил след рождението си. Така че за мен е ясно, че елините са научили имената на останалите. Те пресмятат началото на рождението им от времето, когато са научили имената им.*"

29-30:

„... ще плуваш дванайсет дни и ще стигнеш в голям град, чието име е ***МЕРОЕ****. Разправят, че този град е главният град на останалите* ***ЕТИОПЦИ****. В този град от боговете се почитат единствено* ***ЗЕВС*** *и* ***ДИОНИС****, и то с големи почести. Било уредено при тях и едно прорицалище на* ***ЗЕВС****. Всеки път, когато Богът чрез богопрорицания им заповядва, отправят се в поход; и накъдето им заповяда — натам тръгват.*"

Всъщност ДИЛЕМАТА за произхода на човека е възникнала благодарение на древногръцките философи Хераклит, Демокрит, Епикур, Ксенофан и др. Следва да се съгласим, че родината на атеизма е ДРЕВНА ЕЛАДА. И тук съвсем основателно възниква един такъв въпрос: След като съществуват сведения, че хилядолетия преди да се появят на историческата сцена древните гърци, вече е съществувала високоразвита цивилизация, длъжни ли сме пак да приемем твърденията на АТЕИСТИТЕ за чиста монета? Как е възможно да бъде отречено съществуването на тези, за които поне на този етап на проучване има косвени доказателства и чието присъствие по нашите земи е регистрирано?

Явно спорът БОГОВЕ или ХОРА не е бил вечен, а се е появил паралелно с появяването на гръцките философи атеисти. Според мен, когато се дискутира този въпрос, не трябва да се забравя простата истина, че човекът е част от природата, докато тя от своя страна е част от световната материя. Според халдейците„*Световната материя, както никога не е създадена, така и никога не ще изчезне.*" Оттук бихме могли да допуснем, че не сме сами в Метагалактиката и ако на някоя планета животът и разумът изчезнат, то на друга (или на други) ще продължат да съществуват, макар и в по-друг вид и форма.

Както вече споменах, БОГЪТ НА ЗЕМЯТА принадлежи към ПЪРВАТА главна тройка БОЖЕСТВА. Това подсказва, че понятието „земя" също трябва да се възприема като всякакъв вид материя, която съществува в Метагалактиката и на която има условия за живот. И ако на такива планети съществува разум, то неговата форма и съдържание не е задължително да отговарят на нашата структура и вид.

И тъй като нашите древни предци ТВЪРДЯТ, ЧЕ ЧОВЕШКИЯТ РОД Е СЪЗДАДЕН ОТ ТЕЗИ, КОИТО СА ДОШЛИ ОТ ДРУГИ ПЛАНЕТИ (И СВЕТОВЕ), това обстоятелство именно обяснява защо

още в най-дълбоката древност хората са вярвали в анимизма, тотемизма и политеизма.

Според твърденията на древните предци „великата мъдрост“, уникалните познания и умения са били притежание и привилегия само на БОГОВЕТЕ. БОГОВЕТЕ БИЛИ ТЕЗИ, КОИТО ПРЕДАЛИ знанията си на хората, т. е. на своите Д Е Ц А. След като БОГОВЕТЕ „напуснали“ (т. е. отлетели от) планетата ЗЕМЯ, потомците им построили храмове в тяхна чест. Именно затова в храмовете били оставяни на съхранение знания, завещани от БОГОВЕТЕ. Жреците на тези БОГОВЕ били пазители на знанията.

Всепризнато е, че най-древната наука е астрономията. Нека си припомним откъде е дошла.

Възприето е да се твърди, че разграничаването на зодиакалните съзвездия, както и на по-голямата част от съзвездията на Северната небесна полусфера, е станало в Египет около 2500 г. пр. н. е. Трябва да отбележим, че не са известни египетски наименования на съзвездия

Твърди се също така, че древните гърци възприели египетското разграничаване на съзвездията, но въвели НОВИ ИМЕНА. Но никой не дава отговор на въпроса: Кога точно е станало това?

Прави впечатление фактът, че египтяните упорито изхождали от съотношението на най-дългия и най-краткия ден като 14 към 12, което не отговаря на нито една точка от египетската държава, дори и през периода на най-голямото разширяване на нейната територия. Известно е, че това съотношение е в сила само до 15° южна ширина.

При наличието на тези данни имаме ли правото да твърдим, че родина на астрономията е Египет? Следва ли да отричаме факта, че и досега съществуват наименования на съзвездия с етиопски имена — ЦЕФЕЙ, КАСИОПЕЯ, АНДРОМЕДА? И вярваме ли, че гърците са „въвели нови имена“, след като и до ден днешен се използуват етиопските названия?!

Считам, че родината на БОГОВЕТЕ и АСТРОНОМИЯТА е точно тази „ЦВЕТУЩА ЕТИОПИЯ“, в която някога са живели „ЕТИОПЦИ ПОЧТЕНИ“, описани в древния епос. Ето какво знаем за тях:

— ЕТИОП (гр. „обгорял от слънцето“, „загорял“).

— ЕТИОПЦИ, митично племе, което живеело по крайбрежието на океана.

— ЕТИОПИЯ, днешна Абисиния, която в древността е била разделена на Източна и Западна.

— ЕТИОя, гадател, привърженик на ФИНЕЙ.
ФИНЕЙ, брат на цар ЦЕФЕЙ, чичо на АНДРОМЕДА.

— ФИНЕЙ (по „Аргонавтите“), име на тракийски цар,

гадател — дарба, дадена му от бог АПОЛОН. Той е съпруг на БОРЕЙката Клеопатра (т. е. ХИПЕРБОРЕЙКА), която е дъщеря на БОРЕЙ, живял някога в планините на траките. БОРЕЙКАТА Клеопатра е сестра на крилатите герои от АРГО — Зет и Калаид.

Градът на тракийския цар с етиопско име ФИНЕЙ се наричал СалМИДес. Намирал се в Югоизточна Тракия. В тази част на Тракия, по-точно в Странджа планина, която тогава се наричала ХЕМИмонт, била построена гробницата на божеството БАСТЕТ по АСРОНОМИЧЕСКИ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН, в основата на който е използвано съзвездието ЦЕФЕЙ.

Възможно ли е тракийският цар ФИНЕЙ да е бил потомък на „ЕТИОПЦИ ПОЧТЕНИ“, а неговата съпруга Клеопатра — на митичните ХИПЕРБОРЕЙЦИ? Аз смятам, че е вероятно, и излагам една своя хипотеза, която макар че е създадена въз основа на легенди, не е лишена от историческа истина. Събитията, за които ще разкажа, се отнасят към третото хилядолетие пр. н. е., а може би и по-рано:

1. В легендата към „Ребуса“ се казва, че тези, които са построили гробницата на божеството БАСТЕТ, са „дошли по вода от Египет“, но не се споменава, че са били египтяни.

2. Херодот в „История“, Книга втора, 91, пише:

„Но има един град, ХЕМИс, в областта на Тива, до Неаполис; в този град се намира едно четириъгълно светилище на Персей, сина на Даная... Персей произхождал от техния град; защото ДАНАЙ и ЛИНКЕЙ, които ОТПЪТУВАЛИ за ЕЛАДА, са били жители на ХЕМИс...“

3. В легендата за ДАНАИДИТЕ от Есхиловата трагедия „Молещите за защита“ се казва:

„Синът на Зевс и Ло, Епаф, имал син БЕЛ, а той имал двама синове — ЕГИПТ и ДАНАЙ. ЕГИПТ владеел цялата страна, която благодатният Нил напоявал: по негово време и тази страна е била наричана Египет. ДАНАЙ пък управлявал в Либия. Боговете дали на ЕГИПТ петдесет синове, а на ДАНАЙ петдесет хубави дъщери... ДАНАЙ бил победен от племенниците си и трябвало да остави царството си и да избяга... ДАНАЙ построил първия кораб с петдесет весла и се впуснал на него със своите дъщери в безбрежното, вечно шумящо море.

Дълго плавал по морските вълни Данаевият кораб и най-после стигнал до остров РОДОс. Тук ДАНАЙ спрял...“

4. Херодот в „История“, Книга втора, 134, пише:

„И той оставил пирамида, далеч по-малка от бащината си, лицето ѝ било отвсякъде по три плетра без двайсет стъпки, тъй като пирамидата била квадратна; до половината била от ЕТИОПСКИ камък. Някои ЕЛИни твърдят, че тя била на РОДОПис, една хетера, но не

са прави; дори ми се струва, че тези хора говорят, без да знаят коя е била РОДОПис — иначе не биха ѝ приписвали ПОСТРОЯВАНЕТО на такава пирамида, за която безчет хиляди таланти, така да се каже, били похарчени.“

Херодот говори за пирамидата на Микерин, като го нарича с името Мюкеринос. Този фараон е известен и с името Манкаура. От египетската история се знае, че това е последната от „истинските“ пирамиди, построена в Египет. Някои специалисти твърдят, че тя е завършена твърде бързо. След нея в Египет започва регрес в строителството, т. е. по-късно пирамидите са със сравнително скромни размери и са строени от тухли и камък.

ОТ ЕДНА СТРАНА — от град ХЕМИс са тръгнали ДАНАЙ и дъщеря му. Една от тях се е наричала ХИПерМЕСТРА.

Ако сравним историческите топонимични названия, ще получим следното:

— ХЕМИс, град в Египет.
— ХЕМИмонт (дн. Странджа планина).
— ХЕМус (дн. Стара планина), а това също е и името на брата на РОДОпа.
— ХЕМония, старото име на Тесалия, област в Северна Гърция, голяма низина (Темпа), обградена с планини. ОЛИМП, най-голямата и най-висока планина в Гърция, се намира на границата между Тесалия и Македония. Тя е свещена за древните, защото там са живели боговете.

ОТ ДРУГА СТРАНА — името на дъщерята на ДАНАЙ — ХИПЕРместра, произхожда от името на титана ХИПЕРион. От името ХИПЕРМЕСТРА можем да изведем следното:

— ХиперМЕСТРА, дошла в Елада от град ХЕМИс в Египет.
— МЕСТА, река, която прекосява РОДОПа и се влива в Тракийско море.
— ДЕМЕТРА, велика и могъща богиня, майка на Кора.
— МЕСТРА, дъщеря на Еризихтрон, внучка на ТЕСАЛИЙСКИЯ цар ТРИОПАС.

ОТ ТРЕТА СТРАНА — ДАНАЙ и ХиперМЕСТРА спират на остров (според легендата) РОДОс, което на гръцки означава „розов остров“.

— РОДОпис, хетера, за която *„елините твърдят, че е построила пирамидата на Микерин“*.
— РОДОПа, митична тракийска царица, сестра на ХЕМус. Това е и наименованието на планината в Тракия, огласявана нощем от виковете на вакханки и звъна на техните чинели. Донякъде може да се разбере защо Херодот е писал: *„Сега за Дионис елините разправят, че веднага*

щом се родил, Зевс го зашил в бедрото си и го отнесъл в Нюса, отвъд Египет в ЕТИОПИЯ.“

ОТ ЧЕТВЪРТА СТРАНА – ако прелистим „История“ на египетския жрец Манетон, написана в края на IV в. пр. н. е., ще научим, че фараонът ДЖОСЕР е управлявал 29 години. По времето на неговото царуване е живял Имкотеп (Имутес), благодарение на чиито познания е била построена първата стъпаловидна пирамида в пустинната местност САКАР (селището на мъртвите) край реката Нил, която тече близо до древната столица Мемфис. Пирамидата е изградена за фараона ДЖОСЕР, основател на третата династия (2788–2723 г. пр. н. е.). Имхотеп започва да гради пирамидите от камък. Няколко години по-късно е започнало строителството на пирамидата на сина му Сехемхет, която остава незавършена. Като причина за това историците сочат неговата ранна смърт. Но дали наистина е било така?! Не съществува ли вероятност ТЕ, строителите, по някакви причини да са напуснали Египет?

Местността, на която са строени египетските пирамиди, се нарича САКАР. Тя се намира на западния бряг на реката Нил. Ако проследим този жалон и сравним с наименованията на местности, планини и реки, намиращи се на други места по света ПО ПЪТЯ НА ДРЕВНИТЕ, ще констатираме следното:

– Недалеч от западния бряг на река Тунджа на Балканите започва планина, която носи същото име – САКАР. Тази планина е известна както с мегалитните си съоръжения, наречени ДОЛМЕНИ, така и с многобройните си солариси, които напомнят за най-древния култ към Слънцето, съществувал и в Египет.

– В Западна Мала Азия ще срещнем река с име САКАР, която се влива в Черно море.

– В Грузия има планински масив, който носи името САКАР. А грузинците наричат страната си с най-старото ѝ име САКАРтвело, което идва от дълбоката древност, вероятно от колхите, дали името КОЛХИДА. Колхи са живели и в Египет. Херодот ги описва по следния начин („История“, 104):

„...колхите са с черна кожа, с къдрави коси.“

Изводите на всички направени дотук разсъждения не се дължат на някаква случайност или съвпадение, а се налагат от историческия процес по време на епохата на Омир и неговите предшественици, за които той разказва. Възприемането на тази тъй отдалечена от нас епоха е един от ключовете към обективната историческа истина. Затова следва всички тези доказателства да бъдат проучени най-внимателно и задълбочено.

Доколко ми позволиха силите и възможностите, успях да събера факти и информация, проведох проучвания и стигнах до заключението, че създателите на египетската цивилизация са създали и цивилизацията на Балканския

полуостров и по островите на Егейско море. По-късно тази култура от полуострова е била пренесена в Мала Азия, а още по-късно и в Средна Азия.

От Херодот узнаваме, че според египетските жреци *„в Египет са властвували БОГОВЕ, които живеели заедно с хората“*. От Омир — че БОГОВЕТЕ безсмъртни принадлежат на „ЕТИОПЦИ ПОЧТЕНИ“. За страната на етиопците в „Илиада“ се казва следното:

— ТЕТИДА — *„Вчера отиде Кронид да гостува отвъд океана при етиопци почтени, а с него и всички БЕЗСМЪРТНИ.“*

— ИРИДА — *„Далеч при вълните на бог Океана, в царството на ЕТИОПЦИ отивам.“*

В легендата „АПОЛОН•У ЦАР АДМЕТ“ се казва:

„Пролет и лете Аполон живее в Делфи. А когато настъпи есен, започват да вехнат цветята и да жълтеят листата на дърветата, когато наближи студената зима, която покрива със сняг връх Парнас, тогава Аполон сяда на своята колесница, запрегната със снежнобели лебеди, и тя го отнася в страната на ХИПЕРБОРЕЙЦИТЕ, която не знае що е зима, в страната на вечната пролет.“

Посочените сведения дават основание да се предполага, че БОГОВЕТЕ ВСЕВЕЧНИ са дошли в Египет от страната на МИТИЧНИ ЕТИОПЦИ. За това се споменава най-вече в древния епос. Но БОГОВЕТЕ са принадлежали и на митичните ХИПЕРБОРЕЙЦИ, за които се предполага, че са живели някъде в скандинавските страни, но според мен това не отговаря на истината. В легендата за Аполон, която ще цитирам отново, за страната на ХИПЕРБОРЕЙЦИТЕ се казва, че тя (страната) *„не знае що е зима, страната на вечната пролет“*. Това обстоятелство ме навежда на мисълта, че в каквато посока на света се е намирала страната на ЕТИОПЦИТЕ, в такава се е намирала и страната на митичните ХИПЕРБОРЕЙЦИ.

Във втората си книга „Историческа библиотека“ Диодор Сицилийски е оставил в наследство един „приключенски разказ“. Като човек, който вярва в невероятното, реших, че в този разказ в една или друга степен съществува историческа истина. В него става дума за героя ЯМБУЛ, което напомня за наименованието на днешния град ЯМБОЛ в България, а и за цивилизацията в Странджа планина (ХЕМИмонт) и САКАР.

Героят на разказа бил пленен от ЕТИОПЦИТЕ и след четиримесечно плаване бил откаран на СЛЪНЧЕВИЯ ОСТРОВ. Жителите на този остров не знаели болести. *„Между тях нямало никакво съперничество, тъй като придавали голямо значение на вътрешния правов ред.“* Те разбирали от „НАУКАТА ЗА ЗВЕЗДИТЕ“. Самият остров се намирал на Екватора, тъй като *„денят винаги се равнявал на нощта“*.

Не е изключено самият СЛЪНЧЕВ ОСТРОВ да е страната на митичните ХИПЕРБОРЕЙЦИ. Между ЕТИОПЦИ и ХИПЕРБОРЕЙЦИ съществували близки връзки, доказателства за които можем да

открием във фантастичния разказ за героя ЯМБУЛ и в брака на тракийския цар ФИНЕЙ с БОРЕЙКАТА Клеопатра.

АСТРОНОМИЧЕСКИЯТ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН на гробницата на божеството БАСТЕТ, в района на Странджа-САКАР доказва знанията на древните по астрономия.

Явно близките връзки между ЕТИОПЦИ и ХИПЕРБОРЕЙЦИ са съществували както в далечно минало, така и в епохата, когато ТЕ се появяват и се настаняват трайно на континента Европа.

Местонахождението на СЛЪНЧЕВИЯ ОСТРОВ е твърде неопределено, но сведенията сочат, че той се е намирал някъде в Индийския океан.

Древногръцкият историк и географ Страбон ни съобщава, че от най-южната част на ИНДия до остров ТАПРОБАНА корабите плавали средно по осем дни. От Плиний узнаваме, че по средата на този път — Индия — ТАПРОБАНА — се намирал СЛЪНЧЕВИЯТ ОСТРОВ.

В средновековната арабска литература също се говори за остров ТАПРОБАНА. Арабите са го наричали ТАПРуБАНи, а също и СЕРИНдип.

Този остров бил разположен на края на Индийския океан. Окръжността му била 3000 мили. На острова имало много реки и високи планини, в които добивали рубини и сапфири. Наоколо се намирали още 59 населени острова.

Започнах да събирам сведения от древния и средновековния епос, които биха могли да подскажат кога точно е изчезнал от лицето на земята СЛЪНЧЕВИЯТ ОСТРОВ. Безспорно той е изчезнал в резултат на природна катастрофа. Прегледах произведенията на Омир, Диодор Сицилийски, Страбон, Плиний, както и арабската средновековна култура. За една от природните катастрофи, оставила следи в епоса и фолклора на много народи по света, съществува удивителна легенда, свързана отново със съзвездията Цефей, Касиопея, Андромеда, Кит и Персей. От нея бихме могли да узнаем какво по-точно са преживели „ЕТИОПЦИТЕ ПОЧТЕНИ“ — нещото, което неминуемо е сполетяло и митичните ХИПЕРБОРЕЙЦИ:

„Далеч, в най-южната част на Земята се намира цветущата страна Етиопия, която управлявали цар Цефей, царица Касиопея и тяхната дъщеря Андромеда...Всеки ден излизал от морето чудовищният Кит и се развихрял по бреговете на Етиопия. Където минел, всичко изгаряло и се превръщало в пепел от буйните пламъци, които бълвал на всички страни. Над цветущата Етиопия надвиснала опасност да се превърне в една опожарена, мъртва пустиня. Секнали песните на птиците. Нямало вече стада из полето. Страх и ужас обхванали всички етиопци. Навсякъде се чували само плач и ридания. Никой не можел да спаси страната от страхотното бедствие, което я сполетяло... В един миг Кит се превърнал в огромен скалист остров сред бурното море...“

Очевидно е, че в основата на легендата е залегнало истинско събитие — природно бедствие, дошло от морето. В резултат от подобно бедствие е изчезнал СЛЪНЧЕВИЯТ ОСТРОВ, който, както предполагам, е бил страната на митичните хиперборейци.

Природната катастрофа, сполетяла Етиопия, била *„отчасти от силата на огъня и отчасти вследствие на огромното количество вода"*. Както казвали египетските жреци, *„много катастрофи е преживяло човечеството"* и вследствие на една от тях се е появил така нареченият РИФТ ВАЛЕЙ на континента Африка, широк около 40-50 километра и дълъг около 6500 километра. Според специалистите той започва на север от Лисабон и завършва в Мозамбик.

РИФТ ВАЛЕЙ пресича Червено море, докосва Африка в пустинята ДАНАкли (Северна Етиопия) и продължава като обширна падина през Етиопия, Кения, Уганда, Заир, Руанда, Бурунди, Замбия, Малави, за да достигне брега на Индийския океан в Мозамбик. За десет години в световноизвестните местности на РИФТ ВАЛЕЙ — Ходар, Омо, Лаетоли, Олдовай и др., бяха събрани повече от 2000 останки от човекоподобни и около 100 000 от гръбначни животни. След тях има черепи на:

— Homo erectus — хомо еректус — изправен човек;
— Homo habilis — хомо хабилис — сръчен човек;
— Homo sapiens — хомо сапиенс — разумен човек, както и скелетът на двукраката ЛЮСИ, която бе обявена за „КИНОЗВЕЗДАТА" на човешкия произход.

Като направих топонимично изследване, от ТАПРУБАНА се наложиха следните сравнения:

— ТАПРобана, остров;
— ТАПРуБАНИ, остров;
— СЕРЕНдип, остров;
— СЕРЕНГЕТИ, национален парк на територията на Танзания с площ около 1500 кв. км. Той представлява част от екосистемата „СЕРЕНгети — МАРА". В нея е включен и резерватът „МАСИ — МАРА" в Кения;
— СиРиНга, нимфа, която била горда и отхвърляла любовта на всички. Както за Великата Артемида, така и за нея ЛОВЪТ бил любимо занимание. Дори често СИРИНГА била припознавана като Артемида. Те се различавали само по лъка: на Артемида бил златен, а на Сиринга — от рог. Бог ПАН се влюбил в Сиринга, но тя била превърната в тръстика.

Името на острова става наименование на национален парк. Имена, свързани с легенди! За бога Пан (*„доста древен, един от ОСЕМТЕ ПЪРВИ"*) Херодот пише: *„Елините пък не могат да кажат накъде се*

бил отправил самият той след своето раждане", за разлика от Дионис, за който се знае, че след раждането си е бил *„отнесен в Етиопия"*.

В Танзания ще срещнем и град с името ДОДОмА, което подсказва или по-скоро очертава пътя, по който са се придвижвали от Екватора и на юг от него, на Север хората и БОГОВЕТЕ:

— ДОДОмА, град в Танзания;

— ДиДОНА, известна като божество, дъщеря на финикийския цар БЕЛ. Името БЕЛ носел и бащата на Египет и Данай, които са внуци на ЙО и Епаф. Дидона била почитана в Северна Африка като едно от главните божества. С името ДИДОНА била известна и царицата — основателка на Картаген. Според Вергилий тя била тази, която гостоприемно посрещнала героя Еней, изхвърлен с флотата си на либийския бряг;

— ДОДОНА, планински град в Епир, Северна Гърция. Според старинно предание Девкалион построил там храм на Зевс. Девкалион, считан за ХЕМониец (тесалиец), бил син на ПРОМЕТЕЙ. Негова съпруга била Пира. Двамата като верни почитатели на боговете се спасили от световния потоп на Парнас. Със сина им Хелен било положено рожденото начало на ЕЛИните.

И така, когато говорим за град Додона в Епир, освен преданието за Девкалион, сина на ПРОМЕТЕЙ, да си припомним и думите на Херодот в „История", Книга втора, 55-56:

„А пророчицателките от ДОДОНА ми разказаха следното. Две черни гълъбици ОТЛЕТЕЛИ от ТИВА в ЕГИПЕТ: едната отлетяла към ЛИБИЯ, а другата пристигнала при тях; застанала на един дъб и заговорила с човешки глас за това, че било предсказано на това място да има прорицалище на Зевс; жриците схванали, че това е божие поръчение за тях, и тъй и сторили. Разказаха, че едната гълъбица, която била отишла при ЛИБИЙЦИТЕ, им заповядала да издигнат прорицалище за Амон; има го и е на Зевс. Додонските жрици, най-старата от които се казва ПРОМЕНЕЙА, средната — ТИМАРЕТЕ, а най-младата НИКАНДРА, това ми разказаха. Останалите додонци, които се грижат за светилището, се съгласиха с тях...

Мисля си, че жените са били наречени гълъбици от додонците заради това, че са били варварки и им се струвало, че говорят подобно на птици. „След време гълъбиците заговорили с човешки глас", разправят, понеже започнали да разбират какво им казвала жената; но докато говорела на варварския си език, струвало им се, че говори по начина на птиците; понеже по какъв начин наистина гълъбица би заговорила с човешки глас?

Като разправят, че гълъбицата била черна, искат да отбележат, че жената била ЕГИПТЯНКА. Прорицателското изкуство в египетската ТИВА и това в ДОДОНА са сходни помежду си. И гадаенето по жертвени животни също е дошло от Египет. Следователно първите хора, които уредили голям празник с шествия, в които носят дарове, били египтяните. ЕЛИните се научили от тях."

Казаното от Херодот може да се разгледа и в исторически аспект.

За да добием по-ясна представа за това какво са разбирали древните гърци под понятието „варварски" език и говорели „подобно на птици", ще се позова на едно изказване на ДЖУНА (Евгения Ювашевна САРДИС) за езиците от далечното минало:

„Всички столетници от нашия род знаеха много неща от древното наследство на асирийците. През вековете моите сънародници са запазили своите блюда, ритуалните си танци, песните, притчите и легендите, приказките и най-вече ЕЗИКА. Макар ние, асирийците, да имаме много наречия, аз знам повечето от тях и още няколко други езика, НАШАТА ИСТОРИЯ Е ЕДИННА. Например ние имаме етнически групи: атланче, джимбо, мужине и още много други, но езикът ни е общ. Даже има асирийци, които говорят на диалект, наподобяващ ПТИЧА ПЕСЕН. Искате ли да ви покажа? (И ателието й се изпълва от множество птичи гласове.)

И в моето кавказко село, където премина детството ми, имаше всички етнически групи. Родът ни е продължение на една от ДЕСЕТТЕ най-стари нации в света. Когато изучавах родословното си дърво, разбрах, че всичките ми прадеди по линия на майка ми са били ЖРЕЦИ."

Според хемитите жителите на град ХЕМИс в областта на ТИВА ДАНАЙ и ЛИНКЕЙ, и дъщерята на ДАНАЙ ХИПЕРМЕСТРА отплували за ЕЛада от техния град. А според легендата ДАНАЙ и ДАНАИДИТЕ са тръгнали с кораб от ЛИБИЯ. Според прорицателките от ДОДОНА две черни гълъбици отлетели от ТИВА в Египет — едната към ЛИБИЯ, а другата пристигнала в ДОДОНА.

Ако си припомним името на най-старата жрица на ДОДОНА, споменато от Херодот, ПРОМЕнЕЙА и го сравним с името на ПРОМЕтЕЙ — син на пророчицата ТЕМИДА, ще се получи следното:

— ПРОМЕтЕЙ, баща на ДАВКАЛИОН, дядо на ХЕЛЕН — родоначалник на ЕЛИните.

Кой всъщност е бил ПРОМЕтЕЙ? За него в легендата се казва:

„В планината Мосха, на Лемнос, от огнището на приятеля си Хефест откраднал ПРОМЕТЕЙ огън за хората. Той научил хората на изкуства, дал им знания, научил ги да смятат, да четат и пишат. Той ги запознал с металите, научил ги как да ги добиват от недрата на земята и да ги обработват.

ПРОМЕТЕЙ опитомил за хората дивия бик и му нахлузил хомота,

за да могат хората да се ползуват от силата на воловете, обработвайки своите ниви.

ПРОМЕТЕЙ впрегнал коня в колесницата и го направил послушен на човека. Мъдрият титан построил първия кораб, обзавел го, опънал на него ленено корабно платно, за да носи той по-бързо човека по безбрежното море. По-рано хората не са познавали лекарствата, не умеели да лекуват болестите, били беззащитни пред тях. Но Прометей им открил силата на лекарствата, за да укротяват те болестите. Той ги научил на всичко онова, което облекчава житейските скърби и прави живота по-щастлив и по-радостен. С това именно той си навлякъл гнева на Зевс. За това го наказал гръмовержецът."

ПРОМЕТЕЙ е олицетворение на носителите на цивилизацията и неговият, т. е. техният край се вижда от цитираната легенда:

„Пустинна, дива местност на самия край на Земята, в страната на скитите. Остри върхове на страшни скали се издигат над облаците. Наоколо — никаква растителност — не се вижда нито стръкче трева, всичко е голо и мрачно. Навсякъде се издигат тъмни, грамадни камъни, които са се откъснали от скалите. Морето шуми и боботи, блъскайки вълните си в подножието на скалите, и високо се издигат солени пръски. Крайбрежните камъни са покрити с морска пяна. Далеч зад скалите се мяркат снежните върхове на КАВКАЗКИТЕ планини, обгърнати от лека мъгла."

Описаното в легендата се потвърждава от учени и специалисти, според които религиозно-философската и математическата мисъл на нашите предци е залегнала дълбоко в най-старите архитектурни съоръжения. Това са безбройни мегалитни паметници, които са получили своето название от гръцки „MEGAS" (МЕГАС) — голям, и „LITOS" (ЛИТОС) — камък. В Европа те са известни още и като:

— ДОЛМЕНИ, от келтски;
— КРОМЛЕХИ в Уелс;
— МАНХИРИ в Британия, от „MENHIR" (МЕНХИР) — дълъг, голям камък.

Такива древни и загадъчни съоръжения, вероятно строени по астрономически архитектурни планове, ще срещнем и днес на север от Швеция, по бреговете ѝ, по бреговете и на останалите страни; на юг, до Португалия и Испания. Подобни съоръжения ще срещнем и на Балканския полуостров, в Южна Русия и в КАВКАЗ. Има ги и в Малта, и на континента Африка, и в Тибет, та дори и в Япония.

По-голямата част от мегалитните съоръжения са проучени от учени и специалисти. Според тях най-късно са построени съоръженията в КАВКАЗ и в ЮЖНА РУСИЯ — по-точно по местата, където според

легендата е бил прикован ПРОМЕТЕЙ. Логично е да се приеме, че носителите на цивилизацията са намерили края си в тази част на света.

Легендата за ПРОМЕТЕЙ съдържа твърде много интересни исторически истини. Например тук е очертан пътят, по който са минали носителите на цивилизацията в Европа и Азия — т. е. ЕВРАЗИЯ. Дали този път им е бил показан от майката на ПРОМЕтЕЙ пророчицата ТЕМИДА или от жрицата ПРОМЕнЕЙА — е отделен въпрос. Но нека си припомним още веднъж легендата:

„Изведнъж в далечината се разнася едва чут, едва доловим стон на скръб и на блока. Ето той пак се донася до скалата. Все по-близък и по-силен става тоя стон. Преследвана от грамаден стършел, изпратен от Хера, цялата в кръв, покрита с пяна, тича в бесен, безумен бяг превърнатата в крава нещастна ЙО, дъщерята на речния бог ИНАХ, първия цар на Арголида. Измъчена, изнемощяла от скитания, изтерзана от жилото на стършела, ЙО се спира пред прикования ПРОМЕТЕЙ. Стенейки на висок глас, тя разказва какво е трябвало да претърпи и моли мъдрия титан:

— О, ПРОМЕТЕЙ! Тук след досегашните ми скитания разкрий ми, моля те, кога ще дойде краят на мъките ми, кога най-сетне ще намеря покой?

— О, повярвай ми, ЙО! — отвърнал ПРОМЕТЕЙ. — По-добре е да не знаеш това. Още много страни ще обходиш ти и много ужаси ще срещнеш по пътя си.

— Тежкият ти път минава през страната на СКИТИТЕ, през високия снежен КАВКАЗ,

— през страната на амазонките, към протока БОСФОРА — така ще го нарекат в ТВОЯ ЧЕСТ, когато ти го преплуваш.

— После ти дълго ще скиташ из АЗИЯ. Ще минеш покрай страни, където живеят смъртоносните горгони: на главите им се извиват със съскане вместо коси змии. Пази се от грифоните и от еднооките аримаспи, и тях ще срещнеш по пътя си.

— Накрая ще стигнеш до Библейските планини: от тях спуска благодатните си води НИЛ, при неговото устие ще намериш ти най-сетне покой.

— Там Зевс ще ти върне предишния прекрасен образ и ще ти се роди син — Епаф. Той ще властвува над цял Египет и ще бъде родоначалник на славно поколение герои. От този род ще произлезе и оня смъртен, който ще ме освободи от оковите.

— Ето какво, ЙО, ми каза за твоята съдба майка ми, пророчицата Темида."

Всъщност кой е истинският образ на ЙО?

— СЕЛЕНА. Херодот пише в „История", Книга втора, 47:

„Египтяните нямат обичай да принасят в жертва на останалите богове свиня — само на СЕЛЕНА и ДИОНИС по едно и също време, по време на едно и СЪЩО ПЪЛНОЛУНИЕ...“

— БУБАСТИС, египетската богиня на луната БАСТЕТ, изобразявана като котка или само с котешка глава, свещеното ѝ животно е котката, символ на СВЕТЛИНАТА в МРАКА.

В Книга втора, 59, у Херодот четем:

„Най-вече и с усърдие отиват на празник в град БУБАСТИС в чест на Артемида.“

Книга втора, 66:

„Египтяните скърбят много за тях. Умре ли от естествена смърт котка в нечия къща, обитателите ѝ си обръсват само веждите... Умрелите котки биват откарвани в свещено помещение и там, в град БУБАСТИС, ги балсамират и погребват.“

Да си припомним кои са великите богини на древността:

— ИЗИДА, главна богиня на древен Египет, покровителка на плодородието и майчинството. Нейните жреци се обличали в дълги ленени дрехи и се возели на коли, теглени от крави. Тъй като тя била и богиня на ЛУНАТА, изобразявали я с извити кравешки рога, каквито древните виждали в лунния сърп.

Книга втора, 59:

„На второ място е празникът в град БУСИРИС в чест на ИЗИДА; В този град в действителност има един огромен величествен храм на Изида; този град е построен в средата на Делтата в Египет; а Изида на езика на ЕЛИните е ДЕМЕТРА.“

Книга втора, 41:

„Всички египтяни принасят в жертва чисти волове и мъжки телета, а КРАВИ и юници им е забранено — те са свещени животни на ИЗИДА. Статуята на ИЗИДА, въпреки че е на жена, е с кравешки рога, точно както елините са изобразявали ЙО; всички еднакво почитат кравите — най-много от всички други добичета.“

— ДЕМЕТРА, ВЕЛИКА и МОГЪЩА БОГИНЯ, която дава плодородие на земята и без нейната благотворна сила нищо не вирее.

— ЙО, превърната в КРАВА, майка на ЕПАФ. Синът на ЕПАФ — БЕЛ, е баща на ЕГИПТ и ДАНАЙ.

От тъмата на времето идва и една легенда: БУБАСТИС. Някога живял жрец, привърженик на анимизма (вяра в одухотворяването на животните). Приятел му бил котарак — един от стоте бели котки в храма, където жрецът служел. Храмът бил посветен на МОГЪЩАТА

БОГИНЯ. В него самата богиня била изобразена като златна статуя с очи от сапфир.

Разбойници решили да се доберат до съкровището на храма. Те убили жреца, когато застанал пред статуята на МОГЪЩАТА БОГИНЯ. Неговият котарак на име СИН веднага изтичал и се хвърлил върху мъртвото тяло на приятеля си, гледайки с отчаяние богинята.

Изведнъж котаракът се преобразил. Станал златист като брадата на убития жрец. Тялото му заблестяло като статуята на богинята, а очите му придобили сапфиреносин цвят. Краката му потъмнели и само краищата им, стъпили върху тялото на свещеника жрец, останали съвършено бели.

При това преобразяване духът на свещеника жрец се вселил в котарака. Седем дни по-късно котаракът СИН умрял. След смъртта му всички останали в храма бели котки се преобразили като него.

И тази легенда идва, за да потвърди, че в основата на митовете и преданията за ВЕЛИКАТА И МОГЪЩА БОГИНЯ стои образът на една и съща ЖЕНА, която в различните епохи и при различните народи е назовавана само с различно име. Казаното от пророчицата ТЕМИДА чрез ПРОМЕТЕЙ на ЙО доказва моето твърдение. Да си припомним и още нещо: в легендата се казва, че ЙО ще получи истинския си образ от Зевс на континента Африка.

На открит хълм в БУРунди — страната, през която минава РИФТ ВАЛЕЙ — малко поточе струи от земята. Възприето е да се казва, че оттук реката Нил потича към Средиземно море. Според специалистите пътят ѝ е дълъг 6700 километра. Ако използуваме морфемата БУР и поразсъждаваме върху етимологията на названия на държави и градове, ще получим твърде интересна картина, очертаваща пътя, по който са минали носителите на човешката цивилизация от ЮГ на СЕВЕР:

- БУРунди, държава на континента Африка;
- БУРа, град на Коринтския залив в Ахея;
- БУРа, град в Мала Азия, основан от ЙОнийците;
- БУРса, град в Мала Азия;
- БУРгас, град на брега на Черно море в България;
- БУРидава, град в Румъния;
- БУРа, град в Швеция.

Вече споменах, че според учени и специалисти страната на хиперборейците се намирала някъде в скандинавските страни, а според легендата за Аполон тяхната страна не знаела *„що е зима, там цъфтяла вечна пролет“*.

Тук ще припомня откъс от статията на Николай Рашев „СТРАНАТА НА ВЕЧНАТА ПРОЛЕТ“.

„Голямата рифова долина (РИФТ ВАЛЕЙ — бел. авт.) — „там, където се е пропукала Африка“ — прекосява страната от север на юг.

Тук са и планините, масивите със заснежените върхове. Тук е и конусът на застиналия вулкан КЕНИЯ. От тази най-висока точка е дошло и името на страната на вечната пролет. Жителите на племето КИКУЙО нарекли върха КЕРЕНИЯ, което ще рече ПЛАНИНАТА НА БЕЛОТАТА — снежна планина. По-късно името се е видоизменило на КЕНИЯ... Три са основните езикови групи (в КЕНИЯ — бел. авт.): банту, нилотик и КУШИТИк...“

В „страната на вечната пролет“ съществува и област, която носи името КОРА. В химна в чест на ВЕЛИКАТА И МОГЪЩА БОГИНЯ ДЕМЕТРА Омир нарича нейната дъщеря с името КОРА. Дали това е случайно? Ако направим сравнение с имената от цитираната статия, ще получим следното:

— КЕРеНИЯ,	име на вулкан и на държава в Африка;
— КЕРиНеЯ,	планина в Аркадия;
— КЕРаН,	критянин;
— КЕРаН,	ликиец, убит от Одисей;
— КЕ НиЯ,	името на „страната на вечната пролет“;
— КЕ На,	име на град и губернаторство в Горен Египет;
— КЕ Нея	(КЕНей), цар на ЛАПИТИТЕ, митично племе от ВЕЛИКАНИ, живяло около планината ОЛИМП и ПЕЛИОН.

Племето КИКУЙЮ е дало името КЕреНИЯ, т. е. КЕНИЯ, но съществува и племе, което принадлежи към езиковата група КУШИТИк.

Да проследим какво е известно за това име в историята:

В „Царска книга“ Фирдоуси пише за династията на ахеминидски Иран и споменава за ЕТИОПО-КУШИТИ. А ЕТИОПСКИЯТ ЦАР КЕФЕЙ (ЦЕФЕЙ) се смята за митичен родоначалник на ПЕРСИТЕ, които първоначално се наричали КЕФЕНИ.

В „Одисея“ Омир ни съобщава, че богинята ЕОС е майка на ЕТИОПСКИЯ ЦАР МЕМНОН:

„Разридала се богиня ЕОС: тя трябвало да загуби нежно обичания свой син. Най-сетне Ахил замахнал с тежкото си копие и пробил гърдите на МЕМНОН. В знак на скръб богиня ЕОС се закрила с тъмен облак. Тя изпратила на бойното поле синовете си, боговете на вятъра, и те отнесли МЕМНОНОВОТО ТЯЛО далеч на бреговете на река ЕСЕП (река в Мала Азия — сега Чаталдере). Там младите нимфи го оплакали и му изградили гробница.

А ЕТИОПЦИТЕ били превърнати от боговете в ПТИЦИ. Оттогава насетне всяка година те долитат на бреговете на ЕСЕП при МЕМНОНОВАТА ГРОБНИЦА и там оплакват своя цар.“

Оказва се, че днес съществуват както ЕТИОПЦИ, така и КУШИТИ

от племето КУШИТИк на континента Африка. А в Мала Азия някога също са живели ЕТИОПО-КУШИТИ. Случайно съвпадение ли е това?

Историята на КУШИТИте е тясно свързана с ХУРИТИТЕ, които са притежавали най-могъщите владения в Мала Азия. Някои историци твърдят, че хетите приемат от хуритите ПИСМЕНОСТ, МИТОВЕ И ЛЕГЕНДИ и НАЙ-ДРЕВНИЯ ЧОВЕШКИ СВЕТОГЛЕД.

Тези, които са запознати с хетската история, знаят, че когато се говори за държавата, културата, религията и др., терминът „ХЕТИ" и „ХЕТСКИ" обхваща историята както на същинските хети, т. е. несети, така и на протохетите, лувийци, палийци, хурити и на по-малки етнически групи, чиито имена са забравени. Столицата на хетската държава е ХаТУСа (ХаТУСас, ХаТУша, ХаТУшаш). И тук също ще направя едно сравнение:

— ХуТУСи и ТуТУСи, етнически народности в БУРунди, в Африка;
— ХаТУСа, столица на хетската държава в Мала Азия;
— ХаТУСас;
— ХаТУша;
— ХаТУшаш.

На територията на Сомалия, на брега на река Джуба се намира град БАРДЕРА. Това име в някаква степен напомня за БАДАРИ, село в Горен ЕГИПЕТ, от него идва и така наречената БАДАРийска цивилизация, а също и за митичния град АБДЕРА, близо до устието на река МЕСТА.

Очевидно е, че казаното от Омир в „Илиада" и „Одисея" не е плод на богато въображение, а на исторически събития и следователно имаме основание да посочим причината за идването на БОГОВЕТЕ по земите на Балканския полуостров и Мала Азия.

Фактите, примерите, сравнителните етимологични характеристики, които направих, сочат, че носителите на цивилизацията се намирали на юг от Екватора. През териториите на Уганда и Конго също минава РИФТ ВАЛЕЙ. Тук се намират и езерата, чиито съвременни наименования са Едуард и Джордж. Тези две езера са съставна част от големия естествен резервоар на реката НИЛ. Те се пълнят с оттичащи се води от планинския масив РУЕНЗОРИ. В дълбоката древност този планински масив е бил част от планинска верига, носила наименованието ЛУННИТЕ ПЛАНИНИ.

Древното име на планините напомня фрагмент от епоса, в който ПРОМЕТЕЙ казва на ЙО:

„Накрая ще стигнеш до БИБЛЕЙСКИТЕ ПЛАНИНИ.
От тях спуска благодатните си води НИЛ."

Дали водите от ЛУННИТЕ ПЛАНИНИ се СПУСКАТ или ОТТИЧАТ, е все едно, при положение, че сведенията, дошли от преди хиляди години, говорят следното:

НАДПИС НА ФАРАОНА РАМЗЕС ВЕЛИКИ говори за големия резервоар на реката НИЛ: *„Големият кръг, морето, южните области на земята на негрите, простиращи се така далеч като блатата, като границата на тъмата и дори до четирите стълба на небето."*

Рамзес ВЕЛИКИ е имал основание да каже *„границата на тъмата"*, тъй като в тази част на континента Африка се губи връзката между нас и предците ни от дълбоката древност. Ако продължим да търсим жалоните, оставени от тях на север от Екватора, ще видим, че те се очертават по-ясно.

Например водите на двете езера Едуард и Джордж тръгват по река СЕМлики и се вливат в езерото Алберт, респективно в реката НИЛ. Името на реката СЕМлики напомня за

— СЕМеЛА, дъщеря на Кандъм, основател на ТИВА в Беотия. СЕМеЛА е майката на ДИОНИС, от баща ЗЕВС.

Припомняйки си тези подробности, не бива да се учудваме, че Херодот е писал:

„... сега за ДИОНИС елините разправят, че веднага щом се родил, Зевс го зашил в бедрото си и го отнесъл в Нюса, отвъд Египет, в Етиопия."

На територията на съвременна ЕТИОПИЯ съществува град АСМАРА. Идентично е и името на древното тракийско селище ИСМАРА, върху основите на което днес се намира селището МАРОНИЯ.

Срещат се също и подобни наименования на градове:

— ДОЛО;
— ГОРЕ;
— ДЕБРА;
— УарДЕРЕ;
— река ДАВА извира в Етиопия, прекосява областта КОРА в КЕНИЯ и се влива в река Джуба в Сомалия;
— град ДиреДАВА.

Две имена — ДАВА и ДираДАВА — са свързани до известна степен с направените през последните десетилетия открития по българските земи. Какво имам предвид?

— Едното е РОГОЗЕНСКОТО СЪКРОВИЩЕ. В един от фиалите има надпис „Котис от С А Й Д А В А". Самото име е показателно. Най-интересна в случая е констатацията на Богдан Николов:

„... за ПЪРВИ път се ПОЯВИХА фиали, които по стил не са ПОЗНАТИ нито на ахменидски ИРАН, нито на ЕГЕЯ или земите на СКИТИТЕ."

— Другото е гробницата край СВЕЩАРИ (ДаусДАВА). За нея Лазаринка Добринова пише статията „Нетленните съкровища на археологията", в. „Отечествен фронт", 11 май 1984 г., в която се казва:

„... не може да се говори за сензационна находка, каквато беше Свещарската гробница. Всъщност тя отново стана притегателен

център с представянето ѝ от инж. Петър Вълев в друг необичаен аспект... Инж. Вълев е намерил строителния модул (мерна единица), равна на 0,2676 м. В плана на гробницата е използуван тъй нареченият свещен египетски триъгълник: 3:4:5. Създателят е оразмерил, комбинирайки с горните числа. Според автора на теорията тук е била вложена древната идея за хоризонталния (4), вертикалния (3) строеж на Вселената и на пълния природен цикъл — цикъл (12)...

— Оста на постройката — казва инж. Вълев — е насочена към онази точка от източния хоризонт, в която изгрява Слънцето на 22 декември. Тази прецизна ориентация символизира смъртта и раждането на Слънцето, смъртта и възкресението на владетеля, което е рядко постижение като замисъл и като изпълнение дори за държавна формация, с високоразвит соларен култ, каквато е била Египет.

На въпроса ми: Има ли в това единство по рода си досега изследване данни за връзка между познанията на древните траки и египетските строители на пирамиди — инж. Вълев отговаря:

— Писмени не. Тези връзки трябва да прозрем в тракийското култово строителство. Така например известният български художник КАРАНДАШ, изследвайки пропорциите на Хеопсовата пирамида, открива тъй нареченото ВТОРО ЗЛАТНО СЕЧЕНИЕ, чиито елементи са констатирани и в гробницата на СВЕЩАРИ (ДАУСдава. — бел. авт.), и в по-късно строения храм, посветен на всички богове — ПАНТЕОНА в Рим.“

Съобщението за това откритие е публикувано и в сп. „Отечество“. Пак там е и статията на Борис Илиев „ЗАГАДЪЧНИТЕ СВЕЩАРСКИ МОГИЛИ“. Към нея е приложена сравнителна схема на редица свещарски могили и на поредицата съответствуващи им ЗВЕЗДИ от полосата на съзвездията ОРИОН и БЛИЗНАЦИ. От направените проучвания авторът стига до заключението, че могилите в този район са строени по определени звезди от посочените съзвездия.

Ако изходим от най-древния човешки светоглед, от уникалните знания — астрономическия архитектурен план и умението в строителството на ПРОТОТРАКИТЕ, живели най-малко две хилядолетия преди техните наследници траките, — съвсем естествено се налага изводът, че те, прототраките, са притежавали в някаква степен част от висшите знания, които били достояние на древните.

Последните разкрития и най-вече Варненското съкровище, което съдържа „най-старото злато в света“, са сериозно основание да преразгледаме понятията от рода на „земите на траките“ и най-вече понятието „ТРАКИ“. Доказва се от редица факти, че са съществували „ТРАКИ“ и „траки“. Да вземем за пример създателите на Варненското съкровище и строителите на гробницата на божеството БАСТЕТ по АСТРОНОМИЧЕСКИЯ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН.

Да си припомним и за тези, които Омир нарича „траки“ в „Илиада“, Десета песен, 404-444-484:

„Ако ли искате вий да се вмъкнете в стана троянски,
новодошлите т р а к и й ц и стануват последни от всички.
Заедно с тях е и царят им Резос, синът ЕЙОнеев.
Сам аз му зърнах конете — грамадни и много красиви:
те са по-бели от сняг и препускат подобно на вятър.
В злато и светло сребро му блести колесницата нова.
Има и златни, огромни доспехи, за чудо и приказ!
Не подобава на СМЪРТНИ ДА НОСЯТ ТАКИВА ДОСПЕХИ,
а съвършено подхождат те на БОГОВЕТЕ БЕЗСМЪРТНИ.

Спяха мъжете от труд изтощени; доспехи чудесни
сложени бяха до тях на земята в три прави редици.
Близо до всеки тракиец стояха два коня впрегатни.
Седеше в средата цар Резос, до него — конете му бързи,
вързани горе със ремъци за колесничния обръч.“

Така Омир е описал тези „ТРАКИ“, които са живели през VIII-VII в. пр. н. е. и за които ОФИЦИАЛНО СЕ ТВЪРДИ, че са живели в БЕЗКНИЖОВНО ОБЩЕСТВО и че цивилизацията им СЕ ИЗГРАЖДАЛА ПОД СИЛНОТО ВЛИЯНИЕ НА ДРЕВНА ЕЛАДА И СТРАНАТА НА СКИТИТЕ.

Според мен разграничаването на понятията „ТРАКИ“ и „траки“ е необходимо, с цел да бъде отразена обективната историческа истина, а не „ИСТИНАТА“, представена от древните гръцки автори, обсебили историята на други народи и представили я за своя.

И за да не бъда голословен, ще приведа още примери: наименования и названия, които „ГОВОРЯТ“ по един своеобразен начин, като че ли в тях точно са кодирани стари истини за още по-дълбока древност:

— АФАРИ,	номадско племе, което и днес живее в ЕТИОПИЯ;
— АФАРей,	митичен цар на МЕСЕНИЯ, баща на близнаците ИДАС и ЛИНцей; МЕСЕНИЯ — област в Южен ПЕЛОПОНЕС;
— АМХАРИ,	етиопско племе, което съществува и днес в ЕТИОПИЯ;
— АМХиАРай,	прочут митичен гадател от АРГОС, син на ЕКЪЛ и ХиперМЕСТРА. Името на майка му е като на дъщерята на Данай;
— ЕРИТРЕЯ,	област в ЕТИОПИЯ;
— ЕРеТРиЯ,	град на остров ЕВБЕЯ; АБАНТИ — най-древните жители на остров ЕВБЕЯ АБАНТ — митичен цар на АРГОС, баща на АКРИЗИЙ, прадядо на ПЕРСЕЙ.

КАКВО говорят тези имена?

— АКРИЗИЙ е баща на ДАНАя, която е майка на ПЕРСЕЙ.

От митологията, от удивителната легенда за цар Цефей, царица Касиопея и тяхната дъщеря Андромеда узнаваме, че АНДРОМЕДА става съпруга на ПЕРСЕЙ. За майката на ПЕРСЕЙ пише и Херодот, „История“, Книга втора, 91:

„Хемитите разправят, че Персей се появявал често в техния край, често пъти вътре в светилището намирали износения му сандал, два лакътя дълъг — когато се случило да се появи, цял Египет процъфтявал. Това разказват, а ето какво правят по елински в чест на ПЕРСЕЙ: устройват гимнастическо състезание с всякакви изпитания и за награда дават добичета, наметки, кожи. Като ги запитах защо ПЕРСЕЙ има навик само на тях да се явява и защо само те, отделно от ОСТАНАЛИТЕ ЕГИПТЯНИ, устройват гимнастически игри, те отвърнаха, че ПЕРСЕЙ произхождал от техния град (град ХЕМИС, в областта Тива, в Египет — бел. авт.); защото ДАНАЙ и ЛИНкей, които отплували за ЕЛАда, са били жители на ХЕМИС; от тях броят и от поколение до поколение стигат до ПЕРСЕЙ. ПЕРСЕЙ, разказват, — като пристигна в Египет — заради това, както и ЕЛИните твърдят, да донесе от Либия главата на ГОРГОНАТА — отишъл и при тях, и се запознал с ВСИЧКИТЕ си РОДНИНИ; отивайки в Египет, ПЕРСЕЙ ЗНАЕЛ ТОЧНО ОТ МАЙКА СИ името на град ХЕМИс: гимнастическите състезания се уреждали в негова чест и по негова воля.“

АРКИЗИЙ бил изгонен от АРГОС от брат си ПРЕТ. А самият ПРЕТ е известен в древността като митичен цар на АРГОЛИДА — също в областта ПЕЛОПОНЕС. В ПЕЛОПОНЕС се намира и областта Илида с град ОЛИМПИЯ, където е сложено началото на ОЛИМПИЙСКИТЕ ИГРИ.

Ако продължим проучванията, ще стигнем до доста интересни факти. След като вече споменах какво е писал Херодот за етиопския град Мерое, който сега се намира на територията на Судан, бих искал да обърна вниманието на читателите и върху студията на Красимир Иванджийски „ПИРАМИДИТЕ от МЕРОЕ“:

„Разкопките отговорили на въпроса: За кого са били предназначени пирамидите? Те са били гробници на владетелите от МЕРОЕ. Но засега археолозите не „атакуват“ в това направление. Ще го направят на следващия етап, тъй като в момента основното им внимание е насочено към самата столица МЕРОЕ. Там вече са открити развалините на просторен град с големи улици и постройки.

И до днес много от тайните на древния МЕРОе остават неразгадани. Но несъмнено през следващите години археолозите ще навлязат все по-дълбоко в загадките на тази древна цивилизация. И ще полагат все по-големи грижи за пирамидите и за древния град. Защото както храмовете край АБУ Симбел, спасени от водите на Асоанския язовир, както масивните статуи от остров АРГО в Среден НИЛ, северно от Донгала, които сега се намират

в музея в Хартум, така и МЕРОе със своите пирамиди, принадлежи на културната съкровищница на цялото човечество."

Логично е да се приеме, че тези, които са донесли цивилизацията, са дали и имената на градове, планини, реки и др.

За да подкрепя тезата си, ще направя още няколко сравнителни етимологически характеристики на наименованията, които хвърлят светлина върху историята на древността:

— АРГО, остров в Среден НИЛ;
— АРГО (гр. „бързият"), корабът, на който аргонавтите начело с Язон потеглят към КОЛХИДА;
— АРГОс, главен град на АРГОлида;
— АРГОлида, област в ПЕЛОПОНЕС;
— АРГО, син на Фрикс и ХАЛКИопа, дъщеря на ЕЕТ — цар на ЕА в Колхида;
ЕА (ЕНКИ), бог на ВОЙНАТА И МЪДРОСТТА при шумерите-акадци;
ЕЕТ, цар на колхите в Колхида;
ЕЕТион, цар на ТИВА в Мала Азия, баща на АНДРОМаха, съпруга на Хектор;
АНДРОМеда, дъщеря на етиопския цар ЦЕФЕЙ.
— АРГОлийска дева е и ЙО, тъй като нейният баща Инах е цар на АРГОс. От ЙО идва и наименованието на ЙОНИЙСКОТО МОРЕ, което мие бреговете на ПЕЛОПОНЕС.

От името на дъщерята на цар ЕЕТ, която е майка на АРГО, се получава следното:

— ХАЛКИопа, майка на АРГО, съпруга на Фрикс. ФРИКС е син на митичния беотийски цар АТАМАНТ на град Орхомен. АТАМАНи са наричани представителите на народ, населявал областта АТАМАНия в Южен ЕПИР. В ЕПИР се намира и град ДАДОна;
— ХАЛКИда, име на град и планина на остров ЕВБЕЯ;
— ХАЛКОдон, цар на АБАНТИТЕ на остров ЕВБЕЯ.

А от името на главния град на етиопците МЕРОе се получава:

— МЕРОЕ, главен град на ЕТИОПЦИТЕ;
— МЕРОПс, митичен етиопски цар, съпруг на КЛИМЕНА;
КЛИМЕН, етиопец, привърженик на Финей и противник на ПЕРСЕЙ;
КЛИМЕНА, майката на ФАЕТОН, от баща СОЛ (ФЕБ);
— МЕРОп, прорицател и цар на Перкота, баща на Адрас и Амфий. Неговите синове са участвували в Троянската война.

В Судан ще срещнем и град на реката Нил с името КОСТИ, което е идентично с това на с. КОСТИ в ХЕМИмонт (Странджа планина).

На съвременните територии на ЕТИОПИЯ И СУДАН могат да се открият още много данни, които в една или друга степен биха могли да се окажат твърде полезни за изясняване на обективни исторически събития и факти. Да вземем например РИФТ ВАЛЕЙ. Вече споменах, че той докосва пустинята ДАНАкли в Северна ЕТИОПИЯ. А самото наименование на пустинята говори:

— ДАНАкли;

— ДАНАй, баща на ХиперМЕСТРА — внук и правнучка на ЙО.

Изброеното дотук идва в потвърждение на казаното от ПРОМЕТЕЙ на ЙО:

„Ето там именно, в страната, която напоява Нил,
при неговото устие, ще намериш най-сетне ти покой.
Там Зевс ще ти върне прекрасния предишен образ и
ще ти се роди син.
Той ще властвува над цял ЕГИПЕТ и ще бъде
родоначалник на славно поколение ГЕРОИ."

Внукът на ЙО — БЕЛ, син на ЕПАФ, има двама синове — ЕГИПТ и Данай. Така се казва в легендата за ДАНАИДИТЕ, включена в сборника „Старогръцки легенди и митове". Но в нея не се споменава, че БЕЛ е имал син и от АНХИ НОЯ и че неговото име е КЕФЕЙ (ЦЕФЕЙ). И точно този КЕФЕЙ (ЦЕФЕЙ) бил митичният родоначалник на персите, които първоначално били наричани „КЕФЕНИ".

Ако изследваме името на майката на КЕФЕЙ (ЦЕФЕЙ), ще се получи:

— АНХИноя, майката на КЕФЕЙ (ЦЕФЕЙ);

— АНХИз, митичен дардански владетел, син на КАПИС И ТЕМИДА.

Но името ТЕМИДА е носила и ПРОРОЧИЦАТА — МАЙКА на ПРОМЕТЕЙ.

От казаното се вижда, че древните цивилизации на Стария свят водят началото си от една единна основа. Народите, представлявали тези цивилизации, са живели някога на Екватора и на ЮГ от него.

От проучванията, които направих, стигнах до извода, че последната голяма природна катастрофа — потопът, която вероятно е настъпила през 11 653 – 11 650 г. пр. н. е., е унищожила съществуващата дотогава висша цивилизация. След потопа оцелелите народи, а с тях и оцелелите ЗНАНИЯ са тръгнали от ЮГ на Север.

НИКАКВА СИЛА НЕ Е В СЪСТОЯНИЕ ДА СПРЕ ЕДНО ОТКРИТИЕ, ЧИЕТО ВРЕМЕ Е ДОШЛО

Написаното за първия по рода си АСТРОНОМИЧЕСКИ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН е резултат на десетгодишния ми упорен труд. Всичко това естествено не претендира за изчерпателност. Постарал съм се, доколкото позволяват силите и възможностите ми, да представя една историческа справка. Нейната цел е да обърне сериозно внимание на учени и специалисти, съзнателно или несъзнателно игнорирали в проучванията си редица исторически сведения и факти, които в една или друга степен могат да доближат общочовешката история до обективната историческа истина.

Начинът, по който съм работил, за да постигна известни изводи, е в много отношения в разрез с каноните, въведени от Алма Матер. Методите ми донякъде противоречат на съвременната „разумна логика". Ето защо моята историческа справка би могла да бъде полезна само на тези, които могат да се абстрахират от ИЗВОДИ и ЗАКЛЮЧЕНИЯ, изведени от древногръцките философски школи и учения, пречупени през призмата на научните знания на древна Гърция. Ще обърна внимание на още по-древните знания, съществували много преди те да бъдат възприети и интерпретирани от представителите на ДРЕВНА ЕЛАДА.

Да си припомним легендата за ПРОМЕТЕЙ. Сведенията за пътя, по който е минала ЙО, са подредени във вид, противоречащ на исторически събития, станали преди хилядолетия.

Легендата за ДАНАИДИТЕ разказва за данайци и аргийци, и за това до каква степен те биха могли да бъдат причислени към древните гърци. Оказва се, че данайците и аргийците са принадлежали към предгръцкото население. Те са дошли в Елада от *„земите, които е напоявала реката Нил"*. От Египет са тръгнали и колхите, за да оставят името КОЛХИДА в общочовешката история.

За нашата цивилизация винаги е била интересна историята на „ЕТИОПЦИ ПОЧТЕНИ", за които се споменава в най-древните епични произведения. КОИ СА ТЕ и защо името им остава в сянката на Египет и древна ЕЛАДА? Може би в изясняването на този въпрос се крие разковничето, което ще преобърне колелото на историята. За „ЕТИОПЦИТЕ ПОЧТЕНИ" съществуват достатъчно сведения. Ето какво пише бащата на историята Херодот в „История", Книга втора, 100:

„След Мин жреците ми изброиха от една книга имената на триста

и тридесет други царе. След тия толкова много поколения хора имаше и ОСЕМНАЙСЕТ ЕТИОПЦИ, една жена от местните, а всички останали бяха мъже египтяни. Името на жената (на тази, дето царувала) било същото като на ВАВИЛОНКАТА НИТОКРИДА. Тази царица — разказаха — искала да отмъсти за брат си, който бил цар на Египет, убит от египтяните. Когато го убили, те предали царската власт на нея, а тя, за да си отмъсти за него, погубила с хитрост много египтяни.“

Освен посочените народи — данайци, аргийци, колхи и „ЕТИОПЦИ“ — по много интересен начин са описани и карите. За тях в „История“, Книга втора, 61, ХЕРОДОТ дава следното описание:

„Карите, дето живеят в Египет, правят още повече от това; дотам стигат, че с ножове си кълцат лицата; и по това се познават, че са чужденци, а не египтяни.“

Карите са извършвали този ритуал в град Бусирис при чествуване на празника на Изида. Кои всъщност са карите? Ще се позовем отново на Херодот, „История“, Книга първа, 171:

„Тези кари са дошли на материка (Мала Азия — бел. авт.) от островите; от стари времена били подвластни на Минос и били наричани ЛЕЛЕГИ; те владеели островите (в Егейско море — бел. авт.), не плащали никакъв данък, но доколкото далеч съм успял да проникна в преданието, всеки път, когато Минос се нуждаел от моряци за корабите си, те му давали. Понеже Минос (цар на критяните — бел. авт.) бил подчинил на властта си много земя и имал щастие във войната, карийският народ по това време бил далеч НАЙ-ЗНАЧИТЕЛНИЯТ всред останалите народи. Техни били три изобретения, от които се възползували и елините, защото тъкмо карите били хората, които измислили да се прикрепят гриви върху шлемовете и да се завързват, както и да се слагат знаци по щитовете; те били първите, които съоръжили щитовете с дръжки. Дотогава всички, които имали навик да си служат с щит, ги носели без дръжки, нагласявайки ги с кожени ремъци, преметнати през врата и лявото рамо. По-нататък, много по-късно, КАРИТЕ били изместени от дорийците и йонийците и така се заселили на материка (в Мала Азия). Критяните разказват, че НЕЩАТА С КАРИТЕ стоели така; обаче КАРИТЕ не са съгласни с тях, те се смятат за коренни жители на материка; смятат освен това, че винаги са носели едно и също име, каквото и сега носят. За доказателство сочат едно древно светилище на ЗЕВС КАРИЙСКИ в Мюласа, където били допускани мизи и лидийци, бидейки братовчеди на КАРите. ТВЪРДЯТ, че ЛИДОС и МИЗОС са братя на КАР. Тъй че те участвували в церемониите на светилището. Но не и други от други племена — независимо че са възприели карийския език.“

Кой е КАР? Син на митичния Аргоски цар ФОРОНЕЙ (КАРИЯ – планинска област в Югозападна Мала Азия).

Ще проследя връзката с по-далечното минало въз основа на етимологията на някои названия:

КАР, син на митичния цар на АРГОС, ФОРОНей; ФОРОНей, син на ИНАХ, първи цар на АРГОС; ИНАХ, река в АРГОлида, в ПЕЛОПОНЕС; ФОРОНида е ЙО, като сестра на ФОРОНей и дъщеря на ИНАХ; АРГО, остров в Среден Нил;
КАРи, които са чужденци, а не египтяни;
КАРнак, в Египет;
СаКАР, местност на западния бряг на река Нил. Там са построени пирамидата на Джосер и недовършената пирамида на неговия син;
КАРИ, населяващи островите в Егейско море;
КАРпат, остров в Егейско море между РОДОс и КРИТ;
КАРи, населяващи Мала Азия;
КАРИЯ, област в Югозападна Мала Азия;
КърКАРИЯ, планински масив в РОДОпите;
КАРийски залив на Черно море, в близост до Шабла;
КАРпати, планини в Румъния. В Румъния има град с името БУРиДАВА;
КАРнак, в Бретан – Франция, известен с многобройните си мегалитни съоръжения;
КАРачи, град на река ИНД, а тя е известна с МОХЕНДЖО ДАРО и ХАРАПИ;
КАРИБСКО море;
КАРиби, населението от страните около КАРибско море;
СаКАР, планински масив в Грузия;
СаКАРтвело, в миналото грузинците така наричали своята страна.

Мисля, че трябва да се съгласим с Херодот, че *„КАРийският народ по това време бил ДАЛЕЧ НАЙ-ЗНАЧИТЕЛНИЯТ всред останалите народи“.*

В подкрепа на казаното идва следната сравнителна съпоставка:

ЛЕЛЕГ, родоначалник на лелегите, участник в Калидонския лов, разказал историята на ВЕЛИЧИЕТО на НЕБЕСНИТЕ сили;
ЛЕЛЕГИ, пеласгийско племе, което живеело на много места в Мала Азия и Гърция – град АЛАТОЯ (старото име на този град е МЕГАРА, близо до АТИНА). Този град се наричал ЛЕЛЕГСКИ, но самото му наименование идва от МЕГЕРА (МЕГЕРА е братът на ХЕМон). Двамата са синове на КРЕОН и внуци на МЕНИКЕЙ. ХЕМон е

баща на ТЕСАЛ. От тях идва наименованието на областта ХЕМония (Тесалия) в Северна Гърция, която представлявала голяма низина (Темпа), обградена от планини. Известна е още от древността като житница и коневъдна област, с главен град ЛАРИСА. На границата на ХЕМония (Тесалия) и Македония се намира планината ОЛИМП, най-голямата и най-високата в Гърция.

Оказва се обаче, че ПЕЛАСГИЙЦИТЕ не са живели само в МЕГАРА, но и в ЛАРИСА. Това е казано и в „Илиада“, Втора песен, 814-853:

„Водеше цар Хипотой племе с копие силно ПЕЛАСГИ,
тези, които живееха сред плодородна ЛАРИСА,
тях ги предвождаха в бой Хипотой със Пилей войнолюбец,
двамата сина на Лет ПЕЛАСГИЙСКИ, потомък Тевтамов.“

Изводът е, че КАРИТЕ, този *„далеч най-значителен народ“* сред останалите, са дали първия цар на АРГОС в ПЕЛОПОНЕС, където е бил митичният цар на МЕСЕНИЯ АФАРей, а името му идва от етиопското номадско племе АФАРИ. В АРГОс е живял и прочутият митичен гадател, син на ЕКЪЛ и ХиперМЕСТРА. Той също е носил етиопско име — АМХиАРАЙ, което идва от племето АМХАРИ.

КАРИТЕ са наричани още ЛЕЛЕГИ и ПЕЛАСГИ.

Ето какво споменава Херодот за пеласгите в „История“, Книга първа, 57-58:

„Какъв език говорели ПЕЛАСГИТЕ, не мога да кажа. Но ако е необходимо, бих могъл да кажа, че като съдя по ПЕЛАСГИТЕ, които и сега обитават намиращия се над тирсените град Крестон и които преди са живели в земята, наричана сега ТЕСАЛиотида (ХЕМония — бел. авт.), където били съседи на народа, наричан сега дорийски, като и на ПЕЛАСГИТЕ, които основали Плакия и Скюлаке в Хелеспонта и които по-рано за известно време живели заедно с атиняните, или както съдя по което и да е от останалите селища, които, бидейки ПЕЛАСГИЙСКИ, са ПРОМЕНИЛИ имената си — та ако по всичко това трябва да направим заключение, бих казал, че ПЕЛАСГИТЕ са говорели ВАРВАРСКИ език. Ако нещата с целия ПЕЛАСГИЙСКИ народ са стоели така, АТИЧЕСКИЯТ НАРОД, бидейки ПЕЛАСГИЙСКИ, ведно с преминаването си към елините би следвало да е променил езика си и да е научил елинския език. В края на краищата нито крестони, нито плакиени са имали еднакъв език с някои от заобикалящите ги племена освен помежду си; а това показва, че и двата народа са запазили онова наречие, което са донесли със себе си, преминавайки в земите, където са се заселили.

Струва ми се, че откакто съществува, елинският народ непрекъснато използва един и същ език. Отначало, след като се отделил от

ПЕЛАСГИЙСКИЯ народ, бил още слаб и малоброен, но постепенно се развил и увеличил, стигайки до голям брой племена, предимно присъединили се пеласги, както и много други варварски племена. В сравнение с елинския народ ПЕЛАСГИТЕ били ВАРВАРСКИ народ, който никога — както аз си мисля — не е стигал до многобройност.“

От една страна, Херодот твърди, че КАРите се наричат освен ЛЕЛЕГИ още и ПЕЛАСГИ, за които може да се приеме, че принадлежат към един от най-древните народи. От друга, той отделя ПЕЛАСГИТЕ от елините и ДОРИЙЦИТЕ, като представя последните за ДРЕВНИ ГЪРЦИ. Дали исторически това е вярно?

Във връзка с това бих желал да обърна внимание на следното:

ДОДОНА, град в Епир, Северна Гърция, известен със старото си светилище. Според преданието ДЕВКАЛИОН построил там храм на ЗЕВС. След това долетяла ЧЕРНА ГЪЛЪБИЦА от египетския град Тива и съобщила да бъде основано прорицалище. Според Херодот името на първата (най-старата) жрица в светилището е ПРОМЕНЕЙА;

ПРОМЕНЕЙА, жрица в ДОДОНА;

ПРОМЕТЕЙ, син на пророчицата ТЕМИДА и баща на ДЕВКАЛИОН;

ДЕВКАЛИОН и неговата съпруга ПИРА като верни почитатели на боговете се спасили единствени на ПАРНАС от световния потоп. Техен син е ХЕЛЕН;

ХЕЛЕН, считан е за родоначалник на елините. ХЕЛЕН и ОРЕИДА имали син на име ДОР;

ДОР, считан за родоначалник и еноним на ДОРийското ГРЪЦКО племе.

Тук бих искал да подчертая, че както ПЕЛАСГИТЕ, така и дорийците принадлежат към елините, т.е. към най-древните народи, населявали островите в Егейско море и Балканския полуостров, най-малко две хилядолетия преди да се явят на историческата сцена ДРЕВНИТЕ ГЪРЦИ. В началото още споменах, че името елини произлиза от БОГА на ЗЕМЯТА ЕЛИЛ.

Моят извод се подкрепя най-вече от казаното от Херодот, „История“, Книга втора, 49, 50, 51 и 52:

„Всъщност сега вече ми става ясно, че МЕЛАМПус, синът на Амютеон, съвсем не е бил несведущ в жертвопринасянето, за което става дума — напротив, бил е твърде опитен. Тъкмо МЕЛАМПус е човекът, който разтълкувал на елините личността на ДИОНИС, жертвоприношението в негова чест, както и шествието с фалоса. Излагайки работата, не успял да обхване съвсем всичко докрай; дошлите след него учени хвърлили повече светлина. Всъщност шествието с фалосите в чест на ДИОНИС го въвел МЕЛАМПус и от него ЕЛИните

се научили да правят това, дето правят. Та аз твърдя, че МЕЛАМПус, бидейки УЧЕН МЪЖ, запознат с ПРОРОЧЕСКОТО ИЗКУСТВО, научил в Египет най-различни неща, които можел да разкаже на елините; особено за нещата, свързани с ДИОНИС, като променил само някои незначителни работи. Най-малко не бих се наел да твърдя, че това, което се прави в Египет в чест на бога, е наистина случайно съвпадение с практиката у ЕЛИните; нещата биха били еднакви по характер с елинските, а въвеждането им — СЪВСЕМ НЕ СКОРОШНО. Но и не бих се наел да твърдя, че египтяните са заели от ЕЛИните този или онзи обичай. Най-вероятно ми изглежда МЕЛАМПус да е научил нещата, свързани с ДИОНИС, от КАДЪМ (основател на Тива в Беотия, баща на СЕМела, която е майка на ДИОНИС, от баща ЗЕВС — бел. авт.) от Тир и от дошлите заедно с него от Финикия в страната, наречена сега Беотия.

Почти всички имена на божества са преминали Елада от Египет. Открих, че идват от ВАРВАРИТЕ, след като поразпитах...

...ами първи от всички елини АТИНЯНИТЕ заели този обичай от ПЕЛАСГИТЕ, а от АТИНЯНИТЕ — и останалите елини. ПЕЛАСГИТЕ дошли и се заселили с тях в страната, когато АТИНЯНИТЕ вече се числели към елините; откъдето именно и ПЕЛАСГИТЕ започнали да се смятат за елини. Всеки посветен в оргиите на КАбиРИТЕ, извършвани от САМОТРАКИТЕ — а те са заели този обичай от ПЕЛАСГИТЕ, — знае какво искам да кажа. По-рано САМОТРАКИ е бил населен от ПЕЛАСГИ и тези ПЕЛАСГИ заживели заедно с АТИНЯНИТЕ, и тъкмо от тях самоТРАКИТЕ заели мистериите...

ПЕЛАСГИТЕ разказвали за този обичай в един свещен разказ, който бил показван по време на мистериите в СамоТРАКИ. Преди ПЕЛАСГИТЕ принасяли всички жертви, призовавайки с молитви боговете — знам го, тъй като съм слушал за това в ДОДОНА, — без да употребяват прозвището или името на нито един от тях. Още не ги били чували, изглежда. Сложили им прозвището „богове" поради това, че БИЛИ СЛОЖИЛИ РЕД и ДЪРЖАЛИ и РАЗПРЕДЕЛЯЛИ ВСИЧКО. После, след като било изминало много време, те научили ДОШЛИТЕ от ЕГИПЕТ НАЗВАНИЯ на БОГОВЕ, а на ДИОНИС името научили ДОСТА ПО-КЪСНО. След време се допитали за названията до оракула в ДОДОНА; защото това прорицалище било смятано за НАЙ-СТАРОТО от прорицалищата в ЕЛАДА — по ОНОВА ВРЕМЕ то било ЕДИНСТВЕНО. Та след като ПЕЛАСГИТЕ се допитали до оракула в ДОДОНА дали да вземат названията, идващи от ВАРВАРИТЕ, прорицалището отвърнало да ги употребяват. От това време насам принасяли жертва, служейки си с имената на боговете; ЕЛИНИТЕ ги ВЪЗПРИЕЛИ от ПЕЛАСГИТЕ ПО-КЪСНО."

От посочения цитат става ясно кои всъщност са били истинските елини и кои са тези, които са си присвоили правото да се наричат елини.

Псевдоелините научили нещата, свързани с ДИОНИС, от МЕЛАМПус. Кой е той?

– МЕЛАМП (гр. „чернокрак“);
– МЕЛАМПус, гадател, син на АМИТАОН.
АМИТАОН, основател на град Пилос, глава на гадателски род в Пилос, ПЕЛОПОНЕС.

Според някои историци МЕЛАМПус бил съвременник на ПРОЙТОС – цар на АРГОС, който бил с ливийско потекло. А КАДЪМ, основателят на ТИВА в Бетония, бил баща на СЕМЕЛА. Тя била майка на ДИОНИС. Самият КАДЪМ бил внук на ПРОЙТОС.

Оттук бихме могли да определим като представители на т. нар. ПРЕДГРЪЦКО НАСЕЛЕНИЕ както МЕЛАМПус и неговия баща АМИТАОН, така и населението на АРГОС и ТИВА в Беотия. Във връзка с това ще добавя още нещо за синовете на КРЕОН – ХЕМОН и МЕГЕРА. От техните имена идват названията на град МЕГЕРА в близост до Атина, а също така и на областта ХЕМония (Тесалия). Братът на КРЕОН, ЙОКАСТА, става цар на ТИВА в Беотия след ЕДИП цар.

В основата на светогледа на ПРЕДГРЪЦКОТО НАСЕЛЕНИЕ стоят БОГОВЕТЕ, които според Херодот *„били сложили ред и държали и разпределяли всичко“*. Те живеели на свещената планина ОЛИМП и затова били наричани „олимпийски“.

ЛАПИДИТЕ били митично племе от ВЕЛИКАНИ, които живеели около планината ОЛИМП, а също и в ПЕЛИОН в ХЕМония (Тесалия). Според ОМИР в сравнение с БОГОВЕТЕ хората били ДРЕБНИ. Отук може да се направи изводът, че ЛАПИТИТЕ като преки наследници на БОГОВЕТЕ на планетата ЗЕМЯ имали задължението да сложат ред между хората, да държат благата и да ги разпределят между тях.

Ако разгледаме ролята на ЛАПИТИТЕ през призмата на изложения от ОМИР аспект, бихме могли да придобием по-ясна представа за тези, които са обитавали земите на Балканския полуостров:

– КЕНеЯ, цар на ЛАПИТИТЕ, баща на КОРОН, дядо на ЛЕОНТЕЙ;
– КОРОН, лапит, митичен цар на Фокида (област в Северна Гърция при ДЕЛФИ И ПАРНАС);
– КРОНида, дъщеря на ХЕМониеца ФЕЛЕГИЙ, майка на ЕСКУЛАП от баща АПОЛОН;
ФЕЛЕГИЙ, брат на цар ЦЕФЕЙ, съюзник на ФИНЕЙ в битката на сватбата на ПЕРСЕЙ с АНДРОМеда;
– КОРиНТ, град в АРГОлида;
– КОРит, участник в боя между ФИНЕЙ и ПЕРСЕЙ. По народност мермариканец. Мермарика е област

между ЕГИПЕТ и КИРЕНАЙка в Африка;
— КИРЕНА, майка на ДИОМЕД, цар на тракийското племе бистони, от баща АРЕС;
— ПИРИТОЙ, цар на ЛАПИТИТЕ, син на ЗЕВС и ДИЯ.

Във Втора песен на „Илиада“, 733–773, се казва:

„Всички, живеещи в древна Аргиса и китна Гиртона,
Орта, Илона и в белия град Олосон известен,
водеше сам Полипет, най-мъжествен и смел воевода,
син на герой ПРИтоя, роден от Кронида безсмъртен.
А Полипета роди Хиподамия от ПИРИтоя
тъкмо когато наказа обраслите с косми кентаври:
от ПЕЛИТОН ги прогони и до етикийци преследва.
Сам той не тръгна, а с вожд Леонтея, потомък на АРЕС,
син на безстрашния КОРОН и внук на КЕНия прославен.“

— ПИРИн, планина на Балканския полуостров;
— ПИРеней, митичен тракийски княз;
— ПИРенейски полуостров. Старогръцкият учен Страбон съобщава за текстове, писани преди потопа, които се пазели по негово време на ПИРенейския полуостров;
— ПИРена, извор на музите в КОРинт.
— ПИРея, пристанищен град в Атина.
— ПИРехъм, във Втора песен на „ИЛИАДА“, 814–853, се казва:

„Водеше храбро ПИРехъм пеонци с лъкове вити,
с чест обитаващи град Амидон до широкия аксий,
който разлива води превъзходни далеч по земята.“

— ДРИАНТ, ЛАПИТ, брат на ТЕРЕЙ, но е съществувал и
— ТЕРЕЙ, митичен тракийски цар, син на Арес;
— ТЕРЕя, планина в МИЗИЯ; МИЗос според Херодот в Книга първа на „История“, 171:

„За доказателство (карите — бел. авт.) сочат едно древно светилище на Зевс Карийски в Мюласа, където били допускани МИЗИ и ЛИДИЙЦИ, бидейки БРАТОВЧЕДИ на КАРИТЕ (респективно на ЛЕЛЕГИТЕ И ПЕЛАСГИТЕ — бел. авт.). Твърдят, че ЛИДОС и МИЗОС са братя на КАР.“

— ДРИАНТ, цар на ТРАКИТЕ ЕДОНИ, баща на ЛИКУРГ;
— МАКарей, ЛАПИТ, баща на Иса, която бог АПОЛОН прелъстил. На сватбата на ПИРИтой убил кентавъра Еригдуп;
— МАКария, дъщеря на Херакъл и Деянира.

Етимологичният разбор на имената на ЛАПИТИТЕ дава още по-ясна представа за произхода на древните, изхождайки от гръцката митология (както е възприето да я наричаме):

— МАКЕДОН И МАГНЕС, роден заедно от ЗЕВС и от ТЮИЯ. Майка им е дъщеря на ДЕВКАЛИОН и внучка

на ПРОМЕТЕЙ. Двамата митични герои са обитавали земите при ПИРЕЯ и ОЛИМП. Ако изходим от гръцкото прилагателно

— MAKEDONOS, което на български означава ВИСОК, дълъг, снажен, едър, строен и т. н., то тези качества напълно покриват качествата, притежавани от племето ВЕЛИКАНИ — ЛАПИТИТЕ. Освен това самото име на героя е многозначително — първата сричка „МАК" напомня за ЛАПИТА МАКарей, а втората „ЕДОН" за траките ЕДОНи, чиито цар е бил ДРИАНТ. Името на цар ДРИАНТ е идентично с това на ЛАПИТА ДРИАНТ.

Ако погледнем в която и да е историческа справка ще прочетем приблизително следното:

— МакЕДОНИЯ — област, намираща се на север от Егейско море, между Тесалия (ХЕМония — бел. авт.) и Тракия, населена с макЕДОНСКО население — племена, близки по етнически произход с този на представителите на ГРЪЦКИТЕ градове. При ФИЛИП II МАКЕДОНСКИ и Александър Велики (IV в. пр. н. е.) областта става център на огромна държава, наричана първоначално ЕМАТИЯ.

За да бъде установена каквато и да е историческа истина, не бива да бъдат игнорирани и най-дребните факти. За съжаление в случая названията наистина са били пренебрегвани. Ще спомена още веднъж най-старото име на МАКедония — ЕМАТИЯ:

— ЕМАТИон, участник в боя между ФИНЕЙ (брат на цар ЦЕФЕЙ и ПЕРСЕЙ);
— ЕМАТИЯ, равнина, затворена между Халиакмон (дн. планина Бистрица) и Аксей (дн. река Вардар);
— ЕМАТски, синоним на МакЕДОНСКИ;
— ЕМАТИди, дъщерите на МакЕДОНСКИЯ цар ПРЕТ,
— ПРЕТ, цар на ПЕЛА;
ПЕЛА, главен град в Македония;
ПЕЛАсги, т. е. ЛЕЛЕГИ — КАРИ;
ПЕЛАт — ЛАПИТ.

В подкрепа на моето твърдение, че не трябва да се пренебрегват факти и подробности, известни от предания и митове, бих добавил и анализа на името на брата на МАКЕДОН МАГНЕС:

— МАГНЕС, брат на МакЕДОН, син на ЗЕВС и ТЮИА;
— МАГНЕзия, местност в ХЕМония;
— МАГНЕти, жители на МАГНЕЗИЯ.

Във Втора песен на „Илиада", 733–773, за тях се казва:

„А Тентредонов ПРОтой бе водач на МАГНЕтите силни,

волно живееха те край Пеней и ПЕЛИОН гъстолистен.
Златният пъргав ПРОтой ги предвождаше в лютите битки."

Ако използуваме твърдението на КАРИТЕ у Херодот, че МИЗИ И ЛИДИЙЦИ са братовчеди, тъй като ЛИДОС и МИЗОС са братята на КАР, в такъв случай следва, че МАГНЕТИ и МАКЕДОНЦИ също са братовчеди, тъй като МАКЕДОН и МАГНЕС са братя. Както вече споменах, според Херодот КАРИТЕ се наричали още ЛЕЛЕГИ и ПЕЛАСГИ. Откъде идва името ПЕЛАСги?

Във Втора песен на „Илиада", 814–853, се казва, че в Троянската война са участвували Хипотой и Пелей, *„двамата сина на Лет ПЕЛАсгийски, потомък ТЕВТАМОВ"*. ПЕЛАСГИТЕ са живеели сред *„плодородна Лариса"* в ХЕМония (Тесалия). Там се намира и областта МАГНЕЗия, в която живеели братовчедите на МАКЕДОНЦИТЕ. Главният град на МАКЕДОНИЯ се нарича ПЕЛА. Тук възниква още един въпрос: Лет ли е дал името на града ПЕЛА или се наричал ПЕЛАсгийски, защото произхождал от него?

Според мен отговорът не е толкова важен. По-важно е обстоятелството, че както ПЕЛАсгите, така и МакЕДОНЦИТЕ и МАГНЕТИТЕ би следвало да принадлежат на ПРЕДГРЪЦКОТО НАСЕЛЕНИЕ.

Ще се спра и на родословното дърво на небезизвестния Омиров герой АХИЛ. В Двадесет и трета песен на „Илиада", 198–238, Ирида казва на АХИЛ:

„Няма да седна! Далеч при вълните на бог ОКЕАНА,
в царството на ЕТИОПЦИ отивам, че там..."

— АЗОП, син на ОКЕАН и ТЕТИЯ, баща на ЕГИНА, дядо на ЕАК;
— ЕАК, митичен цар на остров ЕГИНА, баща на ТЕЛАМОН и ПЕЛЕЙ, дядо на АХИЛ;
— АХИЛ, син на ПЕЛЕЙ и ТЕТИДА, цар на МирмиДОНЦИТЕ;
— МирмиДОНЦИ (гр. мирмекс — „мравки"). Според една легенда, за която се твърди, че е разказана от ЕАК, остров Егина бил обезлюден от чума. Тогава по молба на дядото на АХИЛ боговете превърнали мравките в човешки същества.

МирмиДОНЦИТЕ били АХЕЙСКО племе в ХЕМония (Тесалия). Впоследствие те колонизирали остров Егина. Във Втора песен на „Илиада", 651–691, се казва:

„Тия, които живееха в мир в ПЕЛАСгийския АРГОС,
тия, които владееха Алос, Трехин и Алопа,
плодната Фтия и малка Елада с жени най-красиви,
тях мирмиДОНЦИ, АХЕЙЦИ и ЕЛИни всички зовяха,
имаха кораби те петдесет с АХИЛА начело."

Логично е да се допусне, че щом като мирмидонците са били МИРМЕКС, т. е. „мравки", то в сравнение с тях както АХИЛ, така и

неговият дядо ЕАК, който разказал мита за тях, са изглеждали ВЕЛИКАНИ, т. е. ЛАПИТИ.

Все още е спорен въпросът кога точно, през кой век преди новата ера е избухнала Троянската война. Според сведенията, които идват от хетите, се предполага, че събитията, отразени в „Илиада“, са станали около средата на второто хилядолетие пр. н. е. Направих проучвания по този въпрос, като се базирах най-вече на епичното произведение „Илиада“, и установих твърде много несъответствия във времето. Кои са те:

В Първа песен, 116–156, властният цар Агамемнон се обръща към богоподобния Ахил със следните думи:

„Нека в морето свещено да пуснем голямия кораб,
нека гребците да сберем, хекатомба богата да сложим,
руменоликата щерка Хриза да влезе във него.
Някой АХЕЕЦ, разумен в съвети, водач нека стане:
ИДОМЕНЕЙ, ОДИСЕЙ богоравен, АЯКС исполински,
или пък сам ти, АХИЛЕ, най-страшен от всички герои,
за да смили АПОЛОНА, когато му жертва откара.“

Омир нарича и тримата герои АХЕЙЦИ, макар че ИДОМЕНЕЙ е критски цар, предводител на критяните по време на Троянската война. Той е син на ДЕВКАЛИОН, внук на МИНОС и правнук на ЕВРОПА.

Ако се позовем на критерия за време на Херодот, че „три поколения правят сто години“, излиза, че Троянската война е започнала в епохата, когато е била създадена КРИТСКАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ. Подобно предположение може да се направи и от разказа на Нестор, „Илиада“, Първа песен, 239–278, който казва:

„Аз съм живял с герои, от двама ви много по-смели.
Никога те не презираха моите полезни съвети.
Вече такива мъже не съм виждал и няма да видя,
както ДРИАНТА, водач на войските, или ПИРИТОЯ,
също КЕНЕЯ, ЕСКАДИЯ и ПОЛИФЕМА божествен,
още ТЕЗИЯ Егеев, подобен на бог олимпийски.
Бяха най-храбри от всички мъже, на ЗЕМЯТА РОДЕНИ.
Бяха най-храбри мъже и с герои най-храбри се биха,
също с планински чудовища, и ги изтребваха грозно.
Бях им тогава другар, от далечния Пилос пристигнал,
чак от презморска страна — те сами ме поканиха лично.
Бих се за тях доброволно и гръд срещу гръд се сражавах.
Никой от днешните хора не би се преборил с такива.“

От текста става ясно, че Нестор е бил съвременник на ЛАПИТИТЕ. Синовете на някои от тях явно също са участвували в Троянската война. Нестор отправя упреци към АХИЛ и Агамемнон — едни от главните герои на „Илиада“.

Но кой е АгаМЕМНОН, *„който владее АРГийци* (елини се наричат още АХЕЙЦИ, ДАНАЙЦИ и АРГИЙЦИ — бел. авт.) *и го ахейци слушат"? Ще проследим родословното му дърво. Във Втора песен на „Илиада", 77–118, се казва:*

„Спряха да викат, а цар АгаМЕМНОН АТРЕЕВ се вдигна
с жезъл в ръка, отколе изкусно направен от Хефест,
Хефест го беше предал на великия ЗЕВС олимпийски,
Зевс след това го предаде на Хермес, вестителя пъргав,
Хермес божествен го връчи на конесмирителя ПЕЛОПС,
ПЕЛОПС го даде на цар АТРЕЯ, водач на войските:
него АТРЕЙ завеща на ТИЕСТА, стада притежаващ.
Той го остави наследство на цар АгаМЕМНОН АТРЕЕВ,
за да владее над ОСТРОВИ много и целия АРГОС.
Царят, на него подпрян, към АРГийците тъй заговори:
„Мили другари, ДАНАЙски герои, слуги на бог АРЕС!
В тежка голяма неволя оплете ме ЗЕВС олимпийски..."

Не звучи ли странно: древните гърци научили за ДИОНИС от ПЕЛАСгите, т. е. от МЕЛАМПус (гр. „чернокрак"), а за имената на БОГОВЕТЕ се обърнали към светилището в ДОДОНА, тъй като боговете принадлежали на варварите и дотогава ТЕ (древните гърци) не ГИ ЗНАЕЛИ?!

„ДаНАЙските герои са били слуги на бог АРЕС." В легендата за ПЕЛОПС се казва следното:

„След Танталовата смърт в град СИПИЛ започнал да управлява синът му ПЕЛОПС, така чудотворно спасен от боговете. Но той не управлявал дълго в родния Сипил. Троянският цар ИЛ повел война срещу ПЕЛОПС. Тази война свършила нещастно за ПЕЛОПС. Силният цар на Троя го победил. Той натоварил всичките си съкровища на бързоходни кораби и се впуснал със своите спътници в далечно пътуване по море към бреговете на Гърция. ПЕЛОПС стигнал до полуострова в най-южната част на Гърция и се заселил там. Оттогава тоя полуостров се нарича по името на ПЕЛОПС — ПЕЛОПОНЕС."

До каква степен легендата отговаря на историческата истина? Дали не е съчинена преднамерено, тъй като древните гърци са се появили на островите в Егейско море, а по-късно и на Балканския полуостров, идвайки от Мала Азия? Моето съмнение за достоверността на легендата се поражда от резултатите от сравнителните етимологични характеристики на имена, които не бива да се пренебрегват:

— МЕМНОН е името на етиопски цар, син на ЕОС, убит от АХИЛ;
— АгаМЕМНОН, цар на Златна Микена, който владеел АРГийци и когото са „слушали АХЕЙЦИ" В историята на Микена ще намерим такива бисери от рода на: *„Златото на Микена има египетски произход."* Те са се *„сдобили с него, когато отишли в Египет като наемни войници."* *И тези наемни*

войници пак там, в ЕГИПЕТ, се *„научили как да строят, да правят храмове"*, и то на ЧУЖДИ БОГОВЕ – ДИОНИС и АРЕС, и да устройват пищни погребения. А преди това мъртвите са погребвани почти голи.

– МЕНЕЛАЙ, брат на царя на Златна Микена АгаМЕМНОН.

За него в Четвърта песен на „Илиада", 150–199, се казва:

„А Менелай русокос, ободрявайки брата си, рече..."

Името МЕНЕЛАЙ е по-древно и принадлежи на ПРЕДГРЪЦКОТО население. Съставено е от:

– МЕНЕС, името на основателя на първата династия египетски царе, и от

– ЛАЙ, името на царя на ТИВА, съпруг на ЙОКАСТА.

В този случай правят впечатление не само имената, а и фактът, че МЕНЕлай е бил РУСОКОС. Във Втора песен на „Илиада", 611–650, четем:

„Волният син Андремонов ТОАНТ бе водач етолийски.
А етолийци живееха в Оден, Плеврон и Пилена,
също в Халикида приморска и в град КАЛИДОН недостъпен.
Вече не бяха сред тях синовете на вожда ОЙНЕЯ,
мъртъв ОЙНЕЙ бе отдавна, умря РУСОКОС МЕЛЕАГЪР.
С власт безгранична бе Тоант, господар етолийски."

Ще приведа още един пример: цитат от книгата на проф. Димитър Ангелов „ОБРАЗУВАНЕТО НА БЪЛГАРСКАТА НАРОДНОСТ", в който авторът описва ТРАКИТЕ:

„Според описанията на някои древни автори ТЕ били ЕДРИ и СНАЖНИ ХОРА, с РУСА или ЧЕРВЕНИКАВА коса, със сини очи. Трябва да се предполага, че такива са били ТРАКИТЕ в южния край на БАЛКАНСКИЯ ПОЛУОСТРОВ, който гърците като техни преки съседи познавали най-добре. Понастоящем в родопската област, както личи от направените антропологични проучвания, е установен един МИКРОКЕФАЛЕН тип със СВЕТЛА пигментация, т. е. такъв ТИП, който отговаря приблизително на описанията на старите автори.

От изследванията на ТРАКИЙСКИТЕ НЕКРОПОЛИ, чийто брой непрекъснато нараства, може да се установи обаче, че ГОЛЯМА ЧАСТ от населението е спадало към СРЕДИЗЕМНОМОРСКИЯ АНТРОПОЛОГИЧЕСКИ ТИП, отличаващ се със своята ТЪМНА пигментация. Би могло да се предполага, че този тип бил свойствен на едно по-СТАРО АВТОХТОННО балканско население, докато СВЕТЛОПИГМЕНТИРАНИЯТ ТИП е донесен от СЕВЕР и свидетелствува за миграционни преселнически движения в балканските страни."

Примерите, които привеждам дотук, говорят красноречиво за това, че въпросът за БАЛКАНСКОТО НАСЕЛЕНИЕ (населението на Балканския полуостров) в най-дълбока древност трябва да бъде проучен по-задълбочено и обективно от специалистите.

„ПОЗНАЙ СЕБЕ СИ И ЩЕ ПОЗНАЕШ ВСЕЛЕНАТА И БОГОВЕТЕ“

Орфей

Първоначалните ми намерения се свеждаха до това да обърна вниманието на представителите на българската наука върху по-ранни и неизвестни досега исторически събития, станали на територията на днешните български земи. Едновременно с това искам да посоча и да наблегна на причината да не бъде открита досега тази древна, високоразвита цивилизация, оставила много белези и реликви. Според мен тя се корени изключително в интерпретацията на историята от страна на древните гърци.

Докато търсех обективната историческа истина за българските земи, аз се добрах (по-точно попаднах) до редица сведения, които показват, че населението на Златна Микена по време на Троянската война не е било от гръцки произход. Събрах също и достатъчно данни, от които става ясно, че древните градове както в ПЕЛОПОНЕС, така и в останалите области в Гърция са били основани от т. нар. от мен ПРЕДГРЪЦКО НАСЕЛЕНИЕ, макар че наименованията на тези градове и области не са били променени. Оказа се, че ПРЕДГРЪЦКОТО НАСЕЛЕНИЕ е дошло по тези земи от Египет и че точно неговите представители са дали много от названията както на градове и области, така и на реки, планини, морета и т. н. Не прави изключение и град АТИНА. Що се отнася до богинята А Т И Н А, за нейното, ако мога така да се изразя, „ИЗКУСТВЕНО СЪТВОРЯВАНЕ“ или създаване съществуват данни и в легендата за нейното „раждане“.

„Мойрите, богините на съдбата, открили на Зевс тайната, че СИНЪТ на богиня МЕЙТИС ще го свали от престола и ще му отнеме властта над света. Изплашил се Великият Зевс. За да избегне страшната съдба, която му предвещавали мойрите, след като приспал богиня МЕЙТИС с любезни думи, я погълнал, преди да е била родила дъщеря си — богинята АТИНА. След известно време Зевс усетил страшно главоболие. Тогава повикал сина си Хефес и му заповядал той да му разреже главата, за да го спаси от непоносимите болки и шум в нея. Хефес силно замахнал с ТОПОР, с един удар РАЗЦЕПИЛ черепа на Зевс, БЕЗ ДА МУ ПРИЧИНИ ВРЕДА, и от главата на гръмовержеца ИЗЛЯЗЛА на БЯЛ СВЯТ властната и войнствена богиня АТИНА ПАЛАДА. Тя била в пълно бойно въоръжение, с БЛЕСТЯЩ ШЛЕМ, с копие и щит. Възправила се тя пред учудените очи на БОГОВЕТЕ ОЛИМПИЙСКИ. Страшно размахала лъскавото си копие. БОЙНИЯТ ѝ ВИК се РАЗНЕСЪЛ далеч по небето и светлия ОЛИМП. ОЛИМП се разтърсил до

основи. Прекрасна, величествена стояла тя пред боговете. В сините очи на АТИНА светела БОЖЕСТВЕНАТА МЪДРОСТ: цялата тя сияела с чудна, неземна властна красота. Боговете славели родената от главата на татко Зевс любима негова дъщеря, защитничка на градовете, богиня на мъдростта и знанието, войнствената и непобедима АТИНА ПАЛАДА.“

Богинята АТИНА ПАЛАДА силно напомня и за малко известната египетска богиня НЕЙХТЕ, но за разлика от нея вероятно АТИНА се е появила, „РОДИЛА“, по време на тиранина ПИЗИСТРАТ, когато е съставен „ОФИЦИАЛНИЯТ“ текст на „Илиада“.

Ето защо, както се казва и в легендата за самата АТИНА, истинските богове от Олимп са били у ч у д е н и от нейния „НАПЪЛНО ЗАВЪРШЕН ВИД“.

Появата на АТИНА ПАЛАДА като богиня на древните гърци е дала възможност те да свържат своята „древна“ история с легендата за ПЕЛОПС. Чрез легендата за ПЕЛОПС се обосновават „исторически“ големите заслуги на древните гърци за създаването на цивилизацията в Европа.

И така, „бойният вик“ на АТИНА не само „РАЗТЪРСИЛ“ ОЛИМП, но и след време от легендата на древните гърци била разтърсена до основи цялата европейска мисъл, заблудена, че цивилизацията идва от древна Елада. Нейната история противоречи на събитията, отразени в „Илиада“, където е разказана историята на народи, живели поне две хилядолетия преди появата на древните гърци на историческата сцена. Това констатирах, проучвайки откъде са дошли боговете. И най-вече благодарение на дешифрирането на „РЕБУСА“ достигнах до посочените изводи. Смея да заявя, че чрез изследването на „РЕБУСА“ открих, че в днешните български земи в продължение на векове са живели народи, които са притежавали висши знания, знания на БОГОВЕ, знания за това, откъде са дошли те, знания по астрономия, архитектура, математика и други науки. Представители на тези народи са строили съоръжения по астрономически архитектурни планове.

Именно АСТРОНОМИЧЕСКИЯТ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН на гробницата на божеството БАСТЕТ разкри пред мен забравения свят на нашите предци, свят, за който съществуват митове и легенди. Това е свят вселена — единен, взаимозависим, свят, в който разумът на човека не е считал, че е единствен. Напротив, според това, което са ни оставили, нашите предци ни помагат да разберем, че са деца на друг, много по-съвършен и разумен свят, притежавал много по-големи и по-висши знания. Благодарение на тях предците ни са ОПОЗНАЛИ СЕБЕ СИ, а също и ВСЕЛЕНАТА И БОГОВЕТЕ.

Доколкото е по силите и възможностите ми, аз съм се постарал да открия и докажа присъствието на представители на тези народи както

на Екватора, така и на юг от него. Проследих движението им от ЮГ на СЕВЕР. Тяхното присъствие е регистрирано най-осезаемо в Египет. Ето защо предлагам да надникнем в самата история на древния Египет. Целта ми е чрез това проучване да акцентувам върху доказателства за присъствието на носителите на цивилизацията по тези места.

Според учени и специалисти египтолози историята на Египет съществува от:

— Шамполион — 5687 г. пр. н.е.
— Мариет — 4455 г. пр. н.е.
— Шабас — 4000 г. пр. н.е.
— Лепсиус — 3892 г. пр. н.е.
— Брестед — 3400 г. пр. н.е.
— Посени — 3200 г. пр. н.е.
— Шандорф — 2900 г. пр. н.е.

Въпросът е доста спорен, но засега е възприето мнението, че това е станало някъде около 3200-2900 г. пр. н. е.

А МЕНЕС се признава от всички за основоположник на ПЪРВАТА ДИНАСТИЯ НА ЕГИПЕТСКИТЕ ЦАРЕ. Той е обединил двете области — Горен и Долен Египет, след което построил новата столица, която носи името МЕМФИС.

Учените са възприели да назовават епохата на ПЪРВАТА и ВТОРАТА ДИНАСТИЯ архаичен период (3000-2800 г. пр. н. е.), през който гробницата на фараоните и техните приближени били изграждани от сурови тухли и дърво. Камъкът е бил употребяван много рядко, и то предимно в естествен вид, за настилка на пода.

Според специалистите по време на епохата между 2700 и 2270 г. пр. н. е. се водели главно грабителски войни. Тогава били положени основите на ПЪРВАТА ВЕЛИКА ИМПЕРИЯ. През същия период са царували владетелите от III и IV династия, т. е. тогава са живели и СТРОИТЕЛИТЕ НА ПИРАМИДИ.

Заключението на учените е, че за половин хилядолетие в старото царство е процъфтяла културата. Йероглифното писмо достигнало най-високото си развитие. Освен строителството изключително развити били каменоделството и ваятелството.

Съществува мнение, че топенето на медта от руда не е възникнало в ЕГИПЕТ. Този рязък скок — внезапната проява на НАУЧНИ ЗНАНИЯ, постижения, техническа опитност — винаги е предизвиквал недоумението на учените.

Най-древните медни изделия (съвсем незначителни) били открити още в останките от Бадарийската култура. В първия додинастичен период броят им се увеличава. А в гробницата на втория фараон от ПЪРВАТА ДИНАСТИЯ били открити три дървени сандъчета с общо 837 предмета.

Установено е, че по времето на късния неолит и халколит египтяните умеели добре да обработват камъка. Доказателство за това са запазените различни каменни оръдия (брадви, ножове, тесли, чукове) от тази епоха.

Има данни, че по времето на ПЪРВАТА ДИНАСТИЯ (МЕНЕС-ДЖЕР) вече са били разработвани и КАМЕННИ КАРИЕРИ.

Варовитите блокове, от които е била построена Стъпаловидната пирамида на ДЖОСЕР в местността САКАР, на западния бряг на река НИЛ, са малки, с височина до 35 см. Няколко десетилетия по-късно, когато била строена незавършената пирамида на сина му СЕХЕМХЕТ, блоковете били високи вече по 50 см.

По време на ЧЕТВЪРТАТА династия, около 2723-2563 г. пр. н. е., блоковете добиват внушителни размери, а тежестта им достига 10 тона. Блоковете с обем 50-60 куб. м тежат около 150 тона.

Грандиозен предел в това отношение е достигнат по време на строежа на пирамидата на ХЕФРЕН. В стените на горния храм има каменен блок с обем 170 куб. м, тежащ 500 тона.

Всеизвестно е, че клинообразното писмо се е появило около 3300 г. пр. н.е. в Месопотамия. Според историка Бероз тази писменост е донесена на хората от съществото ОАНЕС, почитано като БОГ на ВОЙНАТА и на МЪДРОСТТА. С течение на векове клинообразното писмо е било усъвършенствувано.

Почти по същото време (може би век или два по-късно) се е появила и писмеността в Египет. Разликата е тази, че йероглифната азбука се е появила в ГОТОВ ВИД, почти напълно завършена, такава, каквато е запазена през вековете. Тази писменост не е била донесена нито от СЪЩЕСТВО, нито от БОГ, а от мъдреца ТОТ, който според легендата е живял преди потопа, но оцелял и записал всичко с йероглифно писмо.

Йероглифната писменост е дешифрирана от Шамполион благодарение и на следния факт, който съвсем не е за пренебрегване. Шамполион е ползувал КОПТСКИ език. Връзката между КОПТСКИЯ език и йероглифната писменост е дала възможност да се прозре голямата роля, която са изиграли „ЕТИОПЦИТЕ ПОЧТЕНИ“ за създаването на египетската цивилизация. Това обстоятелство се подкрепя и от АСТРОНОМИЧЕСКИЯ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН, създаден на базата на съзвездието ЦЕФЕЙ, по който на територията на България е била построена гробницата на божеството БАСТЕТ.

Голяма е вероятността по подобни астрономически архитектурни планове да са строени ИСТИНСКИТЕ ПИРАМИДИ в местността САКАР, а също и пирамидите от времето на фараоните от ЧЕТВЪРТАТА ДИНАСТИЯ (2723-2563 г. пр. н. е.) – те са на Хифу, Хафа и Менкуар, които Херодот нарича с имената ХЕОПС, ХЕФРЕН и МИКЕРИН, изградени са в Гиза, близо до Кайро. В тези уникални

паметници на човешката дейност са вложени не по-малко уникални познания, оцелели по време на световната катастрофа и отново станали достояние на човешкия род благодарение и на писмеността.

Самата ХЕОПСОВА пирамида в максимална степен доказва това. Нейните стени са ориентирани по четирите посоки на света, а от северната стена се спуска коридор, чието продължение към небосвода би ни показало къде точно е сияела полярната звезда по времето, когато пирамидата е била построена.

При следващите династии строителството в Египет е започнало да запада. Това обстоятелство е направило силно впечатление на учени и специалисти. Началото на този процес е след 2563 г. пр. н. е., т. е. след построяването на последната от „ИСТИНСКИТЕ" пирамиди — тази на МЙКЕРИН. Историците египтолози отдават това на непрекъснатото икономическо изтощение на страната вследствие на създалите се междуособици. Дори да приемем, че в тяхното твърдение се съдържа голяма доза истина, възниква въпросът: Защо този процес е продължил и по-късно? През периода на фараоните завоеватели (2000-1785 г. пр. н. е.), които обединили и стабилизирали цялата страна, владетелите се задоволявали със сравнително по-скромни по размери пирамиди, изграждани от тухла и камък.

Пирамидите, които принадлежат на фараоните от XVII династия (около 1600-1580 г. пр. н. е.), живели близо до Тива, също представляват скромни тухлени постройки, изградени над гробницата.

Анализирайки тези данни, стигнах до извода, че причината за своеобразната деградация в областта на строителството тогава се съдържа преди всичко във факта, че притежателите на УНИКАЛНИТЕ ЗНАНИЯ и УМЕНИЯ в строителството са напуснали по някаква причина Египет. Напускайки Египет, ТЕ завладяват трайно островите в Егейско море и оттам се настаняват и на Балканския полуостров. Най- вероятно това да е станало на етапи, тъй както правят „ЯТАТА ПРЕЛЕТНИ ПТИЦИ". Искам да припомня още един текст на Херодот за ЕТИОПЦИТЕ от град МЕРОЕ, „История", Книга втора, 29-30:

„... ще плуваш двайсет дни и ще стигнеш голям град, чието име е МЕРОЕ. Разправят, че този град е главният град на останалите ЕТИОПЦИ. В този град от боговете се почитат единствено ЗЕВС и ДИОНИС, и то с големи почести. Било уредено при тях едно прорицалище на ЗЕВС. Всеки път, когато богът чрез богопрорицания им заповядва, отправят се в поход, и накъдето им заповяда — НАТАМ ТРЪГВАТ."

От ограничените сведения, с които разполагам, ще направя своите предположения. Смятам, че има основания да се твърди, че и МЕНЕС е постъпвал по подобен начин. Може да се предположи, че МЕНЕС също е използвал „богопрорицанията" от светилището на Зевс и също

е изпращал „К О Л О Н И С Т И“ да проучват условията за живот на СЕВЕР от Египет. Част от тях вероятно са се установявали трайно по островите в ЕГЕЙСКО МОРЕ, което пък им е дало възможност оттам да навлязат в континента ЕВРОПА. Не е изключено това да е ставало много преди МЕНЕС да обедини Горен и Долен ЕГИПЕТ. Самото движение на носителите на цивилизацията от ЕКВАТОРА и на ЮГ от него, на СЕВЕР, изглежда, е представлявало сложен процес, продължил хилядолетия.

Второто си предположение ще формулирам така:

— Вероятно едно от основните „ЯТА ПРЕЛЕТНИ ПТИЦИ“ е напуснало Египет по време на управлението на сина на Джосер — Сехемхет. Нали точно неговата пирамида не е била завършена? И кои са били истинските причини за това? По същото време в Египет е била почитана изключително БУБАСТЕТ (или Бастет) — богинята на Луната. Тук искам да обърна внимание на читателите върху още един факт — пирамидите на Джосер и Сехемхет се намират в местността САКАР, на западния бряг на река Нил. В легендата към „Ребуса“ се казва, че неговите СЪЗДАТЕЛИ са „ДОШЛИ ПО ВОДА ОТ ЕГИПЕТ“. Имаме пълното основание да допуснем, че дошлите от Египет са дали наименованието на САКАР ПЛАНИНА (в България), която се намира на запад от река Тунджа.

Ако съпоставим съвременните географски карти на континента Африка и на Балканския полуостров въз основа на принципа на ОГЛЕДАЛНОТО ОТРАЖЕНИЕ, ще установим, че река Марица в България би могла да се възприеме като огледално отражение в умален вид на река Нил.

Притоците на реката Нил носят наименованието СИНИ, БЕЛИ и ЧЕРНИ НИЛ. Реката Нил се намира в „ОРИГИНАЛ“ на континента Африка. Същата река, но само че в „ОГЛЕДАЛНО ОТРАЖЕНИЕ“, е представена и на континента Европа. Можем да предположим, че така са възприели нашите предци река МАРИЦА с нейните притоци, които носят имената ЕРГЕНЕ, ТУНДЖА и АРДА.

И все пак основният път на носителите на уникални знания е бил срещу течението на река Марица. Тяхното присъствие е регистрирано и в Средногорието, което се потвърждава най-вече от наличието на мегалитни съоръжения — долмени. Като имам предвид, че през епохата, когато по нашите земи са дошли представителите на тази древна, високоразвита цивилизация, реките на Балканския полуостров са били пълноводни, а флората и фауната — почти девствени, мога да кажа, че единственият начин да навлязат в континента са били реките. Така бихме могли да си обясним и появата на митичните градове (на Балканския полуостров) ЕНОС и КАПСАЛА, като наименованието на последния напомня и за името на град КАСАЛА в Судан. ОТТУК

може да се направи изводът, че точно тези, които са тръгнали по река ТУНДЖА, са дали името САКАР на планината в България, която се намирала на запад от реката.

Единствено с това мога да си обясня защо в ХЕМИмонт (Странджа планина) много, много отдавна съществува село, което се нарича КОСТИ — идентично с името на град КОСТИ, съществувал някога на брега на НИЛ в Судан, и най-вече защо ТОЧНО ТУК е било избрано мястото на построяването на гробницата на БОЖЕСТВОТО БАСТЕТ.

Наличието на ДОЛМЕНИ, СОЛАРИСИ и ДРЕВНИ РУИНИ от храмове и крепостни стени както в СТРАНДЖА И САКАР, така и в Източните РОДОПИ и в Средногорието представляват материалното доказателство за вековното присъствие на представителите на древната високоразвита цивилизация по тези земи.

Логично е също и заключението, че създателите на египетската цивилизация са дошли от ЮГ, от ЕГИПЕТ, и са продължили своя път на север, за да донесат цивилизацията на Балканския полуостров, за ДА СЪЗДАДАТ КРИТСКАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ. И всичко това е станало поне няколко хилядолетия, преди на историческата сцена да се появят древните гърци, преднамерено нарекли себе си „ЕЛИНИ", за да се представят за наследници на тази изключително древна култура.

Тук бих искал да изтъкна още едно, ТРЕТО свое предположение:

— Второто основно „ЯТО ПРЕЛЕТНИ ПТИЦИ" вероятно е напуснало Египет след смъртта на фараона МИКЕРИН. Основанията ми са следните:

1. Констатацията на специалистите, че върхът на пирамидата на МИКЕРИН е построен набързо, което личало.

2. Твърдението (според Херодот) на ЕЛИните, че тази пирамида е била построена от РОДОпис. По-скоро съм склонен да приема, че РОДОпис е построила, т.е. завършила строителството, след което с най-верните си хора е напуснала Египет.

3. Допускам възможността лицето под името РОДОпис или НИТОКРИДА да е едно и също. Името НИТОКРИДА е вавилонско. В „История", Книга втора, 100, за НИТОКРИДА Херодот разказва:

„Наредила да построят под земята една възголяма стая и им рекла, че иска да отпразнува построяването ѝ, но в ума си била намислила друго. Поканила египтяните, които според нея имали най-голяма вина за убийството на брат ѝ — във всеки случай на угощението присъствували много, — и докато пирували, наредила да пуснат водата от реката по един голям скришен канал."

До каква степен моите предположения отговарят на историческата действителност? Отговорът бихме могли да потърсим в скромната откъм сведения „ИСТОРИЯ на КРИТСКАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ" и като вземем предвид твърдението, че на остров КРИТ са родени АТИНА, ДИОНИС, АПОЛОН, АФРОДИТА, ХАДЕС и т.н.

Освен това цивилизациите на остров КРИТ и на БАЛКАНСКИЯ ПОЛУОСТРОВ са почти идентични. Така е и според Омир, който в един химн съобщава, че светилището на АПОЛОН в Делфи е било основано от „критяните от града на Миносовия Кносос“.

Накратко ето какво се знае за историята на остров КРИТ:

— В края на IV хилядолетие пр.н.е. на острова и на други острови в Егейско море се появява първият метал — МЕДТА. Това показва, че островите не само са били известни, но и посещавани от тези, които по-късно ги населили. Времето на появата и обработката на МЕДТА съвпада в някаква степен с времето, в което са живеели МЕНЕс и неговите предшественици.

— За историческите събития, станали през III хил. пр.н.е., почти няма данни. Установено е само, че през този период на острова е съществувало население, живяло в робовладелски строй. Вероятно в края на III хил. пр.н.е. вече са съществували няколко робовладелски държави. Тези макар и оскъдни сведения съвпадат по време с формиралото се първо основно „ЯТО ПРЕЛЕТНИ ПТИЦИ“ — наследници на Джосер и Сехемхет, а също и с наследниците на МИКЕРИН. Напълно възможно и допустимо е съществуването по време на няколко робовладелски държави. Това в някаква степен се потвърждава и от казаното от Омир в „Илиада“, Втора песен, 651–691:

„А Тлеполем, на Херакъл потомък, ВИСОК и безстрашен,
кораби девет доведе със горди войници от РОДОС.
В РОДОС живееха всички, на ТРИ племена РАЗДЕЛЕНИ.
Те обитаваха ЛИНД, и ЯЛИС, и КАМИР белокамен.“

Цитатът подсказва, че не е изключено самият остров Крит също да е бил населен не от един, а от няколко народа.

— ОКОЛО 2300–2200 г. пр.н.е. на остров КРИТ е започнало грандиозно строителство на дворци и храмове. Бързо се развили занаятчийството и корабоплаването. С материалната култура се появила и писмеността, която и до днес не е дешифрирана, поради което знаем малко за историята на критското общество.

Явно пред нас стои повторение на египетската история — т.е. разцветът се появява „изведнъж“. Възможно ли е това?

Излишно е да напомням, че тези, които са дали йероглифното писмо на египтяните, са носели със себе си така нареченото „свещено писмо“, от което са произлезли и останалите видове писмености.

От това „свещено писмо“ са произлезли и т.нар. „линеарно писмо А“, а по-късно и „линеарното писмо В“, което се отнася към XV–XIV в. пр.н.е. Съвсем естествено е свещеното писмо да се е пазело най-ревниво от мъдреците жреци, тъй като чрез него са съхранявани уникалните познания, за които казваме „знания, неизвестно откъде дошли“. А появата на останалите две писмености е станала благода-

рение на разрастването на контактите на критското общество с останалия свят. Самото разположение на острова е създало условия и необходимост той да послужи като врата между трите континента — Африка, Азия и Европа.

— Историците са констатирали, че в началото на второто хилядолетие пр.н.е. на остров КРИТ започва стремителен и бърз прогрес на критската култура. Буквално за стотина години са се появили непознати дотогава монументални дворцови сгради. След около 200–300 години са се извисили нови дворци. Те заемали огромни площи. Само дворецът на Кносос бил разположен на около 10 000 кв.м.

Наследниците на строителите на пирамидите, храмовете и дворците са дошли от Египет и са се установили на остров Крит. Те са донесли със себе си както писмеността и знанията, така също и умението да строят. Това са били народи, в чиито корени бил заложен най-древният човешки светоглед, респективно и БОГОВЕ, дошли от тъмата на времето. Това са били наследниците на „МИТИЧНИТЕ ХИПЕРБОРЕЙЦИ“ и „ЕТИОПЦИ ПОЧТЕНИ“, които много векове по-късно са се появили като народности с най-различни наименования — колхи, кари, данайци, аргийци и т.н. Днес би било много трудно да ги различим, тъй като според светогледа им те всичките — руси, чернокоси, къдрокоси и др. — са произхождали от ЕДНА И СЪЩА ПРАМАЙКА — майката на ЧОВЕШКИЯ РОД, известна като ВЕЛИКАТА И МОГЪЩА БОГИНЯ.

Тук ще си позволя още веднъж категорично да заявя, че всички данни, които съм изложил, трябва да станат предмет на задълбочено проучване, което да обедини усилията на световната научна мисъл. На този етап това е безкрайно необходимо, тъй като сведенията и фактите, с които разполагаме и на които до момента не е обърнато внимание, чакат да бъдат интерпретирани. Част от тези факти се съдържат и в самия „РЕБУС“ — респективно в АСТРОНОМИЧЕСКИЯ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН, по който е била построена гробницата на богиня БАСТЕТ в Странджа планина. Други можем да открием в произведенията на Омир „ИЛИАДА“, „ОДИСЕЯ“, в „АРГОНАВТИТЕ“ на Аполон Родоски, трети — във всички древни митове и легенди, представяни до момента като древногръцки.

Основателно днес възниква и въпросът: Възможно ли е да бъде направено едно разграничение и същевременно да бъде даден задоволителен отговор на какво се дължи създаденото от историците понятие „ИНДОЕВРОПЕЙСКИ НАРОДИ“? И дали това понятие е изкуствено или има своята историческа обосновка?

Парадоксите на древната история са много. От една страна, срещаме интересни факти — тракийският цар Финей е с етиопско име. Неговата съпруга, която се е наричала Клеопатра, е борейка, т.е. била е потомка

на хиперБОРЕЙците. Нейното име е египетско. Срещаме в древния епос разкази за „РУСОКОСИЯ МЕНЕЛАЙ и МЕЛЕАГЪР", а също така и МЕЛАМПус от МЕЛАМП (гр. „Чернокрак"), и т.н.

От друга страна, антропологическите проучвания, направени в РОДОпите, за които говори проф. Димитър Ангелов, съдържат данни за наличието по тези места на „микрокефалния тип със светла пигментация", зад който се предполага, че стоят траките. Но същевременно не трябва да се игнорира и наличието на население, голяма част от което е било „с тъмна пигментация". Според проф. Димитър Ангелов би следвало да се предполага, че този тип е бил свойствен за по-старо АВТОХТОННО балканско население.

От казаното следва, че сведенията, които черпим от „АРГОНАВТИ" на Аполон РОДОски и от „ИЛИАДА" на Омир, почиват до голяма степен на реални исторически събития. Това твърдение се доказва и от антропологичните проучвания на населението, живеещо днес в РОДОПите.

Базирайки се на писмени и материални сведения, имам основание да направя и съответните изводи:

— Първото основно „ЯТО ПРЕЛЕТНИ ПТИЦИ", които са ДОШЛИ ПО ВОДА ОТ ЕГИПЕТ в Х Е М И м о н т (Странджа планина), в САКАР (в България) и Р О Д О П и т е, са били наследниците на ДЖОСЕР и СЕХЕМХЕТ. По тяхното време е живял и първият жрец ИМУТЕС (ИМХОТЕП), известен с големите си познания. Бащата и синът са представители на ТРЕТАТА ДИНАСТИЯ, царували през 2778–2723 г. пр.н.е. Може да се предполага, че това основно ядро се е появило в посочения район на БАЛКАНСКИЯ ПОЛУОСТРОВ, в който след 2723 г. пр.н.е. се включва и Средна гора. Но това не изключва техните представители много по-рано да са създали бази колонии както в устието на река Марица, така и по притоците ѝ. Тези колонии впоследствие са били превърнати в т.нар. митични градове ЕНОС, КипСАЛА и др.

Изхождайки от АСТРОНОМИЧЕСКИЯ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН на гробницата на божеството БАСТЕТ, от етиопското име на тракийския цар Финей и най-вече от фактите, че в Мала Азия съществува река с името САКАР, ЕТИОПО-КУШИТИТЕ се срещат също в Мала Азия, че старото наименование на ГРУЗИЯ е САКАРТВЕЛО, имам основание да т в ъ р д я, че както МЕНЕс, така и ДЖЕР, ДЖОСЕР и СЕХЕМХЕТ п р и н а д л е ж а т на ЕТИОПЦИ ПОЧТЕНИ. Според друга легенда към „Ребуса" ТЕ са говорели два езика – АХАТСКИ И КАМЕЙСКИ. Някои египтолози са на мнение, че МЕНЕс е носил още и имената АХА и Наймера.

— Второто основно „ЯТО ПРЕЛЕТНИ ПТИЦИ", които са дошли ПО ВОДА ОТ ЕГИПЕТ, са ДАНАЙ, ЛИНкей и ХиперМЕСТРА или

техните наследници. Самото име ХиперМЕСТРА, от което се появяват имената на река МЕСТА и на богиня ДЕМЕТРА, подсказва, че именно ТЕ са били наследниците на митичните ХИПЕРБОРЕЙЦИ. Името им е свързано както с остров РОДОС, така и с РОДОПА — което според мен има връзка с вавилонското име на НИТОКРИДА. ТЯХНОТО появяване би могло да се датира с окончателното построяване на пирамидата на МИКЕРИН, т.е. след 2563 г. пр.н.е., когато започнал упадъкът в строителството на пирамидите в Египет.

Направените изводи не изключват вероятността на полуострова да е имало вече заселени представители и от двете групи, много преди да се появят основните „ЯТА", макар и по-малобройни, а също така и с идването на нови групи в по-късни епохи. Моето впечатление е, че между наследниците на тези два митични народа, населявали Балканския полуостров, не е съществувала голяма разлика. Докато при народите, които са населявали Западна Европа, макар че също са наследници на двете основни групи, с течение на времето е настъпило по-рязко разграничаване. Но на този въпрос ще се спра отделно.

Присъствието на наследниците на двата митични народа е регистрирано както с писмени сведения, така и с материални доказателства, макар че те са най-рано от VIII–VII в. пр.н.е. Всъщност това е епохата на техния залез, но независимо от това и в този период от време у тях все още прозират най-древният светоглед, знания и умение в строителството.

От лични наблюдения стигнах до заключението, че е погрешно да търсим историческата истина само в надгробните могили. Самата истина се намира в планините, тъй като там са строени храмове в чест на боговете и в тези храмове се е пазела както статуите им, така и „великата мъдрост", дошла от самите богове. И според най-древния човешки светоглед боговете са живеели високо в планините.

В нашите планини има забележителни места и обекти, които са от значение не само за нас, българите, но и за световната история. Да си припомним за „БЪЛГАРСКИЯ СТОУНХЕНДЖ" край село Татул. Ще спомена редове, написани от Лазаринка Добринова за този обект. От гледна точка на астрономията *„няма открояващи се върхове"*, те са *„отдалечени на 10–15 километра"*. Но ако отдалечим километрите към хоризонта и направим окръжност, в центъра на която се намира „БЪЛГАРСКИЯТ СТОУНХЕНДЖ", ще видим, че в окръжността попада село Рабово, което е до река Арда. Близо до селото съществуват неизвестно кога и от кого построени „КОМИНИ", чието предназначение никой досега не е изследвал. Така че СТОУНХЕНДЖЪТ не трябва да се разглежда като изолиран обект, а като комплекс от сгради и съоръжения, строени по АСТРОНОМИЧЕСКИ АРХИТЕКТУРНИ ПЛАНОВЕ в продължение на векове.

Не по-малко интересен е и друг обект, намиращ се пак в РОДОПите. Някои го наричат БЕЛин ТАШ или БЕЛан ТАШ. Не бих спорил кое е точното име — по-важното е, че това име напомня за:

— БЕЛ, баща не само на ЕГИПТ и ДАНАЙ, но и на етиопския цар ЦЕФЕЙ.

Ето защо не трябва да ни учудва информацията за този обект, публикувана в българския печат:

„Интерес от археоастрономична и археологична гледна точка представлява обектът БЕЛин ТАШ, разположен на огромно скално плато, разделено от тектонични пукнатини на три части. Всяка от тях е с големина на футболно игрище. Това е най-голямото по своите размери култово средище, открито досега. Тук археоастрономични проучвания води директорът на Старозагорската обсерватория Ал. Стоев. Предполага се, че определението на посоката на наблюдение е ставало с дървени жалони, поставени в шестте двойни дупки в скалната основа. Трасирали са три направления към три различни рапера от хоризонта при изгреви по време на лятното и зимното слънцестоене и пролетното равноденствие. За един от раперите е служила изкуствено издигната могила на 12 км от мястото на наблюдение. Пред наблюдателната площадка личат изображенията на четири ЛУННИ фази. Разположението на дупките по платото напомня конфигурацията на съзвездията Лъв, Орион и Голяма мечка, а диаметърът им е пропорционален на яркостта на звездите от тях. Датировката, извършена по керамични късове, определя времето около 1500 г. пр.н.е.“

И отново в РОДОПите ще срещнем планински масив със странното име:

— КърКАРИЯ, което напомня за:

— КАРИЯ в Мала Азия, съответно за

— КАРите, жители на Египет, по островите в Егейско море и в Мала Азия;

— КАРийски залив в Черно море, в близост до Шабла.

На юг от планинския масив КърКАРИЯ се намира село Драгиново, чието старо име е КОРова, то напомня за КОРа — дъщерята на ДеМЕТРА. Близо до селото има жалки останки, по-точно руини от далечното минало. Местните жители често са намирали златни предмети около руините, но за съжаление нито един от тези предмети не е попаднал в ръцете на специалистите.

В подкрепа на твърдението ми, че в планините се съхранява историята на нашите земи, дойде и случайността, отвела археолозите към село Равногор, за да открият Равногорските тракийски гробници, които изненадват със своите размери.

На ЮГ от Равногор се намира планинският масив МУРСАЛИЦА. Това име напомня за:

— МУРСиЛИ II, хетски цар, живял през 1349–1315 г. пр.н.е.

Ако направим сравнение с хетската дума „ВОДА“, ще получим следното:

— ВАДАР, при хетите;
— ВАДА, по която тече ВОДА при българите;
— ВАДА, вода при славяните руси (фонетично);
— ВАтАР, при старосаксонците.

Според специалистите цитираното по-горе напомня за ЕТИОПО-КУШИТИТЕ, ХУРИТИТЕ и че хетите са приели светогледа и писмеността от хуритите.

Край село Любча в РОДОПИТЕ археологът Вл. Мирчев открил в един некропол украшения, сред които и един златен скарабей. На историците е известно, че СКАРАБЕЯТ е СВЕЩЕНИЯТ БРЪМБАР у египтяните и олицетворява Вселената.

Освен с к а р а б е я, още по-интересна е и находката близо до село ГЕЛА, където под връх ТУРЛАТА на камък ясно личи фигурата на мъж в цял ръст, който крачи на ЮГ. Следват го две фигури на бягащи животни — кон и сърна. По повод на тази находка някои учени изказват предположения, че оттук Орфей е тръгнал към ХЕМония (Тесалия), а оттам — в Елевзин, за да превърне накрая светилището на АПОЛОН в Делфи в свой триумф.

На юг от планинския масив МУРСаЛИца се намира село Ягодина, чието по-старо име е БАЛАбан. А на няколко километра на юг от него се извисява връх ОРФЕЙ. При ясно време от върха се вижда цялото морско крайбрежие — устието на река МЕСТА, митичният град АБДЕРА, ИСМАРА — днешната Марония, и др.

Името на планината РОДОПА е също не по-малко древно от това на С А К А Р.

По повод на феномена САКАР ще посоча един интересен фрагмент от статията на Ради Царев „СЪКРОВИЩАТА НА САКАР“, сп. „Турист“:

„В САКАР планина времето е оставило своите маркировъчни жалони. По тях можем да разчетем донякъде историята на предците ни — непрекъснато лъкатушеща, превратна, но с л а в н а! Това са ДОЛМЕНИТЕ от дълбока древност...

Тук ДОЛМЕНИТЕ са строени, както и на други места, където се срещат у нас...

Тези гробници се делят на няколко групи според сложността на строежа им. Най-примитивната форма е затворената отвсякъде камера, състояща се от четири каменни плочи за стени и една за покрив, а по-сложните имат различни големини. В САКАР има почти всички видове ДОЛМЕНИ — едни от най-старите остатъци от материалната култура на предците ни...

Подобни ДОЛМЕНИ, но с характерни различия, се срещат в

СТРАНДЖА, ИЗТОЧНИТЕ РОДОПИ. Съществували са в СРЕДНА ГОРА, КАВКАЗ, ЮЖНА РУСИЯ, ЗАПАДНА ЕВРОПА и АНГЛИЯ...

Около началото на нашия век броят им в САКАР е бил 474. Те били струпани край селата Хлябово, Сакарци, Българска поляна, Радовец, Орлов дол, Младенци и другаде...

Древното светилище на траките, по-късно и крепост — ПАЛЕОКАСТРО, се издигало върху височината, ограничена от една страна с гребен от стръмни скали, на около два километра западно от Тополовград. Може би местните хора са свързвали върха със слънцето, защото лъчите му първо огрявали скалите, а след това по-ниските места.

Полека-лека това видно място се превърнало в център за почит на дневното светило, на неговата животворна мощ, на неговото непрекъснато възкръсване след мрака и нощта.

Върху скалите са издълбани дискове с най-различни диаметри. Едни от изображенията са изпъкнали, други вдлъбнати, някъде са на групи по няколко, другаде самотни. Няма съмнение, че всяка от „КРЪГЛИТЕ ПАНИЦИ" или „пити" по канарите представлява едно малко слънце, снето от ведрото южно небе. Сега можем само да гадаем по повод на какво точно са издълбани тези слънца...

Днес изображенията на слънцата стоят някъде покрити с мъх и лишеи, другаде полупотънали в земята, ЗАБРАВЕНИ И ОСИРОТЕЛИ, и очакват своя изследовател, който да се опита да разгадае една след друга тайните им, да върне частица от далечното минало на дедите ни, които не са се задоволили само да орат и да ходят на лов, да тънат във всекидневните си човешки грижи, но в определени моменти, вдигнали глава към слънцето, да търсят смисъла на живота си и да се опитат да надникнат в бъдещето. Култът към слънцето е един от най-древните и се е развивал може би много векове у нас.

До село Маточина, върху едно от последните възвишения на САКАР, на ЮГОИЗТОК към равнината се издига самотно нащърбена висока древна руина. Това е цитаделата на старата крепост БУКАЛИОН..."

САКАР планина е забравена, а в СТРАНДЖА планина само се регистрира това, което се вижда на повърхността. Ето какво разказва археологът Божидар Димитров в публикацията си „МИЛЕОНИТЕ В ТРАКИЯ" във в. „Орбита":

„В четириъгълника, образуван между странджанските села Факия — Голямо Буково — Близнак — Горно Ябълково, наскоро археологическите експедиции, организирани по програмата „СТРАНДЖА-САКАР", регистрираха едно НЕОЧАКВАНО СТРУПВАНЕ НА СРЕДНОВЕКОВНИ КРЕПОСТИ. Тази малка територия е прорязана от четири реки, които на малко разстояние между Факия и Голямо Буково се сливат в пълноводната Факийска река и образуват сравнително широки за обичайния странджански район ДОЛМЕНИ. По долината на река ФАКИЙСКА минава и често използваният през VII-XIX век

трансбалкански път Силистра — Плиска — Преслав — Айтос — Русокастро — Факия — Скопелас — Бабаевски — Цариград.

Най-голямата крепост се намира на висок и стръмен връх на два километра от с. Голямо Буково, който е заобиколен от три страни от Факийска река и вливащата се в нея река Сарпасан дере. Малкото плато на върха с размери приблизително 150-100 метра, т.е. около 15 декара площ, с неправилна елипсовидна форма, е оградено от широка 1,8-2 метра стена, изградена от продълговати, различни блокове в неправилни редове, споени с розов хоросан. Стената е запазена на височина пет-шест метра. Входът е оформен от достъпната западна част. РАЗКОПКИ в КРЕПОСТТА за съжаление НЕ СА ПРАВЕНИ. Нашето вглеждане в ерозиралите части на върха показа наличието на керамика от Ранното средновековие.

На около 500 метра северозападно от с. Факия върху малка височина се намират останки на друга крепост с площ от около два декара, построена от ломен камък, споен с бял хоросан. Крепостта е РАЗРУШЕНА наскоро до ОСНОВИ.

На около километър северозападно от с. Горно Ябълково върху доминираща над околността височина се намира така нареченото Алмалийско кале. Крепостната стена, изградена от ЛОМЕН КАМЪК, споена с ронлив бял хоросан, обгражда почти кръглото платно на върха с диаметър 9 метра. На три-четири метра има втора КРЕПОСТНА СТЕНА, подобна на първата по строеж. И двете стени за съжаление сега са срутени до височина 30-40 сантиметра. На повърхността се наблюдават отделни съвсем дребни фрагменти от средновековната керамика.

Югозападно от село Ябълково, върху връх Кервансарай, се намират останки на напълно унищожена крепост с площ от два до два и половина декара. Местното население я нарича Шавово кале.

На три километра югозападно от с. Голямо Буково, върху връх, заобиколен от меандър на Каравансарайската (Близнашка) река, се намира и друга крепост, чиято стена загражда пространство от шест-седем декара. Над повърхността от стената са запазени незначителни фрагменти.

Тя е от добре оформени дялани блокове, подредени в правилни редове, споени с бял хоросан, като дебелината на зидовете е два, два и половина метра. Местното население я нарича Кирово кале.

На около два километра югоизточно от с. Варовик, върху връх Голям близнак, е разположена друга крепост с площ пет-шест декара, чиято стена, построена от ломен камък със спойка от бял хоросан, огражда леко наклонено палто на върха. Крепостта е имала два входа — на северозападната и на югозападната страна. СЕГА е РАЗРУШЕНА до ОСНОВИ.

На около три и половина километра от с. Близнак върху върха Калето

е била издигната от ломен камък със спойка от бял хоросан друга крепост с оградена от стената площ около два декара. Тя сега е разрушена до основите.

Разбира се, липсата на археологически разкопки в тези укрепления, струпани на площ от 40- 50 квадратни километра, не позволява да се твърди с увереност дали те са съществували и функционирали, едновременно...“

Струпването на крепости на такова малко пространство не е обичайно за епохата на Средновековието, но не и за дълбоката древност. Основите на тези крепости са поставени преди повече от четири хилядолетия по астрономически архитектурен план. Това, което до момента са регистрирали археологическите експедиции, е само ехо от далечното минало.

За да подкрепя становището си, бих искал да посоча статията във в. „Орбита“ на археолога Божидар Димитров „КАМЕННИТЕ ЩИТОВЕ НА БЪЛГАРИЯ“. Ще се спра на разказа му за УРГУРИ:

„На хълма на село Българи в Странджа се намират останки от крепост, която населението нарича УРГУРИ...

В подножието на крепостта се простират обширни ливади. Път, настлан от грубо одялани каменни блокчета, широк 2,70 метра, минава до крепостта. Отлично запазени отделни негови отсечки позволяват да се проследи направлението му. Той води към голямото старобългарско пристанище УРДОвиза. Според специалистите този път е описаният в римските пътеводители — трасето Анхиало-Малко Търново-Лозенград.

Градището УРГУРИ се намира в центъра на рудодобивния район Граматиково. Съвременните галерии често пресичат десетки стари рудни пътеки, в които са били откривани разнообразни инструменти и приспособления от дърво, желязо, бронз и кожа, а и човешки скелети. За съжаление нито една от тези интересни находки не е стигнала до археолог специалист. Обикновено те се разграбват „ЗА СПОМЕН“ от инженерно-техническия персонал на мините. Това прави невъзможна поне засега тяхната датировка.

Ако се съди от сухия градеж на част от крепостните стени на УРГУРИ, укреплението е правено от траки още в дорийската епоха и е допълнително изграждано в Ранното средновековие, а вероятно и по-късно — през VII-XIV век.

Както се отбелязва, липсват данни за крепостта УРГУРИ от средновековната епоха. За да определим доколкото е възможно НЕЙНАТА СТОЙНОСТ в живота на тази част на българските земи, любопитно ще бъде да се споменат някои установени от други изследователи факти за НАСЕЛЕНИЕТО на село БЪЛГАРИ. За селото се споменава още през XV век, т.е. то е твърде старо и не само не е приемало ЗАСЕЛНИЦИ, но и само е било РАЗСЕЛНИЧЕСКИ ЦЕНТЪР, създал селата Изгрев, Паничарово, Ченгер, българските квартали

във Василково, Ахтопол. ПО РАСОВ ТИП жителите на УРГУРИ СИЛНО СЕ О Т Л И Ч А В А Л И дори от спокойното БЪЛГАРСКО население на Странджа — били ЕДРИ, МУРГАВИ ХОРА с едри глави, с доста консервативни традиции и обичаи. Родеели се с жителите на село ЕРКЕЧ (сега Аспарухово), Варненско. УРГУРИ е бил всъщност и главен НЕСТИНАРСКИ ЦЕНТЪР в Странджа."

За да добием по-ясна представа, отново ще припомня някои казани вече неща:

— В легендата към „РЕБУСА" се казва, че създателите на астрономическия архитектурен план — респективно СТРОИТЕЛИТЕ

„Дошли по вода от Египет.

Били ВИСОКИ, стройни хора, с ЧЕРНИ КОСИ.

Минава път покрай х р а м а   и   х а н о в е т е."

— Път с трасе Анхиало-УРДОвиза-УРГУРИ (село Българи)-ДЮЗЕЙДОН (Малко Търново)-Лозенград.

Да си припомним по-нататък: *„Родеели се жителите на село ЕРКЕЧ (сега Аспарухово), Варненско."* Нека не забравяме за Варненското съкровище — твърди се, че там се намира най-старото злато в света!

Проф. Димитър Ангелов в книгата си „ОБРАЗУВАНЕТО НА БЪЛГАРСКАТА НАРОДНОСТ" коментира следното:

„... голяма част от населението е спадало към СРЕДИЗЕМНОМОРСКИЯ антропологически тип, отличаващ се със своята ТЪМНА ПИГМЕНТАЦИЯ. Би могло да се предполага, че този тип бил свойствен на едно по-старо АВТОХТОННО балканско население."

Река РЕЗовска ни напомня със своето име за тракийския цар РЕЗОС, тръгнал със своите войници. По кой път е вървял с колесници, теглени от *„два коня впрегатни"*? И защо *„спяха мъжете от труд изтощени, доспехи чудесни сложени бяха до тях на земята в три прави редици"*?

А самият Резос е имал *„ЗЛАТНИ ОГРОМНИ ДОСПЕХИ, за чудо и приказ"*, които не подобават *НА СМЪРТЕН, СЪВЪРШЕНО ПОДХОЖДАТ ТЕ НА БОГОВЕТЕ БЕЗСМЪРТНИ"*.

Вместо коментар или извод ще посоча още един пример — статията на Лидия Симеонова „В ЧЕРНО МОРЕ С ОЧИТЕ НА АРХЕОЛОГ", чрез който читателите ще имат възможността да се убедят в някои факти:

„Историята на някои от крайморските ни селища може да бъде ВЪРНАТА НАЗАД С ХИЛЯДИ ГОДИНИ.

Седем от десетте подводно-археологически експедиции на групата за подводни изследвания „Космос" са по СТРАНДЖАНСКОТО крайбрежие. И ненапразно. Брегът не е бил пуст. Населен е бил с много рибари, моряци, занаятчии и търговци. Точно заради това и заливчетата често са били спохождани от пирати. В акваторията на град Ахтопол бяха открити оръдия на труда и керамика от неолита (VI-V хил. пр. н. е.). Така старобългарското селище Ахтопол се оказа и ДРЕВНОТРАКИЙСКО, и ДВЕ-ТРИ хиляди години ПО-СТАРО, отколкото се

предполагаше. Пак в акваторията на Ахтопол група „Космос" намери един от най-големите каменни блокове...

Изследвайки преди няколко години УРДОвиза, група „Космос" твърде много обърка историко-географските, икономическите и политическите представи за българското южно крайбрежие. Оказа се, че на територията на днешния град Китен е съществувал ВНУШИТЕЛЕН ТРАКИЙСКИ ГРАД още по времето на ТРОЯНСКАТА ВОЙНА...

За историците най-важното бе, че се разруши представата, че траките са били сухоземен народ. С откриването на УРДОвиза по думите на научния ръководител проф. Велизар Велков, директор на Археологическия институт, младите хора създадоха работа на археолозите за цяло десетилетие напред..."

Констатацията, че историята трябва да бъде върната назад с хилядолетия, е абсолютно вярна, но що се отнася до работата на археолозите, то тя едва сега започва. Планините с имена от дълбоката древност ги очакват, но не да регистрират „необичайното струпване на крепости", а да запретнат ръкави и да проучат какво се крие в техните основи.

От посочените досега сведения се вижда, че в земите на траките в продължение на много векове, а може би и на хилядолетия са живели едни от най-древните народи, които принадлежат към носителите на цивилизация. Това обстоятелство ни задължава да направим, както вече казах, разлика между траки и ТРАКИ.

В този етап на проучване е все още трудно да бъде поставена граница между тях, тъй като самите траки се появяват като преки наследници на носителите на цивилизацията. Това прозира както в техния светоглед, така и от откритията, направени при разкриването на уникалния култов комплекс край Свещари (ДаусДАВА).

Ето какво казва Омир в Десета песен на „ИЛИАДА", 404-444, за тракийския цар РЕЗОС:

„В злато и сребро му блести колесницата нова."

Цар РЕЗОС Е БИЛ участник в Троянската война. Той е носил „огромни доспехи" от злато, които подхождат на БОГОВЕ БЕЗСМЪРТНИ, а колесницата му ПОЧТИ С НИЩО НЕ СЕ Е РАЗЛИЧАВАЛА ОТ ТАЗИ НА БОГИНЯ ХЕРА. От казаното за цар РЕЗОС може да бъде направен изводът, че ТОЙ е принадлежал към племето ВЕЛИКАНИ — Л А П И Т И Т Е. А точно това обстоятелство прави много трудно разграничаването на понятията т р а к и и ТРАКИ. Ето защо считам, че най-правилно би било да ги разделим на:

— ПРОТОТРАКИ, тези, които са имали писменост и уникални познания по астрономия, геометрия, математика и др. науки, и

— ТРАКИ, преките наследници на ПРОТОТРАКИТЕ.

От достигналите до нас сведения се знае, че тракийци са били ОРФЕЙ, ЕВМОЛП, ЛИН И ТАМИРИС.

Известният като митична личност ОРФЕЙ е бил тракийски певец,

маг и лечител, основател на религиозното тайнство О Р Ф И К А. Според една легенда бил син на КАЛИОПА (муза на епическата проза) и бог АПОЛОН.

От стигналите до нас сведения за ОРФЕЙ узнаваме, че той е ПОЗНАВАЛ „КНИГАТА ЗА МЪРТВИТЕ“ и сам признавал:

„... преминах през кладенците на ПИРАМИДИТЕ
и през гробниците в ЕГИПЕТ.“

Съществуването на „Книга на мъртвите“ говори пределно ясно, че по времето, когато ОРФЕЙ е живял, е имало писменост. И тази писменост била ДОНЕСЕНА ОТ ТЕЗИ, за които в Л Е Г Е Н Д А Т А към „Ребуса“ се казва, че ТЕ „дошли по вода от Египет“. Така че за Орфей не е било необходимо да ходи чак до Египет, за да възприеме най-древния човешки светоглед, тъй като самият светоглед е бил донесен оттам и е съществувал повече от хилядолетие по тракийските земи, преди още той (синът на КАЛИОПА) да се роди. ОРФЕЙ не само е възприел този най-древен светоглед, но и го е изразил по най-синтезиран начин:

„Познай себе си и ще познаеш
Вселената и Б О Г О В Е Т Е!“

Тази забележителна мисъл напълно покрива светогледа на създателите на АСТРОНОМИЧЕСКИЯ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН, т.е. това са предшествениците на ОРФЕЙ, от които той е наследил и „Книга на мъртвите“. Това се потвърждава и от Аристофан:

„ОРФЕЙ над всички хора проповядваше
идеята за братство на човечеството.“

Това, което е проповядвал ОРФЕЙ преди няколко хилядолетия, едва в края на XX век съвременната наука СИ ПОЗВОЛИ ДА ОБЯВИ ПРЕД СВЕТА — на планетата Земя живеят „ПЕТ МИЛИАРДА КРЪВНИ БРАТЯ“. Вече цитирах откъс от съобщението за това научно откритие в сп. „НЮЗУИК“.

И така — в състояние ли сме днес да разберем на какво се дължи неповторимата хуманност на ОРФЕЙ, изразена по най-категоричен начин чрез девиза:

„Помощ на слабите,
утешение за страдащите,
надежда за всички.“

Оказва се, че Орфей е бил действителна личност. Като участник в похода на аргонавтите за ЗЛАТНОТО РУНО Орфей давал такт на гребците. В такава поза е бил изобразен върху метопа от съкровищница от Делфи от VI в. пр. н. е., а също е *„ЗАГЛУШАВАЛ с песните си съблазънта на сирените“*. И тъй като в древността „магията лекувала“, Орфей е бил първият лечител в тракийската народна медицина. Една интересна подробност: върху бронзово старинно огледало от V в. пр. н. е. е изобразен Орфей, който не само държи традиционната си лира,

но и КОШНИЦА С КНИЖНИ СВИТЪЦИ. Орфей е бил създател на учение, разпространявано не само по устен път, но и в писмена форма. Известна е една от неговите книги, наречена „Магическа ботаника“, в която става дума за целебните свойства на родопските билки. Творчеството на Орфей е било не само уникално, но и актуално както за епохата, в която е живял, така и за нашето съвремие. Запазената поема „Орфическа Аргонавтика“, която се състои от 1376 стиха, чрез разказа на Орфей представя подвига на аргонавтите в пътешествието им до БОГАТАТА КОЛХИДА на североизточния бряг на Черно море и обратно. В още едно произведение, озаглавено „Орфическа Литика“, написано в 774 хекзаметъра, се разказва за чудотворната сила, която са излъчвали благородните камъни и магнитът.

И Платон твърди в „РЕПУБЛИКА“: *„Мнозина са предлагали ръкописите на Орфей.“* Сборникът от 88 стилизирани „ОРФЕЕВИ ХИМНИ пред МУЗЕЙ“ запознава с орфизма. Химните са изпълнявани от последователите на Орфей под звездното нощно небе над Родопите за *„възслава на природните сили“*. Те *„разкриват същината на облагородяващото изкуство, родено в планинските недра на Странджа, САКАР и в РОДОПИТЕ“.*

Ето какво разказва легендата (Г. Батаклиев. „Антична митология“):

„Мнимият или истинският Орфей завежда своя легендарен приятел и ученик Музей в орфическия пантеон. В него влизат 80 божества — не само главните богове на античността, включително и тракийските небесни сили, но и божествените алегории и олицетворения — Ефирът, Небето, Слънцето, Луната, Звездите, Облаците, Нощта и др.“

Според орфическите представи тезата за произхода на БОГОВЕТЕ И ВСЕЛЕНАТА *се е основавала на прадревен мит и се е различавала от догмите на ОЛИМПИЙСКАТА РЕЛИГИЯ. Първоизточникът на нещата Х Р О Н О С (Времето) произвел в ефира едно световно яйце, то се разпукало на две — от черупката му се образували небето и земята, а от сърцевината му се появил първият бог — двуполовият ФАНЕС, „ИЗЛЪЧВАЩ СВЕТЛИНА“, известен още като ПРОТОГОН — т.е. първороден, Метис — „промисъл“, Ерос — „любов“, Ерикепай — с неизвестно значение...*

След като родил НОЩТА и създал чрез нея Кронос, ФАНЕС бил глътнат от Кроносовия син Зевс, който така се домогнал до пълната власт на света. С дъщеря си Персефона (или Кера — дъщеря на Деметра; в олимпийската религия съпруга на подземния бог Х а д е с) имал прекрасния си наследник Загрей, отъждествяван с Дионис — главния образ в орфическата теогония. Хера от ревност подбудила срещу Дионис ТИТАНИТЕ. Те веднага след раждането му го подмамили с едно ОГЛЕДАЛО — символ на АЛЕГОРИЯ: докато ТОЙ се оглеждал, го разкъсали и изяли. Това бил първичният грях, заради който Зевс ги поразил с мълнията си. Атина спасила сърцето на ДИОНИС и

го върнала на Зевс, който го глътнал, а чрез С е м е л а родил нов ДИОНИС, вече с епитета Л и з е й — „освобождаващ от грижи“,„даващ забрава“. ОТ ПЕПЕЛТА НА ТИТАНИТЕ СЕ РОДИЛИ х о р а т а, които наследили две същности: божествената частица от греховното ТИТАНИЧНО НАЧАЛО. Душата според орфическата религия е БОЖЕСТВЕНА и БЕЗСМЪРТНА, но ТЯ е заключена в тъмницата на тялото. За да стане свещена, тя трябвало да се усъвършенствува дълго и мъчително — след смъртта се прераждала в друго живо същество, дори и в животно.“

Тук бих искал да задам един въпрос, който на този етап може би ще остане риторичен: БИЛИ ЛИ СА ЛАПИТИТЕ ТИТАНИ?

Неслучайно Питагор е ползувал химните на Орфей. Но само песните и химните ли?

Съществуването на „Книга за мъртвите“, в която се говори за пирамиди, гробници и др., не обяснява ли откъде идват „големите открития в областта на математиката“ от Питагор? Тази книга не ни ли подсказва и откъде идват етиопските имена на съзвездията, които УЖ били „нови“ и били „въведени“ от древните гърци?

Самият факт, че Хезиод посвещава поема на Орфей, говори красноречиво каква е била заслугата на този велик тракиец за създаването на известната „древногръцка цивилизация“. Потвърждение ще намерим и в древен източник, цитиран от преводача Т. Константинов:

„И пръв ТОЙ (ОРФЕЙ) е въвел много от тях (нравствените знания) между гърците, а най-много се отдава нему и на обновяването на египетските празници, които празници са били празнувани в чест на Б о г и н я Деметра, още и празниците на Дионис.“

За голямо съжаление от творчеството на Орфей почти нищо не е стигнало до нас. Причината ще открием в следния цитат от Шуре:

„Тираните на траките изгориха книгите му (на Орфей — бел. авт.)... Изгониха учениците му. Гръцките крале ги последваха по пример, заличиха паметта му. Унищожиха последните му следи. След няколко века вече се съмняваха в съществуването му.“

Учението на Орфей е било в пълен разрез със светогледа на древните гърци, отразен в химна в чест на бог Хермес от Омир:

„Тогава ТЯ (нимфата МАИА) роди син,
ловкия и хитър ласкател, разбойника и
бикокрадеца, водача на сънищата Хермес,
нощния съгледвач и лазител на вратите.“

С появяването на древните гърци на островите по Егейско море и на Балканския полуостров се получил истински сблъсък между древни народи, ръководени от родова аристокрация с „божествен произход“. Техният бог бил АПОЛОН. Този сблъсък е отразен и в легендата за бога ХЕРМЕС:

„Но Маиа забелязала отсъствието на сина си.

Тя с укор му казала:

— Лоша работа си замислил ТИ. Защо открадна кравите на АПОЛОН? Той ще се разгневи. А ТИ знаеш колко страшен е той в гнева си. Нима не те е страх от неговите безпогрешно улучващи стрели?

— Не ме е страх от Аполон — отвърнал на майка си Хермес, — нека се гневи. Ако той рече да се обиди на тебе или мене, аз за отмъщение ще ограбя светилището му в Делфи, ще задигна всичко — триножници, злато, сребро и одежди."

В легендата по-нататък се разказва какво е заграбил бог Хермес от светилището на бог Аполон в Делфи, а ние бихме могли да разберем от „История на България" какво са присвоили древните гърци:

„Не е преувеличено да се каже, че няма негръцки народ на Балканския полуостров, чиито религиозни представи да са упражнили по-силно влияние върху гръцката религия от религиозните представи и вярвания на ТРАКИТЕ. Впрочем в гръцката религия не се е чувствувало влиянието на религията на никой друг от севернобалканските народи. Бакхическото и екстатическото начало, пък и итифалическите елементи в гръцката религия били заимствувани от траките вероятно посредством ДИОНИСИЕВИЯ КУЛТ. От особено значение обаче, не само за гърците, но и за ОБЩОЧОВЕШКАТА КУЛТУРА, били обстоятелствата, че възприетият от траките култ към Дионис в Гърция дал огромен тласък за развитието на гръцката трагедия и комедия.

Редица важни съставки на гръцкия орфизъм почивали върху основите на ТРАКИЙСКИТЕ РЕЛИГИОЗНИ ПРЕДСТАВИ и МИТОВЕ.

Под термина ОРФИЗЪМ или ОРФИКА се разбират обективно два вида творчество в гръцката литература. Това са значителни по брой и тематика стихотворения с КОСМИЧЕСКИ и теологичен характер и сравнително малобройни литературни произведения, посветени на учението за съдбата на душата, за да се води праведен живот и се постигне блаженство в задгробния мир. И двата споменати вида орфическа поезия се приписват в една или друга степен на митичния тракийски певец ОРФЕЙ.

От секретизма на гръцкото СПЕКУЛАТИВНО МИСЛЕНЕ и тракийското МИСТИЧНО и ЕМОЦИОНАЛНО възприемане и обяснение на нещата и хората се е създала ГРАНДИОЗНА ОРФИЧЕСКА ДОКТРИНА за ВИДИМИЯ И НЕВИДИМИЯ свят и за МЯСТОТО НА ЧОВЕКА в него и това е вероятно върховното преливане на диаметралните противоположни начала на траките и гърците, което се люшка между съзерцанието и опиянението. Защото ОРФЕЙ и ДИОНИС са колкото противоположни, толкова и блажени в крайностите си."

Вторият виден представител на орфическото учение бил ЕВМОЛП (гр. „сладкопевец"). Той също бил тракиец и станал родоначалник на

жречески род, наричан ЕВМОЛПИАДИ. Син на БОРЕЙката ХИОНА и на ПОСЕЙДОН.

Според Омировия „Химн към ДЕМЕТРА“ Евмолп бил един от четиримата или шестимата елевсински царе, които били посветени от ДЕМЕТРА в мистериите ѝ. Станал неин жрец, ЕВМОЛП е бил също ученик и сподвижник на Орфей. От неговото име произлизат:

— ЕВМОЛПИАДИ (гр. „потомци на Евмолп“), виден жречески род в Атина;
— ЕВМениди (гр. „благосклонните“, „милостивите“);
— ЕВМел, тиванец, ревностен жрец на АПОЛОН.

Да проследим неговия род по майчина линия:

— ХИОНА (гр. „снежната“) е дъщерята на БОРЕЙ и ОРИТИЯ, сестра на ЗЕТ и КАЛАЙС, участници в похода до КОЛХИДА. Оказва се, че ХИОНА е потомка на митичния народ ХИПЕРборейци.

Зет и Калайс заедно с останалите герои спират на тракийския бряг и там срещат тракийския цар с етиопското име ФИНЕЙ и съпругата му КЛЕОПАТРА, която също била хиперБОРЕЙКА, т.е. дъщеря на БОРЕЙ, а също и сестра на двамата герои. Между участниците в похода до Колхида, както вече споменах, е бил Орфей.

От казаното може да се направи извод, че е имало ТРАКИ, които са принадлежали или са били свързани както с митичните хиперБОРЕЙЦИ, така също и с митичните „ЕТИОПЦИ ПОЧТЕНИ“.

ЛИН също е бил тракийски цар и жрец. Но с такова име е бил известен и синът на МЕНЕС — основоположник на първата династия египетски царе. За него в „История“, Книга втора, 79, Херодот пише:

„Между религиозните случаи, достойни за споменаване, е особено забележителна една песен, химнът в чест на ЛИН, който се пее във Финикия, в Кипър и другаде; има различно име според това, кой народ го пее; приема се, че е един и същи с този, който ЕЛИните пеят и наричат „В чест на ЛИН“; така че между многото и различни неща, свързани с Египет и предизвикали учудването ми, беше и това, откъде египтяните са взели този химн в чест на ЛИН. Изглежда, че го пеят ОТКРАЙ ВРЕМЕ. ЛИН на египетски се казва М а н е р о с. Египтяни ми казаха, че бил единствен син на първия цар на Египет, че умрял без време и египтяните го почели, пеейки тези оплаквателни песни, и че това им бил ПЪРВИЯТ и ЕДИНСТВЕН ХИМН.“

Ще направя следния анализ:

— ЛИН, тракийски цар и жрец;
— ЛИН, син на египетския цар МЕНЕс;
— ЛИНкей, син на Египет, съпруг на ХИПЕРместра, която е и дъщеря на ДАНАЙ, брат на ЕГИПТ;
— ЛИНкести, макЕДОНско племе;
— ЛИНкей, син на АФАРей (АФАРИ — етиопско племе),

цар на МЕСЕНИЯ в ПЕЛОПОНЕС,
брат близнак на Идас. Участвува в похода на АРГОНАВТИТЕ. Стоял на носа на кораба АРГО, защото острият му поглед прониквал през дървета, скали и планини.

Да проследим митовете и легендите за древния певец и музикант ЛИН:

— Според мита от Аргос ЛИН бил син на АПОЛОН и царската дъщеря Пасмата.

— Според мита от ТИВА в Беотия ЛИН е бил синът на музата на танца и хоровата песен ТЕРПСИХОРА. Бил отличен певец и музикант, учител на ОРФЕЙ и ХЕРАКЪЛ.

— Според друг мит ЛИН бил син на музата на АСТРОНОМИЯТА УРАНИЯ, а негов баща е бил бог АПОЛОН.

— Според гръцкия митограф Аподолор ЛИН бил син на речния бог Еагър. Негова майка била музата на епическата поезия КАЛИОПА. Аподолор твърди, че ЛИН е бил трак и брат на ОРФЕЙ. Затова го наричали син на АПОЛОН.

Ще се спра и на Тамир от Тракия, син на певеца и музиканта ФИЛАМОН и на нимфата АГРИПОНА. За него Омир в „Илиада“, Втора песен, 570–610, казва:

„Тези, които владееха Пилос и скъпа Арена,
Трион на брода Алфейски, красиво издигната Епи,
град Кипарисия, град Амфигения, много прочути,
Хелос, и Дорин, и Птèлеос, МУЗИТЕ гдето отдавна
срещнали ТАмир от Тракия и го от песни лишили
тъкмо когато се връщал от царя Еврит ехалийски.
Той се похвалил, че МУЗИТЕ, щерки на ЗЕВСА всесилен,
сам ще надвие със песни, които се с него надпяват.
Гневно го те ослепили, отнели му дара да пее
и го лишили навеки от меднозвучната лира.
Тях ги предвождаше старият Нестор, геренският конник.“

Авторът нарича героя ТаМИР, а не ТА М И Р и с. А дали под името Т а МИР не се крие самият той, наричан от древните гърци преднамерено ОМИР? КОЙ всъщност е бащата на ТаМИР от Тракия?

— ФИЛАМОН, древен тракийски певец, син на АПОЛОН и ХИОНА — т.е. борейката ХИОНА, която е майка и на Евмолп.

Всеки ще се съгласи, че са фрапиращи уникалните знания на автора на „Илиада“. Самият Омир е едновременно слепец, поет и мъдрец, което напомня за ТАМИР от Тракия, който бил ослепен, защото искал да се надпява с дъщерите на ЗЕВС, а те са:

— Калиопа, музата на епическата поезия;
— Талия, музата на комедията;
— Урания, музата на астрономията;
— Мелпомена, музата на трагедията и театъра;

— Евтерпа, музата на лирическата поезия;
— Клио, музата на историята;
— Ерато, музата на любовната песен;
— Терпсихора, музата на танците;
— Полихимения, музата на поетичните химни.

Самите сюжети в „Илиада“ говорят, че тя не принадлежи на древните гърци, тъй като в нея е заложен най-древният човешки светоглед, изхождал от представите, че:

„Всичко, което ставало на небето, се вършело и на земята, сякаш се отразявало в умалително огледало.“

Въз основа на подобен принцип според Омир се е водила и Троянската война. Горе на небето БОГОВЕТЕ са се разделили на два враждуващи лагера и са водили война помежду си. Долу на земята между смъртните също се е водела война и те са били разделени на два враждуващи лагера. Знанията на Омир по астрономия, описани в „Илиада“, говорят достатъчно красноречиво. Кога точно ТаМИР от Тракия е станал ОМИР на древните гърци? И днес се твърди, че първият гръцки ЗАПИСВАЧ и редактор на „Илиада“ е Ономакрит. Той се е заел с това по нареждане на тирана Пизистрат. Когато Ономакрит е С Ъ Б И Р А Л творчеството на Омир, успоредно със записването на Омировите поеми той е записвал и ОРФЕЕВИТЕ химни, поради което едва не загубил главата си. Ономакрит се спасил по чудо, само защото е успял да избяга в Персия.

И така, по времето на Пизистрат творчеството на Орфей е било забранено, а творчеството на ТаМИР от Тракия навярно е трябвало да придобие „официален вид“. По-лесно било да бъде представено като творчество на Омир от древна Елада. Защо? Защото самият автор вече е бил представен като древногръцки. Използувайки смисъла на името на Омир, което на гръцки означава „СЛЕПЕЦ“, за по-голяма достоверност древните гърци са се постарали да съставят дори и родословното му дърво.

Твърдението, че творчеството на ОМИР, а също и на Орфей било разпространявано само по устен път, поне на мен ми звучи наивно, дори нелепо. И двамата велики мъже в известна степен са били потомци на ПРОТОТРАКИТЕ. И ако някои от техните произведения са оцелели, и то във форма, в която ги познаваме днес, това се държи изключително на обстоятелството, че точно тези произведения са съществували и в писмена форма.

Ще се обосноВа. Още в началото на книгата си споменах, че в „Ребуса“ съществуват няколко реда „писменост“, или както ги нарекох „свещени знаци“! Знаци има и в самия „РЕБУС“. Те изглеждат така:

1.
2.
3.
4.

5. ⚲
6. ‡
7. ¥
8. V
9. m
10. //
11. ξ
12. Ω

При дешифрирането на„РЕБУСА“ успях да установя значението на повечето от посочените дванадесет „свещени знака“. Макар че не съм специалист, не бих могъл да остана безразличен към въпроса за писмеността. Съпоставих посочените „знаци“ с някои известни и по-малко известни видове писменост от древността, и установих следното:

— Първите два „знака“ напомнят буквата „Ч“, а също и буквата „Е двойно“ от кирилицата. Съществува версия, че Кирил — единият от двамата братя, които създали българската писменост, посетил ЕТИОПИЯ и проучил КОПТСКАТА азбука, която напомня глаголицата. Във връзка с това искам да припомня на читателите още веднъж за Шамполион, който ползувал КОПТСКИ език, за да направи своето откритие.

— Знаците №10 и №11 често се повтарят в писменост, съществуваща върху плоча от пясъчник, част от каменна гробница, открита край село Кюлмен, Преславско. Според датировката тази писменост е от VI в. пр. н. е.

— Знаците №11 и №12 ми напомнят за буквите „епсилон“ и „омега“ от гръцката азбука.

По този повод ще цитирам част от интервю с проф. Велизар Велков (в. Отечествен фронт, 1.IX.1987 г.):

„Лазаринка Добринова: Служи ли епиграфиката за изясняване на тракийския език и по-точно какви са постиженията на българските учени в тази област на базата на гръцкия език?

Проф. Велизар Велков: Ние имаме няколко надписа на език, който не е дешифриран и разчетен — например един върху пръстена от село Езерово, с който са свързани 34 тълкувания, друг при село Кюлмен край Преслав — също един език (може би местен диалект), който не е напълно разчетен, и надписите на тракийски език. Те са по-кратки. Имаме надписи и на гръцки език, но с типично съдържание, отнасящо се към историята на Тракия, на тракийските владетели, на тракийската религия — например надписите от Рогозенското съкровище и върху други такива златни и сребърни съдове, които също са тракийски, независимо че са на старогръцки език, понеже съдържанието им е свързано с историята на траките. Нещо подобно на прабългарските надписи, които са на старогръцки език, но имат отношение към историята на България през VIII в.“

В едно свое изказване за строителите на гробницата на Бастет ДЖУНА казва, че ТЕ — *„дошлите по вода от Египет“* — са говорели два езика. Единият от тях се наричал АХАтски (което напомня за едно от имената на МЕНЕс — АХА), а вторият — КАМЕЙСКИ (напомня за жителите на Тива в Беотия, които по името на основателя на град КАДЪМ се наричат КАдМЕЙЦИ).

Известно е, че древните гърци не са взели писмеността от КРИТЯНИТЕ. И все пак е трябвало да обяснят или да съставят легенда за това, откъде са Я получили. Тяхната версия: гръцката писменост била донесена от МОРЕПЛАВАТЕЛ на име КАДЪМ. И този КАДЪМ е бил обявен от тях (от гърците) за полуБОГ. Ще изложа своя хипотеза по този въпрос.

Приемам, че АХАтската писменост е т. нар. „свещена писменост“. С нейна помощ е била записана „великата мъдрост“. От тази писменост, както и при критяните, произлизат и останалите видове писменост и вероятно една от тях е тази, за която гърците твърдят, че била донесена от МОРЕПЛАВАТЕЛЯ КАДЪМ.

Къде се крие истината?

Според мен тя прозира у Херодот. За МЕЛАМпус, в „История“, Книга втора, 49, той казва:

Най-вероятно ми изглежда МЕЛАМПус да е научил нещата, свързани с ДИОНИС, от КАДЪМ от Тир и от дошлите заедно с него от Финикия в страната, наричена сега Беотия.“

Сам Херодот признава, че ученият мъж „МЕЛАМПУС“ бил запознат с пророческото изкуство и научил в Египет най-различни неща.

Може би ако Кадъм бе от Тир, то той би основал Тир в Беотия, а не ТИВА в Беотия. Казах вече, че тиванците са се наричали и кадмейци по името на основателя на града. При това съвсем естествено би било да са съществували:

— КАдМЕЙСКИ ЕЗИК, респективно и писменост; и

— КАМЕЙСКИ език, а също и писменост.

Тук съвсем основателно възниква и такъв въпрос: ТРАКИТЕ ли са употребявали гръцката писменост или ГЪРЦИТЕ са използували ТРАКИЙСКАТА ПИСМЕНОСТ?

В такъв случай кога древните гърци са се появили на историческата сцена?

Известно е, че от незапомнени времена земетресенията са били бич за остров КРИТ. Археолозите са изброили няколко природни бедствия, сполетели острова, но най-вече земетресението от 1700 г. пр. н. е., което разрушило дворците Кносос, Фест и Малия.

Не по-малко пагубно за КРИТСКАТА цивилизация било и изригването на вулкана САНТОРИН. Мнението на специалистите е различно за това кога точно е изригнал. Почти всички смятат, че това е станало между 1800–1400 г. пр. н. е. При извършените археологически разкопки и проучвания била открита пепел, като на някои от островите в Егейско море дебелината на слоя е достигала до НЯКОЛКО МЕТРА. Пепел е

открита и в Закро (Крит) на осторов Парос, и дори в Палестина. След тази катастрофа според учените бил сложен краят на КРИТСКАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ.

Прави впечатление фактът, че всички древногръцки автори винаги са изразявали своето възхищение от КРИТЯНИТЕ. Те споменават за митове и легенди, и за важни исторически факти, но никой от тях — дори и автори като Солон или Платон — не засяга историята на взаимоотношенията на древните гърци с МИНОЙСКАТА империя. Защо? Защото всички сведения, които изброих досега, показват, че такива не е имало. И защото ако древните гърци са се появили по островите в Егейско море и на Балканския полуостров, това е станало, след като окончателно са отшумели последиците от природните катастрофи.

Що се отнася до митовете, за тях също би могло да се каже, че те принадлежат или по-точно са принадлежали на други народи. Най-показателен е в това отношение митът, свързал съзвездията Цефей, Касиопея, Андромеда, Кит и Персей в една красива легенда. По-точно тази легенда е родена и донесена от континента Африка.

Да, древните автори наистина са мълчали, но в замяна на това ще цитирам мнението на археолога академик Г. Милонас, ръководил разкопките в Крит през 1953 г.:

„От Крит микенци взеха културата, склонността към изкуствата и военщината — може да се каже."

Две хиляди години преди новата ера, четири хиляди години оттогава, там, горе на хълма, се появили първите говорещи гръцки жители.

Тогава възникнало малко селище с доста примитивна култура и начин на живот, за да се превърне почти „СВЕТКАВИЧНО" в голяма „СВРЪХСИЛА" — промишлена, морска, търговска, военна, културна — и да се разпростре из цялото Средиземноморие — от Сирия до Гибралтар. Няма съмнение, че Микена е била вторият голям праисторически център, възникнал в древна Елада след Крит и неговия миноски свят."

Спрях се на твърденията на Г. Милонас, за да покажа до каква степен те противоречат на обективната историческа истина. За голямо съжаление все още много светила в световната наука са заслепени от изкуствено създадения блясък на древна Елада. А това им пречи да видят или по-точно да прозрат изкуствения ореол, който са си сътворили древните гърци.

Както вече казах, според учените критската цивилизация била унищожена вследствие на природни катастрофи между 1800–1400 г. пр. н. е. Вероятно както на остров Крит, така и в много от островите в Егейско море флората и фауната са били унищожени. Настъпило е обезлюдяване. А оцелелите са се отправили към Балканския полуостров и Мала Азия.

Обаче по същото време на Балканския полуостров е продължила своето съществуване високоразвита цивилизация, която била почти идентична с критската.

Според легендата ЕВРОПА е била дъщеря на финикийския цар Агенор. Веднъж когато беряла цветя на морския бряг, я видял Зевс. Той се влюбил в нея. Превърнал се в златен бик. Отишъл при нея. Тя започнала да го гали, дори го възседнала. Тогава бикът излетял, хвърлил се в морските вълни и заплувал като делфин — отплувал към остров Крит. Там ЕВРОПА родила от Зевс МИНОС, РАДАМАНТ и САРПЕДОН.

Цар Агенор изпратил нейните братя ФОИНИКС, КИЛИКС И КАДЪМ да я търсят. ФОИНИКС и КИЛИКС се отделили от КАДЪМ. След като не могли да намерят сестра си, те основали две царства: ФОИНИКС — ФИНИКИЯ, и КИЛИКС — КИЛИКИЯ. Що се отнася до КАДЪМ, той, макар че бил от ТИР, не основал град на име ТИР, а град ТИВА, в Беотия.

Не случайно точно тук припомням легендата за историята на ЕВРОПА. ЗАЩО? Продължавам по-нататък — ХиперМЕСТРА е била дъщерята на ДАНАЙ от град ХЕМИс в областта ТИВА, в Египет, а също и РОДОПис, която според ЕЛИните построила пирамидата на МИКЕРИН. След повече от две хилядолетия някои от посочените имена са били регистрирани и през РИМСКО ВРЕМЕ. И ето какво се казва в „История на България“, том I.

„Балканските провинции били раздробени на по-малки провинции, били създадени нови обединения (ДИОЗИ И ПРЕФЕКТУРИ)... ЕВРОПА с главен град ЕВДАКСИПОЛ (по старата тракийска Селимбия). РОДОПА с главен град ЕНОС. ХЕМИмонт (дн. Странджа — бел. авт.) с главен град АДРИАНОПОЛ...“

Вижда се как на едно по-малко по площ пространство „се струпват“ няколко митични имена. Между тях е и това, което впоследствие е дало името на континента ЕВРОПА. Не е ли многозначителен фактът, че никъде на територията на континента не е съществувала друга област или местност, която да е носила името ЕВРОПА? Защо точно тук се появява това название?

Бихме могли да намерим отговора в легендата за ПРОМЕТЕЙ, сина на пророчицата ТЕМИДА. Прометей казва на ЙО:

„Тежкият ти път минава... към протока БОСФОР —
така ЩЕ ГО НАРЕКАТ в ТВОЯ ЧЕСТ, когато ТИ го преплуваш.
После ТИ дълго ще скиташ из Азия.“

БОСФОР или ФОСФОР (гр. „носещ светлина“), а може би това наименование идва и от богиня ФОСФОРОС. Но нали точно божеството БАСТЕТ е символ на „светлината в мрака“. Точно тук, в ХЕМИмонт, е построена нейната гробница. А жалонът САКАР очер-

тава пътя, по който са минали носителите на „светлина в мрака“. Това се потвърждава и от Херодот:

„... нека ви разкажа и нещо друго за КОЛХИТЕ, което ги сближава с египтяните: само те и египтяните обработват по един и същ начин лена. Дори по начин на живот и по език са си приличали изцяло. КОЛхидския лен ЕЛИните наричат САРДИНски, докато онзи, който идва от Египет, се нарича ЕГИПЕТСКИ.“

Преминаването на носителите на „светлина в мрака“ от Европа в Мала Азия е регистрирано, макар и много резервирано, в „История на България“, том I:

„Материалите от археологическите разкопки от Мала Азия отбелязват твърде осезателно за времето до II хил. пр. н. е. по-голяма близост на западните райони в културно отношение с Балкано-Егейския басейн, отколкото с историчните области и страните в Двуречието.

По-късно, с развитието на бронзовата епоха, разделението на Мала Азия на две културно-исторически области получило по-отчетлив характер. По това време централната част на полуострова започнала да поддържа връзка със земите от Северна Сирия и Месопотамия, докато западните райони се свързали още по-тясно с Балкано-Егейския свят. Някои историци отнасят към тази епоха формирането на Троя II, чиито хронологически рамки най-често се приемат за времето 2400–2200 г. пр. н. е. Засега се предполага, че населението на Троя II било свързано по произход с населението от земите, които в по-късно време получили географското наименование Тракия и Македония, но много въпроси в това отношение не са били окончателно изяснени. Във връзка с това особено внимание заслужава да се обърне на сходството, което се забелязва между изделията от Троя II и някои находки от Тракия и Македония, Гърция и дори от области на север от Дунава като Бесарабия и съседна Русия.

Важно място в науката заема въпросът за етническия състав на населението от Троя VI и VII-A и съседните райони през втората половина на II хилядолетие. Обикновено се приема, че между Троя VI и VII-A не съществува рязка историческа граница, тъй като Троя VI рухнала в резултат на земетресение и била естествено продължение на т. нар. Троя VII-A, така добре описана в Омировия епос.

Хронологическите рамки на това общество обхващат почти изцяло втората половина на II хилядолетие, по-точно времето от 1600 до 1200 г. пр. н. е. Ако се съди по данните на Омировия епос, по време на Троянската война множество тракийски племена дошли в Мала Азия в помощ на Троя. Освен това Троада и съседните области били населени с племенни маси, поддържащи близки връзки помежду си, като по този начин формирали ясно обособена общност. Всичко това е дало основание на някои изследователи да разглеждат населението на Троада, пред-

ставено в частност от Троя VI и VI-A като население на Балканския полуостров, свързано в една или друга степен с тракийската етническа общност. Известни доказателства в това отношение се забелязват както в археологическите материали, така и в някои данни от ономастиката и топонимията на Западна Мала Азия и някои райони на Балканския полуостров.

Първото исторически засвидетелствувано проникване на население от тракийската етническа общност от Балканския полуостров в Мала Азия се отнася към средата на II хил. пр. н. е. Обикновено се приема, че по това време е започнало придвижването на племенните групи на мизите, част от които напуснали района на Дунавския басейн и прекосявайки Балкана и Протоците на няколко етапа, се установили в Мала Азия. Към епохата до началото на Троянската война се отнася и преселението на армено-фригийските племена, които също се установили първоначално в северозападната част на Мала Азия. Тук се е появила и областта с име Фригия. По всяка вероятност заедно с мизите и армено-фригите са се преселили и дарданите, чието присъствие в Троада е засвидетелствувано и от разселващи се групи, и от относителната им слабост във военнополитическо отношение. Това разселване не е предизвикало големи политически изменения и не е създало възможност за такова до периода на Троянската война. Хетските текстове до времето на загиването на държавата през XIII в. пр. н. е. не съдържат никакви сведения за каквато и да е сериозна опасност от северозапад. Напротив, хетското военно внимание било насочено до този момент към Сирия, което е доказателство за относителния покой в Северозападна Мала Азия, където движението на племената било възприемано, изглежда, като проява на вътрешен живот на включения в обширната хетска федерация тракийски свят от този район на Мала Азия."

Като се базирам на своите проучвания и на официалните исторически източници („История на България"), ще се опитам да поставя историческите събития в хронологичен ред, за да запълня някои бели петна, които за съжаление обхващат не векове, а цели хилядолетия.

Ще започна оттук:

— Основното „ЯТО ПРЕЛЕТНИ ПТИЦИ", т. е. тези, които според легендата *„дошли по вода от Египет"* по земите в Странджа-Сакар и Родопите, следва да са били наследниците на ДЖОСЕР и СЕХЕМХЕТ, представители на ТРЕТАТА ДИНАСТИЯ, царувала през 2778–2723 г. пр. н. е. Вероятно те са се появили на Балканския полуостров след 2723 г. пр. н. е., но тяхното присъствие действително е ВИДНО в Странджа-САКАР и в Родопите.

Днес е много трудно да се определи с точност кои са били ТЕ, но от посочените сведения се вижда, че в основата им стоят МИТИЧНИ-

ТЕ хиперБОРЕЙЦИ и МИТИЧНИТЕ ЕТИОПЦИ. Ако ги назовем с някои от известните вече имена, то това са: етиопци, кушити, колхи и т. н.

Създавайки трайни бази в посочените райони, в които следва да бъде включена и Средна гора, там ТЕ, представителите на тази прастара цивилизация, са престояли около половин хилядолетие. Оттук са продължили движението си на север и тяхното присъствие е установено в Бесарабия и в Южна Русия.

Друга част, според мен по-голямата, преминавайки БОСФОРА, се отправила към МАЛА АЗИЯ, което обяснява кои са основателите на ТРОЯ и на ТРОЯ II, чиито хронологически рамки най-често се приемат за времето между 2400–2200 г. пр. н. е. С това може да се обясни появата на „етиопо-кошитите“ в Мала Азия, а също така и фактът, че етиопският цар МЕМНОН, син на ЕОС, е бил реално съществуваща личност, а не измислен Омиров герой.

Второ основно „ято ПРЕЛЕТНИ ПТИЦИ“, които също са дошли „по вода от Египет“, са били предвождани от ДАНАЙ, ХиперМЕСТРА, ЛИНкей, но най-вероятно това са били техните наследници. Тяхното появяване е станало след 2563 г. пр. н. е., т. е. след завършването на пирамидата на МИКЕРИН. Името ХиперМЕСТРА дава основание да се предполага, че в състава на това ядро са преобладавали МИТИЧНИТЕ ХИПЕРБОРЕЙЦИ. Точно това ядро е населило и остров КРИТ. Създавайки солидна материална база *„около 2300–2200 г. пр. н. е., на остров КРИТ започнало грандиозно строителство на дворци, храмове. Бързо се развили занаятчийството и корабоплаването.“*

От остров КРИТ и от по-малките острови в Егейско море, които са били в тяхно владение или подчинение, критяни са започнали експанзията както към Балканския полуостров, така и към Мала Азия. Едно от доказателствата за това е и твърдението на Омир, че светилището на Аполон в Делфи е било построено от критяни. Съвсем естествено е да се предполага, че техните усилия са били насочени предимно към тези, които са дошли близо два века преди тях на Балканския полуостров.

Според учени и специалисти египтолози самата египетска държава вследствие на дълголетната си история е представлявала един конгломерат на народи. Така че, както казах и преди това, моята хипотеза не изключва възможността да са били създадени бази както на островите в Егейско море, така и на полуострова МНОГО ПРЕДИ ДА СЕ Е ПОЯВИЛО първото основно „ЯТО ПРЕЛЕТНИ ПТИЦИ“. Също не изключвам и вероятността процесът на движението на Север от Египет да е продължил в периода до идването на второто основно „ЯТО ПРЕЛЕТНИ ПТИЦИ“ и да е продължил и след тях. Но едно трябва да се има предвид, че в основата на всички тези народи, които са дошли

от Египет, е стоял най-древният човешки светоглед, тъй като тяхното родословно дърво има един и същ корен.

В „История на България“ не се говори повече за Западна Мала Азия и че нейното население е дошло от Балканския полуостров. Там не се споменава или по-точно не се засяга въпросът за Мала Азия като цяло, а също така и за Средна Азия.

Ще се спра отново на жалона с името САКАР и той ще ни отведе при река Амударя в Средна Азия, където ще срещнем не само селище, но и област с името САКАР. Още по-интересна е и етимологията на наименованието СалМИДЕС. С някои обяснения всичко тук би могло да ни подскаже също така някои важни исторически събития от древността.

— СалМИДЕС, градът на тракийския цар с етиопско име ФИНЕЙ, съпруг на борейката Клеопатра;
— МИДИя, нос на Черно море;
— МИДИя, държава в Мала Азия, чиито северни граници включвали и бреговете на Каспийско море. От самия бряг започва планински масив, който в библейските географски карти носи името ЯЗОН, т. е. името на водача на АРГОнавтите;
— МИДАс, трако-фригийски цар;
— МЕдия, съпруга на ЯЗОН, дъщеря на царя на ЕА в Колхида;
— ЕЕТион, цар на ТИВА в Мала Азия, баща на АНДРОМаха, която е съпруга на Хектор. АНДРОМеда, дъщеря на цар ЦЕФЕЙ (КЕФЕЙ) и съпруга на ПЕРСЕЙ.

ПЕРСИТЕ се наричали КЕФЕИ, тъй като техен родоначалник бил цар ЦЕФЕЙ (КЕФЕЙ). Но тогава името ПЕРСИ би следвало да идва от името на ПЕРСЕЙ.

Ако разгледаме името на тракийския цар с етиопското име ФИНЕЙ и се позовем на съчинението на Аполон Родоски „АРГОНАВТИ“, ще получим по-ясна представа за епохата, в която е живял този владетел:

„Скоро те стигнали до бреговете на Тракия. Героите слезли на брега, за да попълнят хранителните си запаси. На морския бряг видели някаква къща и тръгнали към нея. От къщата излязал насреща им слепец. Той бил старец и едва се държал на краката си и цялото му тяло треперело от слабост. Още на прага на своя дом старецът от слабост се свлякъл на земята. Аргонавтите го повдигнали и им домиляло за него. От думите на стареца те разбрали, че той е ФИНЕЙ, син на Агенор, и че бил по-рано цар на Тракия. Но Аполон наказал Финей, задето злоупотребявал с получената от Аполон дарба да пророкува, като откривал на хората тайните на Зевс. Аполон го ослепил, а боговете му изпратили харпите, полужени — полуптици, които прилетявали в къщата му, изпояждали всичката му храна и разнасяли по

целия дом страшна воня. Боговете открили на Финей, че той ще се избави от това тяхно наказание само когато дойдат при него АРГОНАВТИТЕ, сред които ще бъдат и двамата крилати синове на БОРЕЙ — Зет и Калаид. ФИНЕЙ започнал да моли героите да го освободят от бедата; молел бореадите да изгонят харпите; нали той не бил чужд на бореадите — бил женен за сестра им Клеопатра...

На трапезата ФИНЕЙ разкрил на АРГОНАВТИТЕ какви още опасности ги очакват по пътя им към КОЛХИДА и им дал съвети как да ги превъзмогнат. Финей съветвал героите също така, когато стигнат в Колхида, да призоват на помощ златната Афродита, тъй като само тя би могла да помогне на Язон да добие златното руно. АРГОНАВТИТЕ изслушали мъдреца с внимание, стараейки се да запомнят всичко, което той им казал.“

Завръщането на аргонавтите:

„Арго“ излязъл в открито море, задухал попътен вятър. Героите опънали платната на кораба и той също бързо се понесъл по вълните на Евксинския понт. Три дни плавали героите. Най-сетне в далечината се показали бреговете на Скития. АРГОНАВТИТЕ решили да плават по течението на Истър, за да се спуснат после по един от неговите ръкави в Адриатическо море. Когато АРГОНАВТИТЕ доплавали до устието на Истър, видели, че цялото устие и всичките острови са били заети от ВОЙСКА на КОЛХИДЦИТЕ, които дошли тук с корабите си по най-късия път. Като видели многобройната войска на колхидците, героите се убедили, че не ще могат да я победят: те били твърде малко, за да се решат на бой с хилядите отлично въоръжени войнствени колхидци. АРГОнавтите решили да прибягнат до хитрост. Те влезли в преговори с предводителя на неприятелската войска Абсирт и му обещали да затворят МеДеЯ в един храм и да я предадат, ако царят на съседния град реши, че МеДЕЯ трябва да се върне в Колхида, а златното руно трябва да остане у АРГОНАВТИТЕ, тъй като ЯЗОН изпълнил точно подвига, за който ЕЕТ обещал да му предаде руното. Но всички тези преговори се водели само за да се печели време. МеДеЯ пък обещала на Язон да примами АБСИРТ в храма, намиращ се на един от островите.

ЯЗОН изпратил на АБсирт уж от името на МеДеЯ богати дарове и заповядал на пратениците си да го помолят да дойде у уединения храм, за да се види там с МеДеЯ. Абсирт дошъл в храма, но щом се показал на вратата, върху него се нахвърлил с изваден меч ЯЗОН и АБСИРТ паднал на земята смъртно ранен. Ужасно злодеяние извършили ЯЗОН и МЕДЕЯ — убили един невъоръжен човек, Абсирт, и то в храм...

По река Еридан и после по Родан (неизвестни притоци на Истър — дн. Дунав) АРГОНАВТИТЕ се спуснали в ТИРЕНСКО МОРЕ и дълго

плавали по него, докато най-сетне стигнали до ВЪЛШЕБНИЯ остров на КИРКА, сестрата на ЕЕТ. Кирка очистила МЕДЕЯ и ЯЗОН от замърсяването им с убийство. Тя принесла жертва на ЗЕВС, който очиства от замърсяване с убийство, обляла ръцете на ЯЗОН с жертвена кръв и заклела при олтара Еринитe да не преследват със своя гняв убийците. Кирка не отказала и на МЕДЕЯ да я очисти от страшното злодеяние, тъй като по блясъка на очите ѝ магьосницата разбрала, че МЕДЕЯ, както и ТЯ самата, произлиза от рода на слънцето ХЕЛИОС.“

Многократно се спирах на примера за присъствието на тракийския древен цар с етиопското име ФИНЕЙ, царувал в тази част на континента, където се намира гробницата на божеството БАСТЕТ. Но тук се появиха и имената на ЕВРОПА, РОДОПА и ХемиМОНТ. Ако проследим родословното дърво на ФИНЕЙ, от него става ясно, че той е бил син на АГЕНОР. Кой е бил АГЕНОР?

Според митовете в древността е живял финикийския цар на име

— АГЕНОР, син на Посейдон от майка с многозначително име ЛИБИЯ. Той е бил брат близнак на БЕЛ, но БЕЛ е син на ЙО, респективно и баща на ЕГИПТ и ДАНАЙ.
Същият този АГЕНОР е баща на ФОИНЕКС (ФЕНИКС), на КИЛИК, КАДЪМ и ЕВРОПА.

— АГЕНОР е и един от петдесетте синове на ЕГИПТ, но според легендата той е бил убит от съпругата си в деня на сватбата му с една от дъщерите на брат му ДАНАЙ. Тя се казвала ЕНИПА. От нея той няма поколение.

— Името АГЕНОР е носил и синът на НИОБА, когото АПОЛОН поразил със стрела.

С името АГЕНОР ще срещнем и троянски герой, син на АНтенор и Теано. Той е баща на ЕХЕКЪЛ, встъпил в двубой с Ахил.

КОЯ е тази личност ФИНЕЙ, който знаел пътя до Колхида и не само е знаел, но е и предупреждавал за всички трудности, които АРГОНАВТИТЕ са срещнали по него?

Не по-малко интересен е фактът, че КОЛХИТЕ са пристигнали до устието на Истър (Дунав) със своите кораби, и то по най-късия път. Изглежда, че за тях е нямало тайни и трудности, докато АРГОНАВТИТЕ стигат до Колхида с големи премеждия. Не прозира ли тук историческата истина, че КОЛХИТЕ са били едни от първите, които са населявали Балканския полуостров, преди да се отправят към КОЛХИДА?

Пътят, по който тръгват носителите на цивилизацията към АЗИЯ, до известна степен е бил повторен по време на похода на Александър

МАКЕДОНСКИ през 329 г. пр. н. е. към ИНДИЯ. Когато Александър МАКЕДОНСКИ се появява в Средна Азия, за да превземе богатите и прочути по онова време градове МЕРВ и СамарКАНД, вероятно е търсел нещо много по-важно, което се е знаело от малцина. Там той е получил от местното население името ИсКАНДеР Зулкарнай.

Ако разгледаме името ИсКАНДЕР, ще получим следната картина:

- НиКАНДРА е името на най-младата жрица в ДОДОна;
- ИсКАНДеР е името, дадено на Александър МакЕДОНСКИ от местното население в Средна Азия;
- СКАНДЕр БЕГ е албански национален герой. Възприето е да се казва, че албанците са принадлежали към най-старото население на Балканския полуостров;
- КАНДохар, град в Афганистан;
- СамарКАНД, град в Узбекистан, в Средна Азия.

Почти всички сведения в една или друга степен сочат, че носителите на цивилизацията, след като са преминали БОСФОРА, се заселили в Мала Азия, а по-късно и в Средна Азия. Заселването е започнало през III хил. пр. н. е. И точно в тази част на света, след като са изминали няколко хилядолетия, са се срещнали ТРИТЕ РЕЧНИ ЦИВИЛИЗАЦИИ, които идват от един и същ КОРЕН. Това са били – ЕГИПЕТСКАТА, по ДВУРЕЧИЕТО и ОТ РЕКА ИНД – МОХЕНДЖО ДАРО и ХАРАПИ.

Както споменах, на този етап на проучване не е известно къде точно се е намирал техният корен. За ЕГИПЕТСКАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ събрах доказателства, даващи ми известно основание да твърдя, че представителите ѝ са дошли от Екватора и на ЮГ от него. Съществува вероятност представителите и на останалите две речни цивилизации да са тръгнали от континента АФРИКА. В случай че не са тръгнали от този континент, съществуват макар и незначителни жалони, които показват, че всички те са принадлежали на един и същ род, който имал един и същ светоглед. Те са ползували един и същ източник на знания и на умения в областта на строителството.

Ако погледнем картата на Африка, по-точно на ЮГ от Екватора, там, където срещнахме името СЕРЕНгети, в Танзания, ще срещнем и имената:

- РУКуа, име на езеро;
- РУКи, име на река в Конго;
- УРУнди, име на държава в Африка;
- БУРУНДИ, държавата, от територията на която извира реката НИЛ.

Посочените имена, макар и косвено, напомнят за имената на династиите от Двуречието УР и УРУК. Това до известна степен осмисля твърдението на вавилонския жрец БЕРОС, че съществото ОАНЕС дошло някъде ОТВЪД морето.

Пак на континента Африка, по-точно в Конго, ще срещнем град на име:

– КИНДУ, който пък ни напомня за:
– ХИНДУстан;
– ХИНДу или ХИНДи, езикът, на който говорят представители на част от населението в ИНДИЯ;
– ИНД, река, в долината на която са построени Мохенджо Даро и Харапи;
– ИНДИЯ;
– ИНДийски океан.

Реката ИНД минава през снежната територия на Пакистан. Там ще срещнем градове с имената КАРачи, СикУР и т. н. А по-голямата част от населението говори на езика **УРДУ** или **УРДО**, което пък напомня за:

– УРек;
– УР;
– УРгУРи, (дн. село Българи) в ХемиМОНТ (дн. Странджа планина);
– УРдОвиза, древен град на Черно море, който *„твърде много обърква историко-географските, икономическите и политическите представи за историята на българското ЮЖНО крайбрежие“*.

На територията на Индия се срещат наименования на десетки градове, чиито имена окончават с „УР“, а в Северозападен Китай се намира град УРУмчи. Съществува и сходство в имената между ДЕЛФИ в Гърция и ДЕЛхИ в ИНДИЯ. Дали това е просто случайност или етимологията им има много по-дълбоки корени?

В ХЕМИмонт (дн. Странджа планина) е съществувало селище, известно от най-дълбоката древност като голям рудодобивен център. Неговото име е:

– КлаДАРА, което напомня за:
– МАДАРА, респективно за Мадарския конник;
– МАДРАс, град в Индия;
– ХайДАРАбат, град в Пакистан;
– ХайДАРАбат, град в Индия.

Известният български изследовател арх. Слави Дончев изброява десетки случайни имена и техните още по-„случайни“ съвпадения. Ще изброя само някои от тях:

– БУДА, бог;
– БУДА, хребет на планината Витоша в България;
– МУСАЛА, връх в България;
– МУСАЛА, боздуган на бог БАЛАрама;
– БУТАН, кралство, южно от Хималаите;
– БУТАН, село в България;

— МАГУРА,	местност и название на пещера в България;
— МАГУРА,	град в Бангладеш;
— ШИПКА,	проход в България;
— ШИПКА,	проход в Тибет;
— ТУНДЖА,	река в Индия;
— ТУНДЖА,	име на реката, която разделя ХЕМИмонт (дн. Странджа планина) от планината Сакар.

Всеки може да се убеди в идентичността на имената, така че би било наистина трудно да говорим за „случайност". Погледнато в исторически аспект, тези сходства имат своето обяснение, тъй като почиват на обективни събития, отразени в легендата за ПРОМЕТЕЙ.

ПРОМЕТЕЙ казва на ЙО, когато тя вече е превърната в крава: *„после ТИ дълго ще СКИТАШ в АЗИЯ".* Очевидно е, че не по силата на „случайността" от най-дълбока древност народите в ИНДИЯ почитат КРАВАТА като свещено животно.

Именно там — в Мала Азия и в Средна Азия — откриваме доказателства за присъствието на представители на народи, тръгнали от Балканския полуостров преди хиляди години. Срещата им с тези, които са тръгнали на север от Двуречието, е спомената и в „История на България", том I: *„По това време централната част на полуострова започнала да поддържа връзки със земите от Северна Сирия и Месопотамия."*

А в Средна Азия дошлите от Балканския полуостров народи започват да поддържат връзки с народите от реката ИНД, които са построили Мохенджо Даро и Харапи.

Според мен точно народите на тези три речни цивилизации създават понятието ЕВРАЗИЯ. Като добавим и народите, създали мегалитните съоръжения в Западна Европа, които също са дошли от Екватора и на ЮГ от него, ще получим ясна представа КОЕ Е накарало историците да употребят понятието „индоевропейски народи".

Учените са установили, че почти във всички изследвани мегалитни съоръжения е заложена в някаква степен схема на най-древната наука, наречена АСТРОНОМИЯ. Дотук се спрях на някои сведения, които показват, че тази древна наука е била пренесена от народите, които са дошли в Европа и Азия от Екватора и на юг от него. Постарах се да докажа, че представители на тези народи са строили в продължение на векове въз основа на АСТРОНОМИЧЕСКИ АРХИТЕКТУРНИ ПЛАНОВЕ.

Най-добре проучен е английският комплекс СТОУНХЕНДЖ, за който е писано и говорено твърде много, затова няма да се спирам на него. Ще се постарая да обърна вниманието на читателите върху съществуването на мегалитни съоръжения, за които по-малко се знае. Във връзка с това ще поставя акцента върху фактите, които излага

Светла Байкушева в статията си „МЕГАЛИТНАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ под НЕБЕТО на БРЕТАН“ в сп. „Наука и техника“:

„Гробници, параклиси, астрономически знаци или символи на неизвестни култове? И до днес внушителните и загадъчни мегалити в Бретан не са издали тайната на съществуването си. Срещани и на други места по света, главно край бреговете на океаните и моретата, огромните каменни творения в Бретан са особено интересни не само поради размерите си, но и като исторически паметници. Смята се, че те датират от края на неолита и началото на бронзовата епоха, между 4000 и 1800 г. пр. н. е.

Обикновено една десета от височината на камъните остава забита в земята, като размерите им са много различни. По-големите, поставени отделно един от друг, се наричат менхири (от бретонското МЕН — камък; ИР — висок). Подредени във формата на елипси или окръжности, те образуват кромлех. Няколко вертикално изправени камъка, покрити с големи плочи, правят долмени (ДОЛ — маса, МЕН — камък). Когато така подредени камъни са затрупани с пръст, те образуват ТУМУЛУС, а когато са покрити с други камъни — ГАЛ-ГАЛ.

Тихи селца, стари черкви, вино от кисели ябълки, долинен релеф, набразден с буйни реки. Така изглежда една от най-приветливите бретонски провинции Морбиан — център на мегалитното изкуство. Никъде другаде съчетаването на ДОЛМЕНИ с МЕНХИРИ не е така хармонично, никъде мащабите на извършената гигантска работа на издигането на тези камъни не са така впечатляващи.

Малкият залив на КАРнак е защитен от ветровете с дълга естествена дига от пясък и скали, която навлиза в морето успоредно на брега и образува живописния полуостров КибРОН. Близо до КАРнак се намират цели полета с камъни, където менхирите наподобяват застинала армия. В един малък район има общо 3000 камъка. Този уникален мегалитен ансамбъл се състои от три групи: в МЕНЕк 1169 камъка са подредени в 11 успоредни линии и в един кромлех под формата на ЕЛИПС. Между камъните са построени къщите на самото селце. В КАРмарио 1029 менхира са подредени в 10 реда, а в КАРлесан се намират други 594 камъка.

Някои от камъните се ползват с голяма популярност и служат за поклонение по време на религиозни празници. Известен е големият камък „Киброн“, който заради формата си е бил наречен „Шапката на владиката“.

В основата на камъка „ЛЬО МАНОА“ са гравирани вълнообразни вертикални линии, наподобяващи серпентини.

Близо до КАРнак е и известният тумулус „Сан Мишел“, дълъг 125 метра и широк 12 метра, върху който е построена малка черква. В тумулуса има лабиринт от коридори и погребални зали, в които са

запазени останки от скелети на хора и преживни животни. Тук се намира и един от най-старите долмени със стени, издадени напред като екран. Той също е с погребално предназначение. В друг тумулус са открити златни гривни и глинена ваза.

Съществува истинско съперничество между камъните, издигнати в КАРнак, и тези в Кержеро. Тук на разстояние два километра са подредени повече от 1000 високи камъка в посока ИЗТОК-ЗАПАД. Те образуват 10 реда на 64 метра един от друг. Пресечени са под прав ъгъл от една редица от 23 камъка.

Трябва да си обхождал безброй гънки на брега, например Малкото море, наречено още Морбиан, да си виждал как при отлив се появяват каменните чудовища, които водата преди това е покривала, за да разбереш с какво това вътрешно море от 100 квадратни километра, осеяно с острови и островчета, отговаря на понятието „голф". Защото във френския език съществуват много думи за залив, всяка от които носи специфичен оттенък и смисъл.

Сред възвишенията, които при потъването на голфа на Морбиан са останали острови, Гарвини е особено привлекателен за любителите на праисторията от всички краища на света. На този остров с площ 15 хектара, покрит с папрат, се намира един от най-хубавите праисторически паметници. На върха на хълма е най-просторният долмен, но не размерите му го правят толкова интересен. Тук са открити чудесни гравюри на мегалитното изкуство. Смесица от криви спирали, триъгълници и синусоиди, тези мотиви се приближават до съвременното абстрактно изкуство. От чисто художествена гледна точка гравюрите правят тумулуса в Гарвини един от най-забележителните в света. На 300 метра от Гарвини, на едно малко островче се намират големи камъни, подредени във формата на цифрата „осем" (8), като повдигането на морското равнище е предизвикало заливането на част от тях.

Някогашната столица на древността КАРнак е била това, което днес са Рим и Лурд за богомолците — свещена земя и кръстопът, където се срещат СЕВЕРНАТА и СРЕДИЗЕМНОМОРСКАТА КУЛТУРА...

Много опити са правени да се обясни подреждането на камъните. Твърди се, че тези, които са в редици, следват пътя на Слънцето при равноденствие и при слънцестоене, но това не във всеки случай е вярно. Ако отделни камъни се приемат за АСТРОНОМИЧЕСКИ ЗНАЦИ, трябва да се търси друга причина за разполагането им, тъй като то често е различно и поне засега изглежда нелогично...

Дълго време се е смятало, че мегалитните паметници са били с погребално предназначение, но има твърде много изключения от това правило. Съществува предположение, че тези големи камъни са били поставени на брега от НЕИЗВЕСТЕН НАРОД, дошъл от МОРЕТО..."

Да си припомним още веднъж: Вавилонският жрец Берос е казал, че съществото О а н е с е дошло някъде отвъд морето.

Ще посоча също и интересни подробности от статията на Цветанка Радославова „АРХЕОАСТРОНОМИЯ“ в сп. „Космос“:

„В океана срещу земите на КЕЛТИТЕ има остров. И на този остров се издигало великолепно светилище на АПОЛОН, а също и прекрасен храм с кълбовидна форма“ — четем в античната хроника на ДИОДОР СИЦИЛИЙСКИ. Днес от светилището са останали само гигантските камъни — столетията разрушили храма, но родили безброй много митове, един от друг по-романтични. Тук е и легендата за вълшебника Мерлин, който п р е н е с ъ л С Т О У Н Х Е Н Д Ж от Ирландия в Англия, а най-новата гласи, че каменното съоръжение било построено от ЗВЕЗДНИ ПРИШЪЛЦИ...

Така например в БАЛАхрое — на западния бряг на полуостров Кинтаер, — се издигат няколко мегалита. На това място хълмът е доста стръмен, но на 200 метра от брега има равна площадка. Върху нея именно са камъните. Те са три на брой и са подредени по права линия на една силно разрушена невисока могила. Централният камък очевидно е изравняван откъм едната страна. Ако гледаме покрай нея към морето, погледът ни спира в КОРА Бен, връх на остров ДЖУру, намиращ се от срещуположната страна на пролива на тридесетина километра. Този връх съвпада с мястото на хоризонта, където слънцето се е скривало вечерта на лятното слънцестоене през 1800 г. пр. н. е. Движението му при залез е могло да бъде проследено много точно, тъй като видимият му път следва очертанията на склона на КОРА Бен и слънчевият диск се плъзга по него цели три минути. Предполагаемият наблюдател е заставал в такава точка от площадката, че всяка вечер е можел да вижда по права линия слънцето, проблясващо за сетен път при залез. Повтаряйки тази операция ежедневно, той е можел да забелязва кога точно свършва слънцестоенето. Най-лявото положение на наблюдателя ще даде посоката към слънцето в деня на слънцестоенето. Може би това е било правено няколко години поред и чак след сигурното определяне на най-лявата точка наблюдателите са поставили на мястото ѝ високия камък. Една друга визирана линия на БАЛАхрое, 12 километра дълга и насочена към остров КАРа, дава макар и не толкова прецизно, мястото на залеза в деня на зимното слънцестоене.“

Чрез двата, макар и непретенциозни цитата с преобладаваща сензационност имаме възможност да преценим фактите и да потърсим връзката с най-древната история. Именно фактите могат да ни разкажат извънредно много. Какво имам предвид? Самите наименования в публикациите говорят за едно славно минало, на което се учудваме, но не можем да го разгадаем. Някои от посочените имена ще разгледам етимологично в по-различен аспект:

— КОРА, с това име Омир назовава дъщерята на Великата и МОГЪЩА БОГИНЯ Д Е М Е Т Р А;

— КОРА, област в Кения;
— КОРА Бен, връх на остров ДЖУру.
— ДЖУба, река, на брега на която се намира град БАДЕРА в Сомалия. В нея се влива река ДАВА, която извира в Етиопия, пресича част на областта КОРА.

Самото име БАДЕРА би следвало да ни напомня както за БАДерийската (архаична) цивилизация в Египет, така и за митичния град АБДЕРА, който се намирал близо до устието на река МЕСТА. А името на реката, както и името на богинята водят началото си от името на дъщерята на ДАНАЙ — ХиперМЕСТРА.

Също така особено интересни са и следните наименования:
— МЕНЕс е името на основоположника на първата династия на египетските царе;
— МЕНЕК в Бретан;
— КАРнак в Египет;
— КАРнак в Бретан;
— КАР, според карите е бил брат на Лидос и Мизос (Херодот);
— КАРа, остров;
— КАРмарио в Бретан;
— КАРлесан в Бретан;
— КАРи, обитаващи островите в Егейско море, които били използувани като моряци от МИНОС — цар на остров КРИТ (Херодот).

В легендата за келтския цар Амбигат се разказва за неговите двама синове БЕЛовез и СЕГовез, който той изпратил в различни посоки, за да търсят нови земи за народа му. Името на първия напомня за:
— БЕЛ, баща на ЕГИПЕТ и ДАНАЙ, а според друга легенда баща на цар ЦЕФЕЙ.

Ще припомня, че БЕЛ е потомък на ЙО и дядо на ХиперМЕСТРА, и още древногръцкият учен Страбон твърди, че по негово време на ПИРЕНЕЙСКИЯ полуостров са се пазели текстовете, които били написани преди потопа. Келтските жреци ДРУИДИТЕ са се позовавали на „КНИГИТЕ на ФЕРЛИТ“, анали, писани преди катастрофата. А името на полуострова напомня за:
— ПИРенейски полуостров;
— ПИРеней, митичен тракийски цар;
— ПИРин, планина в България;
— ПИРитой, герой лапит, син на Зевс и Дия, цар на лапитите.

Отново ще припомня ОМИРОВИЯ химн, в който се казва, че светилището на АПОЛОН в ДЕЛФИ е създадено от „КРИТЯНИТЕ ОТ ГРАДА НА МИНОСОВИЯ КНОСОС“. За това светилище съществува легенда, според която Зевс пуснал ОРЛИТЕ, за да му покажат къде се намира центърът (пъпът) на света. Те кацнали в Делфи, там,

където било светилището на бог АПОЛОН. И до днес там се пази полукръгъл СВЕЩЕН КАМЪК, който е наречен „ОФАЛИС“. Келтските жреци ДРУИДИТЕ са притежавали почти същия по форма СВЕЩЕН КАМЪК. Разликата е била само в изобразените по него фигури.

Откъде са дошли тези „СВЕЩЕНИ КАМЪНИ“ – от метеор, от друга планета ли СА БИЛИ ДОНЕСЕНИ или от ЛУННИТЕ ПЛАНИНИ от континента АФРИКА в континента ЕВРОПА?

В хълмистите савани на Южна Африка и днес се намира един от големите резервати УМФОЛОзи. Той е райско кътче на планетата. Ако направим сравнение на названието на резервата с други наименования, ще получим следното:

– УМФОЛОЗИ, резерват в Южна Африка;
– ОМФАЛОС, полукръгъл свещен камък в ДЕЛФИ;
– ОМФАЛА, дъщеря на лидийския цар ЯРДАН, съпруга на ТМОЛ, след смъртта на когото станала царица на ЛИДИЯ. Според мита неин роб бил Херакъл.

Възниква още един интересен въпрос: КОИ СА БИЛИ ВСЪЩНОСТ келтските жреци – ДРУИДИТЕ? Те са били прорицатели, певци, жреци, съдии, лечители и пазители на старинните галски добродетели. Ползували са се с голям авторитет. Тяхна е била ПОСЛЕДНАТА ДУМА при вземане на изключително важни политически решения от племенния вожд. Това напомня за КАЗАНОТО от ХЕРОДОТ. Тук ще направя една съпоставка:

„Всеки път, когато БОГЪТ чрез БОГОПРОРИЦАНИЕ им ЗАПОВЯДА,
отправят се в ПОХОД и накъдето им ЗАПОВЯДА – натам ТРЪГВАТ.“

Ролята на ДРУИДИТЕ най-добре може да се прозре при похода на КЕЛТИТЕ срещу Гърция и МакЕДОНИЯ. В статията си „КЕЛТИТЕ“ Алексей Гоцев разказва:

„През 280 г. започналото голямо нашествие срещу Гърция и МакЕДОНИЯ. За да участвуват в него, в ПАНОНИЯ дошли ПЛЕМЕНА от цяла КЕЛТИКА. Македонският цар Птоломей презрително отхвърлил условията, предлагани му от келтите. Той заплатил с живота си своето високомерие. В битката неговият слон бил ранен, а самият той уловен и обезглавен. Това станало по стар келтски обичай. Пълчищата на завоевателя разграбили страната и се върнали обратно в Панония. Успехът от този поход преопределил мащабите на следващите начинания. Под водачеството на Брен, талантлив и предприемчив вожд, 150 хиляди души пехота и 60 хиляди конници през 297 г. се отправили срещу МакЕДОНИЯ и Гърция, и по-точно към ДЕЛФИЙското светилище и неговите богатства. От тази огромна

войска се ОТДЕЛЯТ около 20 хиляди души, които се ПРЕХВЪРЛЯТ в МАЛА АЗИЯ. Въпреки че местният монарх АНТИОХ ги побеждава в така наречената „БИТКА НА СЛОНОВЕТЕ", келтите основават тук свое царство и се установяват ЗАДЪЛГО в Централна Анатолия.

По-друга е съдбата на келтите, действували в ЕЛада. В началото успехът бил на тяхна страна. последователно побеждавали македонската АРМИЯ, разбили при Термопилите гръцката войска, ръководена от АТИНА. Пътят към богатствата на ДЕЛФИ бил открит. С отчаяни усилия етолийците оформили втора армия, която отблъснала нашествениците. Обратният път на победителите не бил никак лек. Сред КЕЛТИТЕ избухнали противоречия НАКЪДЕ да се върви. Една част от тях се върнали обратно, други се отправили към ВИЗАНТИОН. Като победили в сражение местните тракийски племена, те основали т у к свое царство със столица ТИЛЕ".

Преди това споменах и за похода на Александър Македонски към Индия и че той не е бил продиктуван само от грабежи. Походите му както към Египет, така и към Вавилон вероятно са преследвали друга, по-важна цел. Но тя вероятно се е знаела само от по-тесен кръг — предимно от жреците.

Историята се повтаря и с келтите. Техният поход е бил насочен към светилището на АПОЛОН в Делфи, където се намирал свещеният камък, наречен „ОФАЛОС". И ТЕ притежавали такъв камък. Бихме могли да предположим, че в светилището на АПОЛОН са се съхранявали и други, много по-ценни богатства — например „Книгите на Ферлит". Не е тайна, че още в дълбока древност е казано: *този, който притежава знанията, притежава СИЛАТА и ВЛАСТТА.*

В моето предположение съществува известна доза истина и тя косвено се доказва със следния факт — преминаването на 20-хилядната войска на келтите (по пътя на ЙО) в Мала Азия. Като имаме предвид ролята на келтските жреци ДРУИДИТЕ при вземането на политически решения от племенния вожд, а точно те са имали последната дума, най-вероятно този поход да е бил внушен от тях.

Основаването на тяхното царство в тракийските земи със столица Тиле според мен също не е станало случайно. Сега вече знаем, че хилядолетия преди това тези земи са били обитавани от народи, които са притежавали уникални знания. А това се е знаело и от келтските жреци ДРУИДИТЕ. Нали те в една или друга степен са били наследниците на тези, които са построили мегалитните съоръжения в Западна Европа.

Посочените от мен сведения, макар и изложени в тезисна форма, показват, че строителите на мегалитните съоръжения в Западна Европа също са тръгнали от Екватора и на ЮГ от него. Тръгнали са от континента Африка. Движейки се от ЮГ на Север, те са стигнали до

най-северната част на континента, която не е задължително да е била Египет. Оттук ТЕ се отправили по море към Западна Европа.

За предмостие между Африка и Европа следователно са използвали островите и най-вече остров Малта. Тяхното трайно присъствие е било документирано и от наличието на многобройните мегалитни съоръжения на самия остров. За овладяването на Западна Европа те са използвали предимно най-тихите и удобни заливи, също и реките — по-точно техните устия. По-късно са използвали и речния воден път, за да навлязат във вътрешността на континента.

Именно с това може да се обясни наличието на многобройните мегалитни съоръжения, разположени от бреговете на Испания до бреговете на Швеция, та дори и по-далеч на север — Шелтъновите острови.

Възниква още един въпрос: кои са били тези, които са дали названието на град БУРа в Швеция и името HYPERBOREEN на територията на Финландия, което може да се прочете в античните географски карти. Оттук идват и заблуждението на много учени и специалисти, както и тяхното твърдение, че страната на хиперБОРЕЙЦИТЕ се намирала на СЕВЕР, в скандинавските страни.

Оказва се, че мегалитните съоръжения в Западна Европа са построени от „МИТИЧНИТЕ хиперБОРЕЙЦИ", а също и с помощта на представители на други народи, които са ги придружавали от Екватора и на ЮГ от него до най-северната точка — Шелтъновите острови. Оказва се също така, че създаденото от историците понятие „ИНДОЕВРОПЕЙСКИ" народи има пълно покритие със събития, станали още в древността. Процесът на създаването на ИНДОЕВРОПЕЙСКИТЕ НАРОДИ е бил продукт на много хилядолетия и е бил свързан с понятието „ВЕЛИКОТО ПРЕСЕЛЕНИЕ НА НАРОДИТЕ". Но това понятие трябва да се диференцира на базата на действителните исторически събития.

В този етап на проучване сведенията дават възможност да определим следните подетапи на „ВЕЛИКОТО ПРЕСЕЛЕНИЕ НА НАРОДИТЕ":

— ПЪРВИ ЕТАП: движението на народите от Екватора и на ЮГ от него, на Север. Този етап следва да приемем, че е завършил до края на III хил. пр. н. е., т. е. когато са били положени основите на ТРИТЕ РЕЧНИ ЦИВИЛИЗАЦИИ — Египетската, по Двуречието и на реката ИНД. Към тях ще прибавим и тази, която достига до най-северните части на континента Африка, откъдето се отправя към Западна Европа.

Известно е, че някогашната територия на Сахара е била покрита с гъсти тропически гори. Там е имало цветущи градове и пълноводни реки. И до днес върху скалите на Сахара ясно личат знаци на писменост, оставена от тези народи, обитавали земите.

— ВТОРИ ЕТАП: движението на народите на СЕВЕР, т. е. появата на цивилизацията в Егейско море, на Балканския полуостров и в Западна Европа. Този етап можем условно да поставим в рамките на цялото III и II хил. пр. н. е., но с известни изменения в посоките:

1. Народите от река ИНД са продължили своето движение както на СЕВЕР, така и на ИЗТОК.

2. Народите от Двуречието са продължили своето движение както на СЕВЕР, така и на СЕВЕРОИЗТОК.

3. Народите от най-СЕВЕРНАТА точка на континента Африка са продължили своето преселение както на СЕВЕР, така и на СЕВЕРОИЗТОК.

4. Народите от Балканския полуостров, респективно и оцелелите от островите в Егейско море са продължили своето движение както на СЕВЕР, така и на ИЗТОК, за да регистрират своето присъствие в сърцето на АЗИЯ.

— ТРЕТИ ЕТАП: движението на народите от ЗАПАД на ИЗТОК, което условно бихме могли да поставим в рамките на I хил. пр. н. е. Сблъсък на народите в сърцето на АЗИЯ създава условия за появата на индоевропейските народи.

— ЧЕТВЪРТИ ЕТАП: движението на народите от ИЗТОК на ЗАПАД. Това движение историците са нарекли „ВЕЛИКОТО ПРЕСЕЛЕНИЕ НА НАРОДИТЕ". И то наистина е било реално, но е представлявало крайната фаза от създаването на ИНДОЕВРОПЕЙСКИТЕ НАРОДИ — респективно и на индоевропейските езици. Точно тази фаза е била изследвана от учените.

Разбира се, аз съм далеч от мисълта да налагам своето мнение както относно броя на ВЕЛИКИТЕ ПРЕСЕЛЕНИЯ НА НАРОДИТЕ, така и за времето, през което те са станали. Това, което се постарах да дам като примери, аргументи и факти, и като разсъждения, е само ориентировъчно. Неговата цел е да подпомогне онези, които ще се заемат да търсят солидни доказателства.

И все пак нека се има предвид, че в търсенето на обективната историческа истина вече не са достатъчни само археолози, астрономи и историци. Крайно необходимо е и според мен е настъпило времето в това търсене да се включат и представители от други клонове на съвременната наука. Това се налага най-вече от факта, че нашите представи трябва да бъдат точни — предците ни не са били така примитивни и невежи, но „с богато въображение", както са описвани досега в учебните помагала по история.

„О, НЕРАЗУМНИ И ЮРОДЕ! ПОРАДИ ЧТО СЕ СРАМИШ ДА СЕ НАРЕЧЕШ БОЛГАРИН?“

Отец Паисий

За голямо съжаление много български учени от близкото минало дори и днес продължават да считат, че първите съставители на българската история от 1762 г. най-наивно са я идеализирали. Не прави изключение и Георги Сава Раковски. Някои продължават да смятат, че е смешно да се приеме като доказателство твърдението, че САнСКРИТСКИ означава САмоСКРИТСКИ — т. е. таен език. Сведенията за това наистина са твърде оскъдни и може би са звучали наивно, но кой български учен би могъл да каже, че е проучил откъде идват и достоверни ли са те, за да може категорично да се отрича или да се твърди до каква степен те са състоятелни.

Няма дим без огън. В българската история е имало много огън и дим, пепел и искри, възходи и падения. В потвърждение на всичко това най-красноречиво говори надписът на ХАН ОМУРТАГ:

„Името е... Годината на появата на истинския бог бе 6328. Принесоха се жертва и се заклеха за... книгите.“

Историята на българите е в самите тях, в техните традиции и обичаи, които говорят откога съществуват като народ.

Огън е имало и този огън е изразен чрез НЕСТИНАРСТВОТО — древен обичай, донесен по нашите земи от ПРОТОБЪЛГАРИТЕ, а може би и от тези, които са построили гробницата на божеството БАСТЕТ в ХЕМИмонт. Те са донесли „СВЕТЛИНА В МРАКА“.

Огънят бил символ на култа към предците. Той пречиствал душите на живите. Чрез него е била осъществявана връзката между живия и „мъртвия“ свят.

Проф. Иваничка Георгиева твърди, че в основата на НЕСТИНАРСТВОТО като ритуал вероятно лежи древен тракийски езически празник в чест на Слънцето и неговия заместник — огъня, а също така и в чест на водата и дървото като космически модел на света.

Да си припомним за НЕСТИНАРИТЕ. На изпълнението на свещения ритуален танц върху огъня в статията си „Нестинарките“ във в. „Пулс“, бр. 10, 8.III.1988 г., Керана Ангелова дава много живо, образно и неподправено описание:

„На екрана сред големия огнен харман кършеха ръце и се мятаха като в несвяст ургурските н е с т и н а р к и.

— Баба Злата... и другата баба Злата! — разпознаваше ги развълнувано мама.

Слабичката баба Злата, с кръглите очила — помнех я, — последната нестинарка. Почина, струва ми се, през шестдесет и шеста...

— На и, сега ще изпусне кърпичката си във въглените — шепне до мен мама.

Старииците стенеха влудяващо: „Вьх... вьх... вьх...“

Босите им нозе разравяха жаравата, ръцете им държаха здраво иконите. Вдигаха ги към небето, навеждаха ги към земята — стискаха ги толкова силно, та чак пръстите им се изкривяваха. Като да бяха иконите тяхна единствена опора в този миг. И сигурно бяха!

Гайдата плачеше. Двете баби Злати притичваха през червения нажежен харман, вьхкаха и местеха иконите: веднъж към НЕБЕТО, веднъж към ЗЕМЯТА, веднъж към НЕБЕТО, веднъж към ЗЕМЯТА!...

Присветна ми бърза, неоформена мисъл като далечна светкавица и ме потресе: Има НЕБЕ и има ЗЕМЯ —и между тях е ЧОВЕКЪТ, малък и страдащ! Колко е малък човекът, БОЖЕ, и колко страдащ...

Мама до мен въздъхна:

— На й, това е! — рече тихичко и си тръгна.

Опитах се да разбера нея, опитах се да проумея себе си: сякаш нещо съвсем интимно бяхме показали тази вечер пред непознатите хора. Сякаш това беше част от нашата същност. Сякаш бяхме кръвно свързани с двете баби Злати от Ургури!... Какво ти сякаш! Бяхме, разбира се — и аз добре го съзнавах в този момент, чувствувах го по пулса си, който всеки миг щеше да пръсне издутите вени на китките ми, усещах го по сълзите ми, които се търкаляха по лицето ми, та сърдито ги триех с ръце като малко дете. Да си като на длан пред очите на хората — цялото това страдание, целият твой мъчен, целият твой единствен живот! Ето това беше НЕСТИНАРСТВОТО — и още нещо! Още НЕЩО, СКРИТО И ПОТАЙНО, мъчително и прекрасно, което и аз носех в себе си от дете — аз, потомката на нестинари. Някога в селото на баба ми и селото на дядо ми ХОРАТА ВКУПОМ ВЛИЗАХА В ОГЪНЯ. От тях ще да ми е останало онова празнично ликуване, което избухва в мен понякога — ей така, както седя, без нищо всъщност да се е случило, без видим повод: просто седя си, гледам си — и ме връхлита щастие, весели и алени са пламъците му, които ближат сърцето ми. Или пък болката! Колко съм беззащитна, когато ме връхлети — как се гърчи душата ми, как се вият жълти пламъци пред очите ми, как се вледенява тялото ми! И как, без да се усетя, тогава стена: „Вьх... вьх... вьх...“

Не е ли това същото!...“

Тук бих искал да припомня цитат от „Каменните щитове на България“ на к. и. н. Божидар Димитров, във в. „Орбита“ по повод на Ургури (дн. с. Българи):

„По расов тип жителите на Ургури силно се отличавали от околното българско население на Странджа. Били едри, мургави хора с

едри глави, с доста консервативни обичаи и традиции. Родеели се с жителите на село ЕРКЕЧ (сега Аспарухово) — Варненско. Ургури е бил всъщност и главният нестинарски център в Странджа.“

В ЕРКЕЧ бе открито най-старото злато в света — предметите от Варненското съкровище.

Вечер светлината в мрака се появява от отблясъците на ОГЪНЯ. Божеството БАСТЕТ е символ на „СВЕТЛИНАТА В МРАКА“. Ще посоча празниците, които са се чествували и се чествуват по нашите земи открай време — древни ритуали, посветени на появяването на БОЖЕСТВОТО — символ на „СВЕТЛИНАТА В МРАКА“:

За СИРНИ ЗАГОВЕЗНИ — празник, известен още и като СИРНИЦА, ЗАПОШКА, ПРОШКА, ОРАДИЕ, ОРАТА и ПОКЛАДА, н. с. Надежда Генева пише в сп. „Отечество“:

„Винаги е в неделя — седем седмици преди ВЕЛИКДЕН и обикновено се пада в края на февруари или в началото на МАРТ...

Сирната неделя е съпроводена от много обичаи и обреди за осигуряване на благополучие, щастие и плодородие през идващото лято, за предпазване на момите и момците от болести, зли сили и злощастие, за скорошна женитба. На този ден се правят и различни ГАДАНИЯ за бъдещето. Всичко това разкрива твърде СТРАННИТЕ КОРЕНИ на ТОЗИ ПРАЗНИК. Тези корени отвеждат по-скоро към езичеството, отколкото към християнството. Интересно е да се отбележи, че ЦЪРКВАТА не участвува в нито един от обичаите и обредите, изпълнени на СИРНИЦА...

Един от най-живописните обичаи, свързани с празника, са ОГНЬОВЕТЕ. Те са се палели по височините около селата и градовете в ЦЯЛАТА СТРАНА. На високо, защото всички вярвали, че докъдето стигне СВЕТЛИНАТА им, дотам през лятото няма да има градушка.

Друг обичай е прескачането на огньовете. Този ритуал е бил изпълняван за здраве...

Освен огньовете на много места са се палили и различни по форма факли. Правели ги от разцепени пръти, в които се натиквала сламата. В някои краища ги мажели с катран. С тези факли, наречени катранници, огурлици, оврътници, децата обикаляли около огъня, тичали по селото...

В някои краища на страната момците хвърляли огнени стрели от височината около селото, като тези стрели следвало да попадат точно в дворовете, за които са били насочени. Всяка стрела, която момъкът изпращал, е била НАРИЧАНА за някого — на майката, на бащата, на любимата! Стрелите се посипвали като огнен дъжд над къщите...

Така завършва този весел празничен ден... Хубавото настроение, създадено от него, продължавало и на ДРУГИЯ ДЕН, когато на много места в България се играели КУКЕРСКИТЕ ИГРИ.

Така е бил чествуван и празникът на богинята, известна като БУБАСТЕТ, ИЗИДА, ДЕМЕТРА — ВЕЛИКАТА И МОГЪЩА БОГИНЯ — МАЙКА НА ЧОВЕШКИЯ РОД! Тази богиня ЕДИНСТВЕНА от боговете се е хранила не с АМБРОЗИЯ, а с Х Л Я Б! М А Р Т е нейният месец — посветен единствено на жена.

Мартеницата била символът на богинята — също и символ на създадения от нея човешки род! Интересно какво точно ни подсказва цветният символ от червено и бяло, вложен в мартеницата? А може би с това е бил интерпретиран цветът на кръвта — бял при боговете и червен при хората, сътворени на Земята.

КУКЕРИТЕ символично още от най-дълбоката древност са представлявали ЖРЕЦИТЕ на ВЕЛИКАТА БОГИНЯ. Те са били возени в коли, теглени от крави, в рогата на които древните са различавали лунния сърп.

Нека да си припомним ДЖАМАЛОТО — подобна кола, пред която се е слагал чатал, наподобяващ кравешки рога. А самото ДЖАМАЛО се е в о д е л о с веригата от домашното огнище!

КУКЕРСКАТА МАСКА символично представяла ш л е м о в е т е на жреците. Съществува маска, правена и до днес в някои райони на страната ни, която задължително е с двойни очи и с двойни вежди, а на нея има обръч, обкичен с пера от птици. Всъщност тази маска още от най-дълбока древност е олицетворявала КОСМОСА. Този, който е носил маската, е бил жрецът на БОГИНЯТА и е „виждал“ както „ВИДИМИЯ“, така и „НЕВИДИМИЯ“ свят.

Жреците в древността са били запознати с мистериите на богинята ДЕМЕТРА.

ДОКОЛКО българите са древен народ със старинни традиции и обичаи, говори празникът, наречен СУРВАКИ или ВАСИЛЬОВ ДЕН. Предлагам описанието на н. с. Надежда Тенева на древна традиция, хвърлящо светлина върху гадаенето на бъдещето:

„Вечерта на Васильов ден момите се събирали в една къща и донасяли в бяло менче „МЪЛЧАНА ВОДА“ от извора. След това всяка от тях пускала в същото менче пръстена си, вързан за китка. Менчето с пръстените го оставяли да „ПРЕСПИ“ през нощта срещу СУРВАКИ под трендафил, под „ЗВЕЗДИТЕ“. Вярвало се е, че ЗВЕЗДИТЕ най-добре знаят КАКВА ЩЕ БЪДЕ съдбата на ХОРАТА, тъй като ВСЕКИ си има СВОЯ ЗВЕЗДА, която се появява при неговото раждане и изгасва с неговата смърт.“

Нека проследим откъде е дошъл и празникът ЛАЗАРОВ ДЕН. Празнува се в събота, срещу ЦВЕТНИЦА (ВРЪБНИЦА), седмица преди ВЕЛИКДЕН. Този празник е известен още и като ВОЗНЕСЕНИЕ ЛАЗАРОВО и е к а н о н и з и р а н от църквата. Но ако помислим, стигаме до извода, че в основата на тези два празника

о т н о в о е заложен най-древният човешки светоглед. Ще цитирам откъс от легендата за Аполон:

„А когато се раззелени всичко... когато под животворния дъх на пролетта се разцъфнат цветята и като пъстър губер покрият (ЗЕМЯТА — бел.авт.), Златокъдравият АПОЛОН се връща със своите лебеди... да вещае на хората волята на гръмовержеца ЗЕВС. Тогава ПРАЗНУВАТ ЗАВРЪЩАНЕТО НА бога вещател АПОЛОН от страната на ХИПЕРБОРЕЙЦИТЕ."

Българските традиции, обичаи и обреди заслужават днес едно по-ново, обстойно и комплексно проучване, тъй като те идват от най-дълбоката древност и носят искрици светлина от най-древния човешки светоглед. Те не са БИЛИ ПРЕНЕСЕНИ, както е прието да се твърди, от Мала Азия, а са били характерни за ПРОТОБЪЛГАРИТЕ. Тези традиции, обичаи и обреди са ни завещани от най-древните народи, населявали някога света.

Благодарение на този древен светоглед, респективно на традициите, обичаите и обредите, българите са показали своята завидна устойчивост, благодарение на която са оцелели и до днес.

Известни от историята са опитите на цар Борис I по време на ПОКРЪСТВАНЕТО през IX век да бъде ликвидирана „езическата вяра". Цар Борис I унищожава до девето коляно непокорните боляри, непожелали да се подчинят на неговата воля и да покръстят своите фамилии, но въпреки това езичеството е продължило да съществува.

Единственото нещо, което е било възприето от Светата ортодоксална църква, и то не веднага, а в продължение на много векове, е, че част от езическите празници са били канонизирани.

Заради езичеството са били гонени и преследвани особено жестоко през XIII век и БОГОМИЛИТЕ.

Неразделна част от традициите, обичаите и обредите е била и е българската народна музика, както и инструментите гайда, тристепенен кавал и др. Музиката е била неизбежен спътник във всички празници и тържества, обичаи, радости и скърби. Самата музика е не само уникална, но и хармонична, както е хармоничен и самият КОСМОС.

А може би съвсем не случайно в КОСМОСА в ПОСЛАНИЕТО от ЗЕМЯТА бе изпратен запис на чудесната родопска народна песен в изпълнение на ВАЛЯ БАЛКАНСКА „Излеял е Делю Хайдутин". Тази песен също е създадена в земите на Орфей.

Великолепни хармонични мотиви от древността са били наследени и интерпретирани чрез многогласните напеви и от Йоан Кукузел, наричан АНГЕЛОГЛАСНИЯТ! И днес те очароват и изумяват както специалисти музиковеди, така и всички, които усещат музиката.

Кои са ПРОТОБЪЛГАРИТЕ?

Ф р а г м е н т а р н и я т надпис, завещан ни от историята от бъл-

гарския хан (КАН) Омуртаг, и по-точно посочената от него година 6328, думата „К Н И Г И Т Е“ и най-вече светогледът и свързаните с него празници, са достатъчно убедително доказателство за това, че корените на ПРОТОБЪЛГАРИТЕ се намират П О Е К В А Т О Р А и на ЮГ от него.

Ако изходим от идентичността на наименованията на планини, реки, проходи и др., бихме могли да допуснем, че всичко това съвсем не е случайно. Случайни съвпадения Н Я М А!

Идентичните наименования както на Балканския полуостров, така и на континента АЗИЯ ни дават основание да предположим, че ПРОТОБЪЛГАРИТЕ са били в състава на основното ядро на едната от трите речни цивилизации — Египетската, по Двуречието и от реката ИНД. Но най-вероятно е, че те са принадлежали към тези, които са създали цивилизацията на БАЛКАНСКИЯ ПОЛУОСТРОВ.

От полуострова тези народи тръгват към МАЛА АЗИЯ. По-късно се появяват и в Средна Азия. Това е един исторически процес, който продължава повече от две хилядолетия. През този дълъг период от време ТЕ влизат в пряк контакт както с народите от Двуречието, така и с тези от реката ИНД. Най-късни са контактите им с последните.

Тук, в сърцето на Азия, се обособяват народи, при които водеща роля са изиграли ПРЕДШЕСТВЕНИЦИТЕ на ОРФЕЙ, ЕВМОЛП, ТАМИР от ТРАКИЯ, ЛИН и много други.

Техният път е минал през Мала Азия. Там тези народи са били известни като ЕТИОПО-КУШИТИ и техният светоглед е залегнал в основата на хетската култура.

Ако изходим от най-древния календар на прабългарите, който се оказва най-точен от всички древни календари, имаме пълното основание да вярваме, че коренът на ПРОТОБЪЛГАРИТЕ е тясно свързан със създателите на цивилизацията на БАЛКАНСКИЯ ПОЛУОСТРОВ.

Случайно ли е станало ВЕЛИКОТО ПРЕСЕЛЕНИЕ НА НАРОДИТЕ от Изток на Запад? Случайно ли е било също така появяването на прабългарите, предвождани от КУБРАТОВИТЕ СИНОВЕ на Балканския полуостров? Според историята ПРАБЪЛГАРИТЕ са били „КОНЕН“ народ. И случайно ли този „КОНЕН НАРОД“ се връща в „КОНЕВЪДНА ТРАКИЯ“? Когато българите се настаняват трайно по тези земи, срещат освен славяни и местно тракийско население, което не им е било чуждо нито по традиции, нито по обичаи, нито по обреди.

Да си припомним какво е означавало наименованието КЛАДАРА. КлАДАРА е бил древен рудодобивен център в ХЕМИмонт (дн. Странджа), МАДАРА — респективно МАДАРСКИЯТ КОННИК — район, в който отсядат Аспаруховите българи. Можем ли да допуснем, че всичко това става случайно?

В статията си „Мадарският конник — фронтален поглед“ във в. „Орбита“ Димитър Павлов пише следното:

„Кучето, изсечено на мадарския релеф, е създавало и като реалност, и като символ достатъчно главоболия на специалистите. От историята знаем най-вече, че то е било почитано от ПРАБЪЛГАРИТЕ и ползувано като жертвено животно, но цялата истина за него не е стигнала до нас. Поради тази причина ще си послужим с едно косвено сравнение, което ако не друго, показва поне насоката, в която трябва да се търсят успоредно нови неща и да се правят сравнения.

През 1973 г. съветският историк Г. Снесарев публикува в сп. „Советская етнография“ статията „Хора и животни“. В тази публикация Снесарев разказва за своето пътуване в околностите на град Куна — УРгенч, намиращ се южно от Аралското езеро, в началото на Амурдаря, която лежи в Туранската низина. Освен другото старите местни жители запознават Снесарев и с още МЪЖДУКАЩИЯ КУЛТ към ДОМАШНОТО КУЧЕ, което в древността е било смятано за свещено животно наред с БИКА, ОВЕНА, КАМИЛАТА и т.н. Кучето на един от тамошните светии Наджмедин КУБРА съгласно с поверието могло да лети във въздуха без криле, а когато умряло, било поставено в мавзолея на своя стопанин. Разбира се, това е поверие, но авторът разказва и по-реални подробности от традицията: „По цялата Средна Азия първата ризка на детето, която никога не подрязват, за да бъде и животът му по-дълъг, се нарича „ИТОКОЙНАК“ — куча риза. Четиридесет дни след раждането на детето тази риза се снема от него и се облича върху куче — от този момент детето се намира под закрилата на кучето.“ Но още по-интересно е, че Снесарев публикува и една снимка от старинно ритуално място, където са изобразени две кучета — бяло и черно, и като че ли едното е сянка на другото. Най-интересното е, че двете кучета и особено бялото приблизително напомнят кучето от Мадарския конник. Нещо повече — на шията си бялото куче има гердан, както и кучетата от графиките, намерени в ПЛИСКА и ПРЕСЛАВ, както и това от Мадарския конник.“

Още византийските исторически летописи оставят сведения за военните и деловите контакти между Първата българска държава и Византия. Летописците може би съвсем преднамерено не са споменавали за културата, бита и традициите на българите от най-ранния период.

Напълно споделям становището на Димитър Павлов, че е повече от необходимо, задължително е да потърсим исторически факти от най-дълбоката древност за това.

В „История“, Книга втора, 66, Херодот е писал:

„Египтяните скърбят много за тях. Умре ли от естествена смърт котка в нечия къща, обитателите ѝ си обръсват само веждите, а където умре КУЧЕ — обръсват си цялото тяло и ГЛАВАТА... Кучетата

биват погребвани в града, където са умрели, в СВЕЩЕНИ ГРОБНИЦИ.“

Да се върнем към резултатите от проучванията на съветския учен Сергей Проскуряков, представящи неговата хипотеза за строителите на Хеопсовата пирамида, в материала „ОТ СЪЗВЕЗДИЕТО ГОЛЯМО КУЧЕ ЛИ СА ДОШЛИ СТРОИТЕЛИТЕ НА ЕГИПЕТСКИТЕ ПИРАМИДИ?“.

Тъй като още от най-дълбока древност боговете са били олицетворявани и изобразявани чрез свещени животни, тяхната символика винаги е била обект на особен интерес. Ще припомня на читателите различния смисъл на някои древни символи: БИК — египтяните са почитали като БОГ свещения бик АПИС в Мемфис. За ОВЕН в „История“, Книга втора, 42, Херодот е писал:

„Херакъл пожела непременно да види Зевс, но Зевс не искал той да го види, накрая, понеже Херакъл настоявал, Зевс измислил следното: одрал един овен и като държал отрязаната му глава пред себе си, му се показал с навлечено върху тялото си РУНО. Оттогава египтяните правят статуята на Зевс с лице на овен; от египтяните се научили на това АМОНИЙЦИТЕ, които са египетски и ЕТИОПСКИ КОЛОНИСТИ и говорят на език, който е нещо средно между египетски и ЕТИОПСКИ. Според мене името „АМОНИЙЦИ“, с което те са се нарекли, е оттам; египтяните наричали Зевс АМУН. Тиванците не принасят в жертва овни, ами ги имат за свещени животни тъкмо поради тази причина. Един ден от годината, на празника на Зевс, те заколват един овен и след като го одерат, намятат с одраната кожа статуята на Зевс; после приближават до тази статуя друга статуя — на Херакъл. Като свършат с това, всички приближени към храма се удрят в знак на скръб към овена; после го погребват в свещена гробница.“

Оказва се, че историята на свещените животни не е създадена в Средна Азия, а е съществувала поне хилядолетие преди това в Египет. В Египет са живели и „ЕТИОПЦИ ПОЧТЕНИ“, чието присъствие е регистрирано както на Блаканския полуостров, така и в Азия — по-точно в Средна Азия, където също срещаме названието САКАР.

На това място ще обърна внимание на специалистите в областта на съвременното езикознание върху топонимията и върху някои древни наименования, имащи отношение към произхода на:

— КАРДАМИЛА, град в областта МЕСЕНИЯ;
— КАРДАМ, митичен цар на МЕСЕНИЯ е бил АФАРей, баща на ЛИНцей и ИДАС. Името на АФАРей произхожда от наименованието на ЕТИОПСКОТО племе АФАРИ;
— КАРДАМ, български ХАН(КАН) ювиги, от БОГА поставен;
— КАРДАМ, известно име от индийската митология.

В ИНДИЯ се намира областта КАНГРА. Тук също ще потърсим връзка с историята на БЪЛГАРИЯ:

— КАНгра, област в Индия;
— КАН сивиги;
— ТАНГРА, богът на БЪЛГАРИТЕ (НА ПРАБЪЛГАРИТЕ);
— АНГАРА, име на голяма река.

В „История на България", том II, четем:

„При създалата се благоприятна обстановка прабългарите и сродните им племена от областите край Азовско и Каспийско море са се обединили около вожда на УНОгондУРИте КУБРАТ (КУРТ) от рода ДУЛО и през 632 г. се освободили от владичеството на тюрките. Създали обширен по територия ВОЕННО-ПЛЕМЕНЕН СЪЮЗ, наречен от византийските автори СТАРА ВЕЛИКА БЪЛГАРИЯ."

Пак там се казва, че българските племена са били:

— КУТригУРИ;
— УТигУРИ;
— унogондУРИ.

Сричката „УР" присъствува и в трите наименования. Ако направим сравнение и с имената, които се споменават в публикацията на Димитър Павлов, посветена на Мадарския конник, ще направим следната съпоставка:

— КУБРА, името на СВЕТИЯТА, чието куче е летяло, но КОГА Е ЖИВЯЛ ТОЗИ СВЕТИЯ?
— КУБРАт, от рода ДУЛО;
— УРгенч, град в началото на поречието на река Амударя;
— УРгУРИ, дн. наименование на село Българи в ХЕМИмонт (дн. СТРАНДЖА планина).

Позволих си случайно да приведа горните примери с цел да обърна вниманието на тези учени, които прокарват съвсем погрешни изводи.

Съществува твърдение, че ПРАБЪЛГАРИТЕ в Средна Азия са били известно време под владичеството на ТЮРКИТЕ. Това обстоятелство е дало основание на някои историци да твърдят, че ПРАБЪЛГАРИТЕ принадлежат към ТЮРКСКИТЕ НАРОДИ. По този повод ще направя един паралел и ще изтъкна, че тези изводи са съвсем неоснователни. Да вземем например историческия факт, че траките попадат под римско владичество. Следва ли оттук по силата на „разумната логика", че както траките, така и техните светилища и жреци имат римски произход?

Естествено натъкваме се на АБСУРД! След като това е абсурд, логично ли е да се твърди, че ПРАБЪЛГАРИТЕ имат ТЮРКСКИ произход само поради факта, че са били известно време под ТЮРКСКО ВЛАДИЧЕСТВО?

Обстоятелството, че ПРАБЪЛГАРИТЕ са отхвърлили наложеното им тюркско господство, обособяването им в самостоятелна държава, известна от византийски източници като „ВЕЛИКА БЪЛГАРИЯ“, не дава ли достатъчно основание да считаме, че ПРАБЪЛГАРИТЕ са принадлежали към народите, дали цивилизацията на ЕВРАЗИЯ?

Всички сведения в една или друга степен сочат, че преди хилядолетия ПРОТОБЪЛГАРИТЕ са живели на БАЛКАНСКИЯ ПОЛУОСТРОВ. Това се потвърждава и от топонимичното изследване на самото наименование на полуострова. Ще дам следния пример:

— БАЛА на езика хинди означава „ГОЛЯМ“,

— БАЛ на шумерски език също означава „ГОЛЯМ“.

В Индия областта, обитавана от БОГОВЕТЕ, се нарича ШамБ А Л А.

Както вече споменах, в РОДОПИТЕ съществувало село с името БАЛАбан. Това е днешното село Ягодино. На няколко километра на юг от него се намира връх ОРФЕЙ.

Ако изходим от шумерското наименование „голям“ — БАЛ, и разгледаме названието на БАЛКАНСКИЯ ПОЛУОСТРОВ в етимологичен аспект, можем да изведем следната транскрипция: БАЛ (голям) КАН(ХАН)ски ПОЛУОСТРОВ, т. е. полуостров, владян някога от ГОЛЕМИТЕ ХАНОВЕ. Точно тези КАНове (ханове) са ни завещали МАДАРСКИЯ КОННИК като символ на тяхната власт над БАЛКАНСКИЯ ПОЛУОСТРОВ и над „КОНЕВЪДНА ТРАКИЯ“.

Отново ще се върна към тези, които са описали българската история от 1762 г. насам — от Отец Паисий до Раковски. Те и до ден днешен са обвинявани във ВЕЛИКОБЪЛГАРСКИ ШОВИНИЗЪМ. Но дали е така? Няма да се изненадам, ако някои съвременни историци се опитат да ми припишат подобни „грехове“. Това не би ме огорчило — напротив, ще бъда щастлив, тъй като това ще бъде най-голямото признание лично за мен в усилията ми да търся най-древните корени на моя народ.

ERGO*

Постарах се да изясня к а к според ДРЕВНИТЕ е бил създаден разумният живот на нашата планета. Едва ли нашите „примитивни и невежи“ предци ПРАДЕДИ са имали представа от ГЕНЕЗИС! Стигнах до извода, че ако науката отговори на глобалния въпрос: СЛУЧАЙНО ЛИ Е ВЪЗНИКНАЛ РАЗУМЪТ? — ще разберем как е създаден и животът. От времето на нашите „примитивни и невежи“ предци е дошла до нас древната мъдрост: *„Няма нищо ново под това Слънце!“* Категорично не мога да приема тезата, че ХОМО САПИЕНС е братовчед на маймуната. Позволил съм си да предложа да бъдат преразгледани съществуващите хипотези относно произхода на човека, защото основание ми дават ЗНАНИЯТА на ДРЕВНИТЕ. Днес ние отричаме вероятността нашите предци да са били на по-висок стадий на развитие в интелектуално отношение. Изключваме ТЕ да са летели в КОСМОСА. Продължаваме да отричаме възможността за съществуване на друг ВИСШ разум в МЕТАГАЛАКТИКАТА, който ни превъзхожда. Но ДАЛИ НАИСТИНА ТОВА Е ТАКА? Ние дори сме забравили като че ли за т. нар. „вторично подивяване“ на някои племена и народи — терминът е въведен от историци и географи. Известно е, че такова подивяване съществува.

Например в Югоизточна Африка има племена, които са се върнали на равнището на първобитнообщинния строй. Но има и космогонични знания. Ще припомня за ДОГОНИТЕ: всеизвестно е, че съвременната наука — астрономията, едва през последните години даде доказателствен материал за факти относно небесните тела, за които ДОГОНИТЕ са знаели още от древността!

Да си припомним още, че народите на Ангола и Конго също някога са имали своя писменост, но след това са я загубили.

През призмата на подобен ракурс следва да се възприема и ЕВОЛЮЦИЯТА НА ХОМО САПИЕНС.

Такава еволюция, ако съществува при човека, е следвала пътя на всеобщата еволюция на КОСМОСА. А ЧОВЕКЪТ като негово отражение е преминавал през различните епохи и различните степени на развитие. При тези обстоятелства не трябва да разглеждаме човешкото развитие само през призмата на съвременните ни познания, а трябва да се съобразяваме и с познанията на нашите предци, създали и построили мегалитни съоръжения и оставили много други загадки от древността.

И когато днес се говори за цивилизация, най-голямото ударение се поставя върху писмеността. Щом тя е налице, значи всичко е наред.

Древните гърци успяват да легализират своята писменост, като

**Следователно* (лат.).

обявяват, че е била донесена от мореплавателя КАДЪМ. Това станало през V в. пр. н. е. Европейската научна мисъл е приела това твърдение за чиста монета и е издигнала култа към ДРЕВНА ЕЛАДА. ЕЛАДА е страната, която е дала цивилизацията на Европа. Но в самото твърдение съществуват твърде много несъответствия, върху част от които вече се спрях. Определено смятам, че тази теза е неправилна и че историята за носителите на цивилизацията в Европа трябва да бъде преразгледана из основи. Моят извод е, че народите, донесли цивилизацията в Егейско море и на Балканския полуостров, са дошли от Екватора, стимулирали са разцвета на Египет и са оставили своя реликвен печат по нашите земи — имам предвид гробницата на божеството БАСТЕТ в Хемимонт (дн. Странджа планина).

Убедено мога да кажа, че предгръцкото население е притежавало писменост и че творчеството на Орфей и Омир, а може би и на Тамир е СЪЩЕСТВУВАЛО В ПИСМЕНА ФОРМА. Всички сведения, особено най-древните анали, потвърждават този факт.

Историческите събития, описани в трагедията на Есхил „Седмината срещу Тива“, предхождат Троянската война. Героите, участвували в тези събития, са били потомци на народи, дошли ОТ ЕГИПЕТ НА БАЛКАНСКИЯ ПОЛУОСТРОВ. Върху щита на ХИПОМЕДОНТ е бил изобразен ТИФОН, а според Херодот, в „История“, Книга втора, 144, се казва:

„...последен царувал в Египет Хорос, синът на Озирис, когото елините наричат АПОЛОН; той отстранил от власт ТЮФОН и царувал последен в Египет.“

Озирис на елински език е ДИОНИС.

Но най-силно впечатление при обсадата на Тива преди Троянската война прави фактът, че само щитовете на ЕТИОКЪЛ — потомък на ПРОТОЙ (ПРЕТ) и на ПОЛИНЕЙК, имали НАДПИСИ. Всичко това говори, че е имало писменост преди ТРОЯНСКАТА ВОЙНА. Но каква е била тази писменост — КРИТСКА, КАДМЕЙСКА или КАМЕЙСКА, от ХЕМИмонт (дн. Странджа планина), египетска, тиванска или донесената от мореплавателя КАДЪМ?

В заключение ще добавя и това, което сочат най-древните анали, хилядолетия пр. н. е. по нашите земи са живеели представители на високоразвита цивилизация, която е имала писменост, представена по-късно като древногръцка. Но тази писменост е била ПРЕДГРЪЦКА. А може би и произведенията на Орфей и Омир, както и на много други древни автори впоследствие са били редактирани и представени за древногръцки. Дълбоко вярвам, че повдигнатите от мен въпроси няма да останат без отговор. А дали това ще стане скоро, не е от значение. Категорично желая да заявя, че **обективната историческа истина за произхода на разума на Земята е заровена в гробницата на божеството БАСТЕТ.** Тя чака своите откриватели.

„SUSTINE ET ABSTINE“*

Безценни са мъдростите, които са ни завещани от нашите предци, особено тези, в които ни съветват да проявяваме „ТЪРПЕНИЕ И ВЪЗДЪРЖАНИЕ“. За голямо съжаление, откакто ние се обявихме за HOMO LUDENS, до такава степен се опиянихме от прогреса и от полетите си в КОСМОСА, че сами дори не разбираме до каква степен сме се отдалечили от своите корени, от тези, които са ни създали.

Възможната екологична катастрофа на планетата, освен световна ядрена война, би могла да предопредели и един вече хипотетичен апокалиптичен край.

Затова ВРЕМЕТО като най-безпристрастен съдник ни предупреждава да не се главозамайваме от нашите успехи.

Събитията, които са станали във Вселената или ще станат, като че ли са били кодирани и по силата на вселенски космически закон — отразени са и се случват и при нас или предстои да се случат.

При дешифрирането на „РЕБУСА“, както вече споменах, създателите на фигурите и на УНИКАЛНИЯ АСТРОНОМИЧЕСКИ ПЛАН като че ни предупреждават. Те ни доверяват, че човешкият род е бил създаден от тези, които са дошли от съзвездието „ЦЕФЕЙ“ като „ЯТО ПРЕЛЕТНИ ПТИЦИ“, за да се спасят от една унищожителна катастрофа. Пак от ДЕШИФРИРАНЕТО, освен фигурата на „ЯТОТО ПРЕЛЕТНИ ПТИЦИ“, на скулптурата на БАСТЕТ — в оригинал и двойник, на ДВУГЛАВАТА КОСТЕНУРКА, символизираща Земята, се получиха и редица указателни знаци с няколко значения. Един от тях показва именно пътя, по който ТЕ, СЪЗДАТЕЛИТЕ, са минали, за да се появят на Земята. Пътят на „ЯТОТО ПРЕЛЕТНИ ПТИЦИ“.

Днес птиците инстинктивно браздят със своите полети планетата. Те са били представени от ДРЕВНИТЕ като един СИМВОЛ — на полета, на спасението и на мисълта. Тъй като и до ден днешен науката не е в състояние да обясни ТОЧНИЯ МЕХАНИЗЪМ, по който стават цикличните масови прелетни преселвания на птиците, изумяващи с маршрутите си — циклично и ежегодно от ЮГ на СЕВЕР и от СЕВЕР на ЮГ, — бих си позволил да обърна вниманието на учените и на още един факт. Като разгледах внимателно МАРШРУТИТЕ на прелетните птици, изхождайки от проучванията, които направих, стигнах до убеждението, че в една или друга степен и ВЕЛИКОТО ПРЕСЕЛЕНИЕ НА НАРОДИТЕ от ЕКВАТОРА И НА ЮГ от него, а после на СЕВЕР е ставало почти по СЪЩИТЕ ПЪТИЩА, по които ежегодно в определени цикли се движат ятата прелетни птици.

Убеждението ми се подкрепя и от САМИЯ АСТРОНОМИЧЕСКИ

**Търпение и въздържание (лат.).*

АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН. В двата му най-отдалечени края (от чертежа се вижда) се повяват фигурите на „ЯТО ПРЕЛЕТНИ ПТИЦИ“. Двете крайни точки представят и посоките ЮГ и СЕВЕР.

Ако отново потърсим примери в древните анали, в подкрепа на моето становище идва и казаното от ОМИР в Първа песен на „Илиада“, 400-440:

„Вчера отиде Кронид да гостува отвъд океана
при ЕТИОПЦИ ПОЧТЕНИ, а с него и всички безсмъртни.
След единадесет дена ТОЙ пак на ОЛИМП ще се върне...“

481-521:

„След като вече настъпи дванадесетата ЗОРА оттогава,
дружно се върнаха пак на ОЛИМП боговете всевечни —
ЗЕВС бе начело.“

Бихме могли да приемем, че все пак съществува някаква символика в числото дванадесет, нещо, кодирано в него.

Да си припомним, че предполагаемите хронологически рамки на началото и края на катастрофата, известен в историята като библейски потоп, датират от 11 650 (11 652) г. пр. н. е., т.е. това е дванадесетото хилядолетие преди новата ера.

Нима ДРЕВНИТЕ не са знаели или предполагали за тази катастрофа? Свещените книги, уникалните съоръжения, строени преди хилядолетия, потвърждават, че ТЕ са имали знания. И както споменават много автори, за да ги запазят, за да оцелеят знанията за света, за истината, за раждането на живота и разума, ТЕ, древните, са ни оставили реликви с информация за тяхното съществуване и едно предупреждение. Вероятно ТЕ са знаели много повече от това, което днес ние допускаме за тях. В Първа песен на „Илиада“, 35-74, Омир казва:

„... Калхас, потомък на Тестор, отличният ПТИЦЕГАДАТЕЛ,
който СЕГАШНО, И БЪДНО, И МИНАЛО ЗНАЕ вещо...“

Да си припомним и следното: след смъртта на ЕТИОПСКИЯ ЦАР МЕМНОН, син на богиня ЕОС, убит от Ахил:

„...ЕТИОПЦИТЕ БИЛИ ПРЕВЪРНАТИ ОТ БОГОВЕТЕ В ПТИЦИ!
Оттогава насетне ВСЯКА ГОДИНА те ДОЛИТАТ
на бреговете на Есеп при Мемноновата гробница
и там ОПЛАКВАЛИ СВОЯ ЦАР.“

Не по-малко интересна е и легендата за КИКЪН (гр. „лебед“), представен като лигургийски цар, син на СТЕНЕЛ. Той бил родственик на МИКЕНА, син на не кой да е, а на ПЕРСЕЙ и АНДРОМЕДА.

Ето защо съвсем не бива да се учудваме, че в МИКЕНА са почитали ТРАКИЙСКИТЕ БОГОВЕ (А ДАЛИ ТЕ са дефинирани правилно — тракийски или ПРОТОТРАКИЙСКИ?). А и златото пак там, в МИКЕНА, има египетски произход. Предполагам, че от името КИКЪН идва названието на древното тракийско племе КИКони.

Многозначителна е и легендата за лапита МОПС, гадател и участник в Калидонския лов, който не пропуснал и битката с кентаврите по време на сватбата на лапита ПИРИтой. Гадателят МОПС предсказал превръщането на лапита ЦЕНЕЙ в птица.

От митичния цар МОПСОП идва синонимът МОПсопски, т.е. атически. Ето защо крепостта на град АТИНА се нарича още и „МОПСОПСКА КРЕПОСТ“.

Убеждаваме се, че не са малко примерите от митологията и от епоса на древността, показващи КОИ са положили основите на много градове и знания, присвоени впоследствие от древните гърци и представени като техни.

Ще си позволя да завърша с няколко думи и за приказната птица ФЕНИКС — символ на прераждането. Тя е била почитана от египтяните в Хелиополис. Според древен мит птицата ФЕНИКС живяла 500 години, самоизгаряла се, за да се възроди отново от пепелта. Нещо грандиозно и велико прозира във великата жертва, описана в легендата, жертва отново в името на живота!

ПТИЦИТЕ и нашите ПРЕДЦИ — това е въпрос, който наистина заслужава внимание. Да си припомним символиката. Орлите винаги били птиците, символи на ЗЕВС.

Кукерската маска също изобразява лицето на символа ПТИЦА. Има и кукерска маска, изобразяваща лицето на щъркел. По традиция от древни времена в Хемимонт (дн. Странджа планина) и до ден днешен по време на традиционните кукерски празници винаги присъствува маската кукер на ПТИЦАТА ЩЪРКЕЛ. Какво точно са искали да ни покажат с тези маски и ритуали нашите древни предци и прадеди?

Щом настъпи пролетта, ЧЕРНО-БЕЛИТЕ ЩЪРКЕЛИ са долитали и долитат винаги от далечния ЮГ, от континента АФРИКА.

ЧЕРНО-БЕЛИТЕ ЩЪРКЕЛИ идват оттам, откъдето са дошли и митичните хиперБОРЕЙЦИ, и митичните ЕТИОПЦИ. Щом долетят, ЧЕРНО-БЕЛИТЕ щъркели вдигат глава към небето и затракват с клюновете си:

ТРАК, ТРАК, ТРАК. Кого викат ЧЕРНО-БЕЛИТЕ ЩЪРКЕЛИ и наистина викат ли някого? Вече няма нито един ТРАК. Останали са само ТРАКийските земи. Останали са само техните наследници. Днес тези наследници са БЪЛГАРИТЕ!

ВМЕСТО ЕПИЛОГ

В тази книга предлагам на читателите историята на откриtия и дешифриран от мен АСТРОНОМИЧЕСКИ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН на гробницата на божеството Б А С Т Е Т, за да предизвикам вниманието на учени и специалисти, и да подтикна най-после РАЗКОНСЕРВИРАНЕТО на този изключителен по рода си астрономически архитектурен паметник, доказващ по най-безспорен начин връзката на човечеството с Космоса.

Анализирайки находката и намерените от мен веществени доказателства на обекта, поставям два изключително важни въпроса: С каква цел ТЕ, ДРЕВНИТЕ, са построили гробница не на смъртен, а на божество и използуването на АСТРОНОМИЧЕСКИЯ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН за нейното построяване не поставя ли алтернативата, че предназначението на цялото това съоръжение е инженерно, геофизично или може би е част от уникална система, създадена на базата на древни знания?

Съвременната научна мисъл се ръководи единствено от доказателства. Откриването на първия по рода си АСТРОНОМИЧЕСКИ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН според мен е достатъчна предпоставка да се започне едно по-задълбочено проучване и да бъде установена степента на познания на древните предци, населявали хилядолетия преди новата ера земите на Балканския полуостров и островите на Егейско море. Основание да бъде започнато проучване ни дават и разкопките, направени на обекта в Странджа планина. Там по време на нашата първа експедиция разкрихме знаци, изобразени по скалите, дървен скрипец, полускъпоценни камъни от черен ГРАНАТ. Констатирах, че скалните знаци са във взаимовръзка с небесни тела и точно те сочат пътя към гробницата. Тя е скална и за да се стигне до върха ѝ, няма да бъдат срещнати големи трудности. Трудности ще има при влизането в нея. Ако не цялата, то със сигурност т.нар. „СЕКРЕТНА КАМЕРА“ е херметически затворена. Това обстоятелство и най-вече фактът, че на обекта съществува и е доказан особен вид излъчване, констатирано както от работещите на обекта, така и от местни хора, ми дава основание да смятам, че се налага да бъде направено проучване, извършено с най-съвременната техника, с която човечеството разполага в момента.

След като открих АСТРОНОМИЧЕСКИЯ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН и направих частични разкопки на обекта в Странджа планина, аз си позволих да обърна вниманието на учени и специалисти върху игнорирани от тях в някаква степен исторически факти, поставени досега в категориите „митични“ или „мистериозни“. Спрях се на най-фрапиращите от тях, за да бъда по-кратък. Поради това нарекох своята книга „ИСТОРИЧЕСКА СПРАВКА“. Постарах се да акцентувам вниманието на читателя само върху тези проблеми, за които

определено считам, че в известна степен световната научна мисъл е длъжник на общочовешката история. Какво имам предвид:

— При наличието на АСТРОНОМИЧЕСКИЯ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН съществуват достатъчно основания да твърдим, че липсват египетски наименования на съзвездия, а са съществували и са били възприети етиопски и най-вече че АСТРОНОМИЧЕСКИЯТ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН в Странджа планина е създаден на Земята на базата на съзвездието Цефей достатъчно убедително доказва, че всички факти трябва да бъдат прецизирани и да се направи корекция ако не на друго, то на възприетите ТЕЗИ по същия въпрос в историята на астрономията.

Изхождайки от висшите знания по астрономия, математика и геометрия, заложени при създаването на уникалния АСТРОНОМИЧЕСКИ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН, стигнах до заключението, че всички истински пирамиди в Египет, закуратите по Двуречието, строежите по река Инд и всички мегалитни съоръжения са били строени по подобни архитектурни планове.

За египетските геометрици рисунката на многоъгълника е била еквивалентна на това, което днес наричаме план на дадено място или пространство. Но нито при египтяните, нито при вавилонците се среща абстрактното понятие многоъгълник, което гърците извличат от безкрайното множество равни фигури и го постулират като „чиста форма“.

Фактът, че не може да се установи кога и как са били въведени тези понятия, е накарал някои историци (по математика) да нарекат началото на гръцката математика „епоха на гръцкото чудо “. От съществуващите документи не може да се уточни в каква степен математиците на древния Изток са използували абстрактни понятия за числото и геометричната фигура.

Учени и специалисти считат, че и до днес няма никакви доказателства, въз основа на които да може да се разбере със сигурност по какъв път египетските математични понятия (макар и емпирични) стават достояние на онези гръцки мислители, които поставят началото на „нова ера“ в историята на математиката. Не е известно кое е послужило за мост между емпиричното естество на познанията и познанията с теоретичен характер, които са оставили древните гърци.

От казаното дотук може да се направи само един-единствен извод — носителите на висшите знания, строителите на уникалното съоръжение в Странджа планина въз основа на АСТРОНОМИЧЕСКИЯ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН са истинските създатели както на египетската, така също и на критската цивилизация, точно те стоят в основата на създаването на цивилизацията на Балканския полуостров.

Както вече споменах, няма доказателства за съществуването на каквато и да е пряка връзка между критяни и древните гърци. Това обяснява, че както древногръцката писменост, така и всички древни знания на гърците са били придобити в готов вид от ПРЕДГРЪЦКОТО

НАСЕЛЕНИЕ. Те са били наследниците на носители на уникални познания, чиито по-късни представители са великите мъже Орфей, Евмолп, ТАМИР, наричан преднамерено О М И Р, Лин, Музей и много други, живели след тях. Такава личност е бил и МЕЛАМпус, синът на гадателя АМИТАОН.

Погрешно е да се смята, че подобни висши знания са дошли от дълбоката древност по устен път. Самото твърдение, че Питагор е знаел наизуст творчеството на ОРФЕЙ, недвусмислено показва откъде Питагор е черпел своите познания.

Орфиците още през VIII в. пр. н. е. са следвали религиозни и култови обреди в чест на (ОБЪРНЕТЕ ВНИМАНИЕ) Дионис и Деметра. Още в самото учение на Орфей се нарушава т.нар. единство между душата и тялото, докато познавателната способност на човека е била свеждана до съзерцаването на БОГА. Орфизмът е оказал изключително голямо влияние върху възникването на философските школи в Древна Гърция през VI-V в. пр. н. е. По същото време ОРФИЗМЪТ вече е бил превърнат в мистичен култ. Случайно ли е това? Чрез ОРФИЗМА е бил изразяван протест срещу превръщането на човека в роб, докато смъртта е била възприемана като облекчение — своеобразно освобождение за роба. Обстоятелството, че според орфиците душата напускала тялото и продължавала своя път в задгробния живот, е носело успокоение.

В заключение на този своеобразен размисъл ще попитам дали древногръцките философи от VI-V в. пр. н. е. не са заимствували от ОРФИЦИТЕ техните още по-древни знания, от времето на ПРОТОТРАКИТЕ, за да ги изведат, интерпретират и представят по-късно за свои.

Най-древната философска школа в Гърция — МИЛЕТСКАТА, регистрира научни открития в областта на математиката, географията и астрономията. Интересно дали тези знания не са съществували и по-преди — да речем, в периода на Троянската война, или още по-преди — във времето, когато са били построени уникалните мегалитни съоръжения?

От историята знаем, че Талес от Милет е бил привлечен от славата и мъдростта на Египет. Той заминава за тази страна, за да се запознае с основите на емпиричната геометрия и с високата култура.

Древногръцкият философ и математик Питагор създава теорията за космическата хармония на сферите и интерпретира мистиката на числата. Дали обаче той не е ползувал древни първоизточници за познанията на една по-стара култура?

Бих искал да припомня древната сентенция, авторството на която се приписва на Платон:

„Това знание, към което се стреми геометрията, е знание за ВЕЧНОТО, а не за тленното и преходното...“

Казаното е в противоречие със светогледа на древните гърци.

От проучванията, които направих, стигнах до извода, че както по

островите на Егейско море, така и на Балканския полуостров е съществувала високоразвита цивилизация, която условно нарекох ПРЕДГРЪЦКА. Ако съвременната история дефинира КРИТСКАТА И МИНОЙСКАТА култура, то тази на Балканския полуостров нарекох още и ПРОТОТРАКИЙСКА.

Опирайки се изключително на най-древните анали, предимно на Омир, Аполон Родоски, Херодот, както и на легенди и митове, проследих откъде са дошли носителите на тези уникални знания, оставили свои символи и по нашите земи. Всички сведения сочат, че техните корени се намират на Екватора, на юг от него в континента Африка. В основата им стоят „МИТИЧНИТЕ ХИПЕРБОРЕЙЦИ“ и „ЕТИОПЦИ ПОЧТЕНИ“. Самият факт, че за база на АСТРОНОМИЧЕСКИЯ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН е послужило съзвездието Цефей, потвърждава направения от мен извод. Присъствието на представители на тази древна цивилизация в Египет е безспорно, но те не са били египтяни. Пътят, по който са минали, е осеян със следи от тяхното присъствие и тези следи все още не са заличени от времето. При едно обединяване на световната научна мисъл ще има възможност да бъде обогатена човешката съкровищница с нови доказателства, които ще дадат възможност да бъдат ревизирани някои възприети становища, като например, че:

— родина на астрономията е Египет;
— древните гръцки мислители са създали понятието за абстрактното число;
— европейската цивилизация е създадена от древна Елада.

От казаното дотук може да се направи категоричен извод: носителите на ВИСШИ ЗНАНИЯ и строителите на гробницата на божеството Бастет въз основа на АСТРОНОМИЧЕСКИЯ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН са истинските създатели както на Египетската, така и на Критската цивилизация, и стоят в основата на създаването на ВИСОКОРАЗВИТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ НА БАЛКАНСКИЯ ПОЛУОСТРОВ — тези, които наричам ПРОТОТРАКИ.

Самият „спор“ за произхода на човешкия род се появява с идването на историческата сцена на древните гърци, нещо, което става хилядолетия след построяване на гробницата на божеството Бастет в Странджа планина. Погледнато хронологически във времето, известните гръцки философи, представители на най-интересните школи, са живели не столетия, а хилядолетия по-късно от тези, които са донесли със себе си и най-древния човешки светоглед.

В съвременната наука въпросът за генезиса на човека е изключително актуален. В своя труд „Произходът на човека и половият подбор“ (1871 г.) Чарлз Робърт Дарвин дава своя интерпретация за природонаучното обяснение за произхода на човека от животински прадеди. Теорията на Дарвин принадлежи към най-забележителните естественонаучни открития на XIX в., което е и една от предпоставките за

възникването на диалектическия материализъм. Учението му изтъква социалните причини като определящи отделянето на човека от животинския свят — ролята на труда и общественото съзнание. Днес теорията на Чарлз Дарвин е модифицирана под влияние на фактологичния и методологичния материал за молекулярния, популационния, биокибернетичния и пр. генезис.

От историята на философията знаем, че историческите събития в древността според идеалистите са се определяли непосредствено от волята на боговете, божественото провидение и от съдбата. И еволюцията на идеализма като учение върви пред ведантата, конфуцианството и платонизма, свързан с религиозно-митологичните представи.

Изхождайки от същата наука, знаем, че материализмът се разглежда като философско направление, противоположно на идеализма, със светоглед, утвърждаващ първичността на материалното и вторичността на духовното, идеалното.

Фактът, че материалистични учения се появяват с възникването на философията в Индия, Китай, а по-късно и в Гърция, още веднъж дава основание да направим изводи от степента на прогреса на научните знания.

Съпоставих най-древния човешки светоглед със светогледа на гръцките философи материалисти Хераклит, Демокрит, Епикур, Ксенофан и др. Оказва се, че до тяхното появяване на историческата сцена не е съществувала алтернативата „произход на човека". ПРОТОТРАКИТЕ и предшествениците на древните гърци са считали, че човешкият род е плод на разумни същества, дошли от други светове. За тяхното появяване на планетата Земя съществуват не само легенди, но и много други доказателства, запазени във фолклора и епоса на всички народи по света, стигнали и до наши дни. Естествено те са били обожествявани.

Що се отнася до БОГОВЕТЕ, в различните епохи те са имали най-различни образи — звездни божества, свещени животни, а също и човешки лик.

И тъй като „спорът" е една изключително трудна за анализиране теза, все пак не е лесно да бъде даден отговор. За да бъде изяснен „вечният спор" за произхода на човека, крайно необходимо е учените и специалистите да обърнат поглед към някои игнорирани истини, които са ни завещани от тъмата на времето. Какво имам предвид?

— На всички е известно, че човекът е част от природата, а самата природа представлява част от световната материя.

— Според халдейците *„Световната материя, както никога не е създадена, така и никога няма да изчезне."* Ако изходим от казаното, това означава, че във Вселената съществуват и други разумни същества, тъй като в КОСМОСА нищо не изчезва, а само се трансформира от една форма в друга.

— Според шумеро-акадския светоглед, както споменах, съществуват две главни тройки божества и богът на ЗЕМЯТА принадлежи към

първата ГЛАВНА ТРОЙКА БОЖЕСТВА, а това означава, че в йерархията на БОГОВЕТЕ ТОЙ стои над ВТОРАТА ВАЖНА ТРОЙКА ЗВЕЗДНИ БОЖЕСТВА. Това подсказва, че под понятието „ЗЕМЯ“ следва да се разбира всякакъв вид материя, която съществува във ВСЕЛЕНАТА и на която има условия за живот. И ако на такива планети живеят разумни същества, то тяхната форма, структура и вид съвсем не е задължително да отговорят точно на нашите.

В основата на загадката стои именно погрешната интерпретация на едно от трите главни божества от шумеро-акадския светоглед — бога на ЗЕМЯТА ЕНЛИЛ (ЕЛИЛ). Той е бил бог не само на планетата ЗЕМЯ, но и на всички други планети във Вселената, където съществува някакъв вид живот. Основание да мисля така ми дават познанията на древните, вложени в АСТРОНОМИЧЕСКИЯ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН, в който древните предци са показали както видимите светещи звезди, така и планетите, които се появяват като огледално отражение на самите звезди. Начинът, по който са представени, вероятно почива на космически закони, известни на древните представители на тази висша цивилизация, оставили символа за своето присъствие в Странджа планина, в гробницата на божеството БАСТЕТ.

ПРОТОТРАКИТЕ не само са твърдели, но и със средствата на висши познания са ни показали откъде са дошли създателите на Хомо сапиенс на планетата. Те не само са го създали, а са му завещали и „великата мъдрост“ — уникалните познания и умения. С ТОВА МОЖЕ ДА СЕ ОБЯСНИ ЗАЩО създателите на Хомо сапиенса са били наричани БОГОВЕ. И защо хората са строели храмове и светилища в тяхна чест, както и защо именно там са съхранявали и продължават да пазят знанията, завещани от БОГОВЕТЕ. Жреците на тези храмове са били не само пазители, но и разпространители на древната „ВЕЛИКА МЪДРОСТ“.

Изхождайки от АСТРОНОМИЧЕСКИЯ АРХИТЕКТУРЕН ПЛАН, определено считам, че учени и специалисти вече имат налице достатъчно основание да погледнат с други очи на най-древния човешки светоглед. Повече от наложително е те да проучат по-внимателно и по-задълбочено историята на нашите „примитивни“ и „невежи“ предци, които поради своето „невежество“ били надарени с богато въображение. През последните няколко десетилетия усилено се заговори за палеоконтакти, за БОГОВЕ и хора. Най-неумолим в търсенето на аргумента е швейцарецът Ерих фон Деникен. Известни са неговите книги „Спомени от бъдещето“, „Послание от боговете“, „Посев и Космос“, „Моят свят в образи“, „Явления“ и др. Тези книги на пръв поглед провокират и дори на моменти шокират човешката мисъл. Твърденията в тях изглеждат абсурдни, но всички те са подкрепени с факти и впоследствие самата наука ги е приела.

Всъщност Ерих фон Деникен защитава своите хипотези, като използува слабите места на съвременната наука, която и до днес не е в

състояние да обясни на какво се дължи скокът в човешкото развитие между каменната епоха и древните цивилизации. В общочовешката история тази празнота продължава да зее. Тя чака своите откриватели.

Погледът на фон Деникен е обърнат изключително към археологически открития, към материални доказателства и към факти, които имат голямо значение за съвременната научна мисъл. Държа да отбележа, че в подкрепа на тезите на фон Деникен съществуват сведения и в писмените анали от древността. Имам предвид казаното от Херодот за египетските жреци:

„С п о р е д ЖРЕЦИТЕ някога, преди тези мъже, в Египет са властвували Б О Г О В Е, които живеели заедно с хората, и от тях винаги един държал властта...“

Ето какво казва Омир в „Илиада“:

„Вчера отиде Кронид да гостува отвъд океана,
при етиопци ПОЧТЕНИ, а с него и всички БЕЗСМЪРТНИ...“

Сведенията, посочени в тези произведения, ме насочиха към континента Африка, по-точно към Екватора и на юг от него. Някога в тази част на света е съществувала и „цветуща ЕТИОПИЯ“ на цар Цефей, царица Косиопея и тяхната дъщеря Андромеда. В тази книга аз се постарах, макар и накратко, да разкажа за проучванията, които направих. Без съмнение на територията на континента Африка, както вече споменах, и до ден днешен съществуват много повече сведения и материални доказателства, които трябва да бъдат най-внимателно проучени, с цел да се доближим колкото е възможно повече до обективната истина.

За да бъде постигната максимална ефективност, би следвало в тези изследвания и проучвания да вземат участие учени и специалисти от всички континенти, които да разгледат още веднъж всички съществуващи досега хипотези, тъй като някои от тях се приближават твърде много до обективната истина.

Според мен не е за пренебрегване и хипотезата на Жорж Бау — учен от Кот д'Ивоар, според когото писмеността на нашата планета е дошла от Африка.

Досега се считаше, че писмеността се е зародила в Месопотамия около средата на IV хил. пр. н. е. Няколко века по-късно се е появило и древноегипетското писмо, а след това и китайските йероглифи.

Предположението на Бау е, че изворите на писмеността са се появили преди 9 хиляди години, а нейните корени следва да се търсят в Африка. Тогава територията на сегашната пустиня Сахара е била покрита с гъсти тропически гори. След като Бау е провел сравнителен анализ на древноегипетски писмени източници и на паметници на африканската писменост, запазена по скалните райони на пустинята Сахара, стига до извода, че египтяните са заимствували формата на записване на информация от африканците, а не обратното.

Тук не случайно посочвам и следния факт:

По-късно, когато северозападната част на континента е започнала да се превръща в пустиня, нейните обитатели са били принудени да се преместят на север — към Мароко и Тунис, както и на изток — към Египет.

Жорж Бау смята, че предците на днешните мароканци и египтяни са оставили писмени свидетелства за своето първооткривателство на писмеността — най-великото изобретение на разумното човечество.

Към твърдението на Бау само мога да припомня на учените и специалистите, че градът на ДАНАЙ и ХИПЕРМЕСТРА се е наричал ХЕМИС, в областта ТИВА в Египет, а днес на 80 километра от Рабат, на територията на Мароко, съществува град с името ХЕМИсет.

Също така да не забравяме, че гробницата на божеството БАСТЕТ е построена в Странджа планина, която някога е носела името ХЕМИмонт.

Не се съмнявам, че отговорът на всички въпроси, които поставям в „ИСТОРИЧЕСКА СПРАВКА“, ще бъде намерен и доказан с отварянето на гробницата на БАСТЕТ. Според легендата, както вече споменах, в гробницата са запазени писмени знаци, описващи всички исторически събития, станали две хилядолетия, преди да бъдат поставени на съхранение там. В гробницата според легендата се съхранява и писмено предсказание за развитието на света две хилядолетия напред в бъдеще.

Но за да получим отговор, трябва да бъде отворена гробницата на БОЖЕСТВОТО. А това може да стане само с общите усилия на световната научна мисъл, обединена под егидата на ЮНЕСКО.

С отварянето на гробницата ние ще притежаваме писмените анали на нейните създатели. След разчитането на аналите най-после ще имаме доказателство за това КОИ сме НИЕ, ОТКЪДЕ сме ДОШЛИ и НАКЪДЕ ОТИВАМЕ!

И тъй като „някъде“ все пак е съществувала „прародината“ на индоевропейците, аз определено считам, че терминът „индоевропейски народи“ няма да продължи да съществува единствено само като понятие, а ще добие истинска творческа валидност. И едва тогава ще разберем защо в речника на ДРЕВНИТЕ е съществувало понятието ЕВРАЗИЯ.

С написването на книгата нямах за цел да дам изчерпателен отговор на всички поставени въпроси. Целях само едно — да привлека вниманието на световната научна мисъл, да предизвикам ДИСКУСИЯ, защото само в ДИСКУСИЯТА, в спора ще се достигне до истината.

Ключът към тази загадка можем да открием в гробницата на божеството БАСТЕТ. Символът на БАСТЕТ е „светлина в мрака“. Днес ние действително повече отвсякога се нуждаем от светлина. Тази светлина е необходима, за да оцелее човешкият род. Нека потърсим корените на нашите древни предци — ПРОТОТРАКИТЕ, като надникнем в тайните на Странджа, Сакар, Родопите и Средна гора.

БИБЛИОГРАФИЯ

1. *Авински, Вл.* Има ли пирамиди на Марс?

2. *Проф. Ангелов, Димитър.* Образуването на българската народност.

3. *Ангелова, Керана.* Нестинарките.

4. *Байкушева, Светла.* Мегалитната цивилизация под сърцето на Бретан. — сп. Наука и техника.

5. *Батаклиев, Георги.* Антична митология — справочник. С., ДИ Д-р Петър Берон, 1989 г.

6. *Горбовски, Александър.* Загадки на най-старата история. С., Народна просвета, 1979 г.

7. *Добринова, Лазаринка.* Интервю с проф. Велизар Велков. — в. Отечествен фронт, 1.9.1987 г.

8. *Димитров, Божидар.* Каменните щитове на България. — в. Орбита.

9. *Иванджийски, Красимир.* Пирамидите от Мерое.

10. *Илиев, Борис.* Загадките на свещарските могили. — сп. Отечество.

11. История на България, том I. С., БАН, 1979 г.

12. *Кун, Николай А.* Старогръцки легенди и митове. С., Наука и изкуство, 1979 г.

13. *Лисевич, И.С.* Синовете на небето.

14. *Минкова, Добринка.* Загадките на българския Стоунхендж.

15. *Никитов, Стефан.* Древните цивилизации. С., Народна просвета, 1978 г.

16. *Овидий.* Метаморфози. С., Народна култура, 1974 г.

17. *Омир.* Илиада. С., Народна просвета, 1976 г.

18. *Проскуряков, С.* От съзвездието Голямо куче ли са строителите на пирамидите?

19. *Франкен, Георг.* Как се ориентират животните. — сп. Хобби. Хамбург.

20. *Херодот.* История. С., Наука и изкуство, 1986 г.

21. *Царев, Ради.* Съкровищата на Сакар. — сп. Турист.

Други студии:

— Дали е мит. — сп. Космос.

— Най-после извънслънчеви планети. — сп. New scientist. vol. 114, №159, Великобритания, 1987 г.

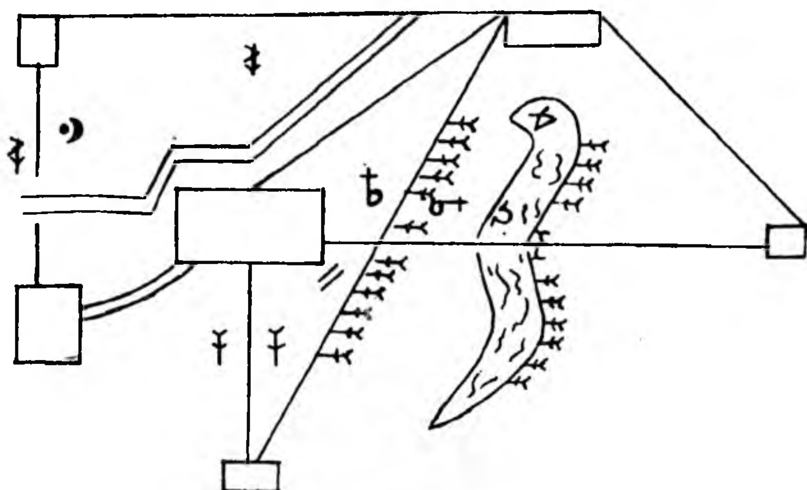
— Пет милиарда кръвни братя. — сп. Нюзуик.

— Сами ли сме в Космоса? — сп. Космос.

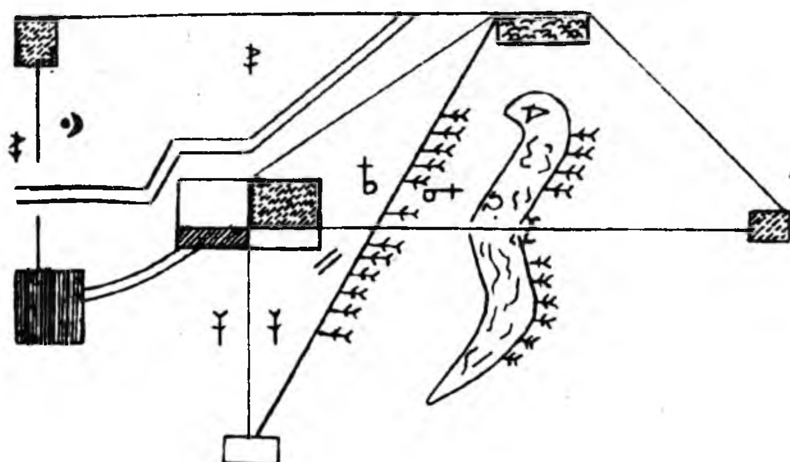
СЪДЪРЖАНИЕ

electron

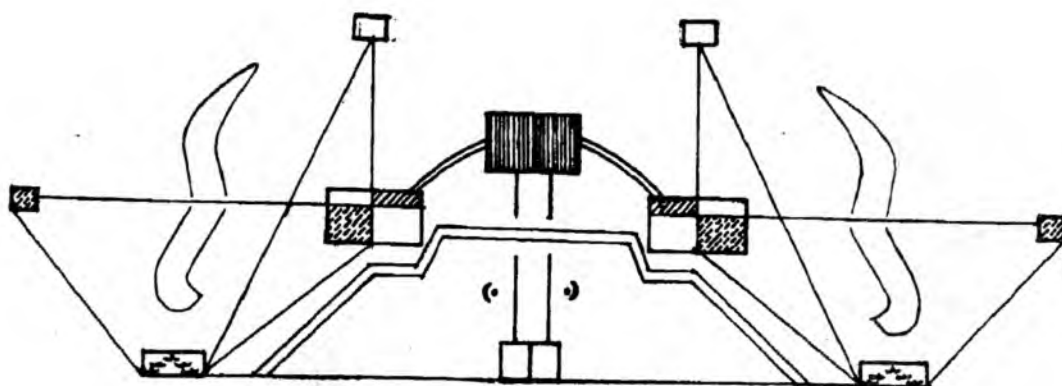
ПРИЛОЖЕНИЯ

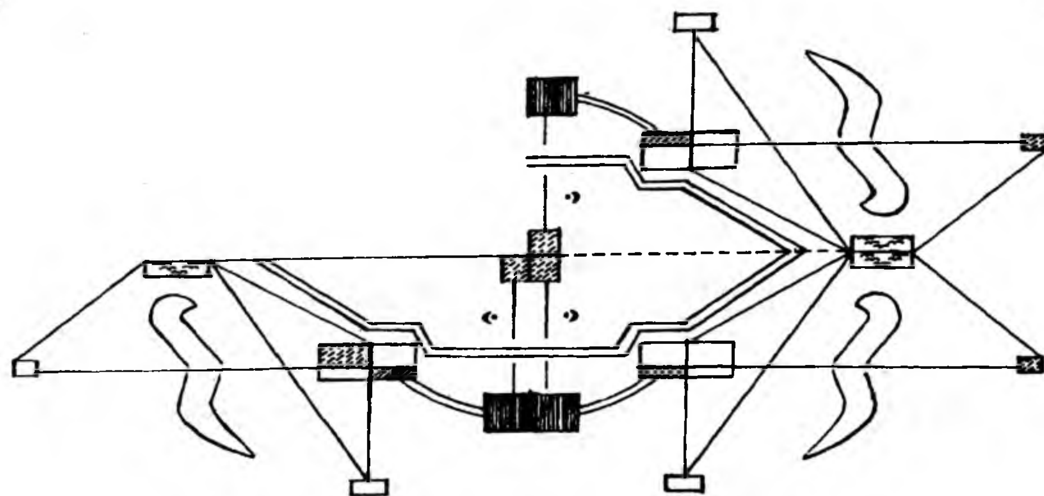
Приложение 1

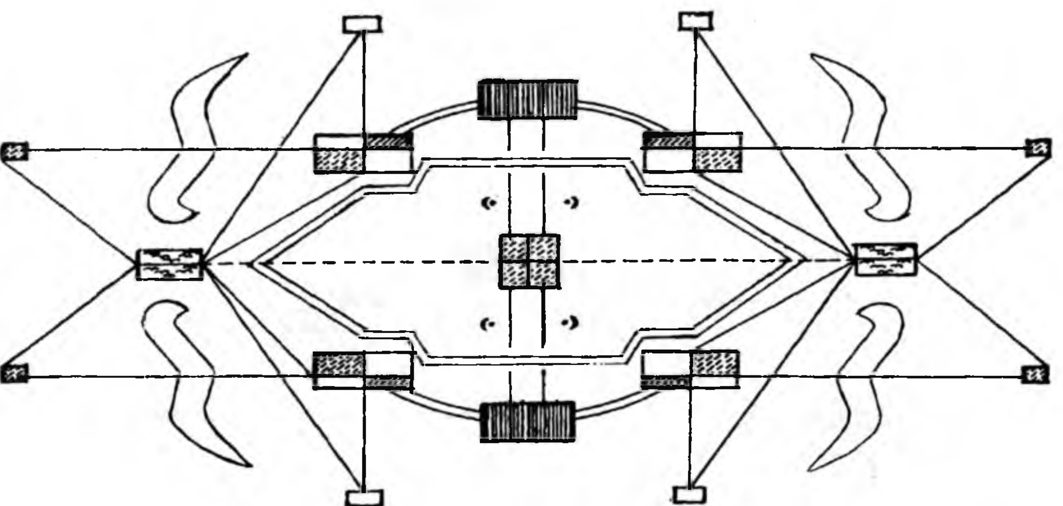
Приложение 2

Приложение 3

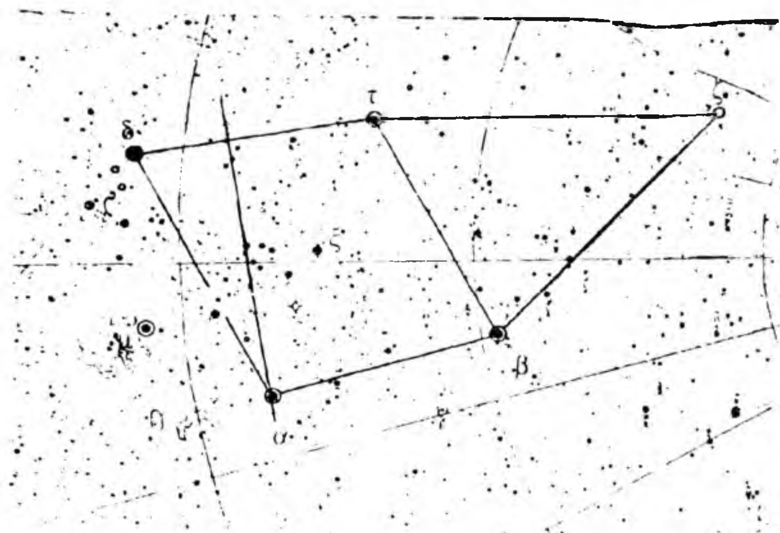

Приложение 4

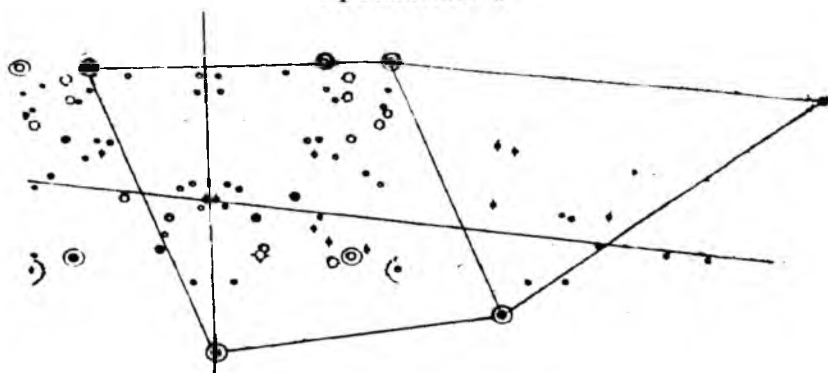

Приложение 5

СЪЗВЕЗДИЕ "ЦЕФЕЙ"

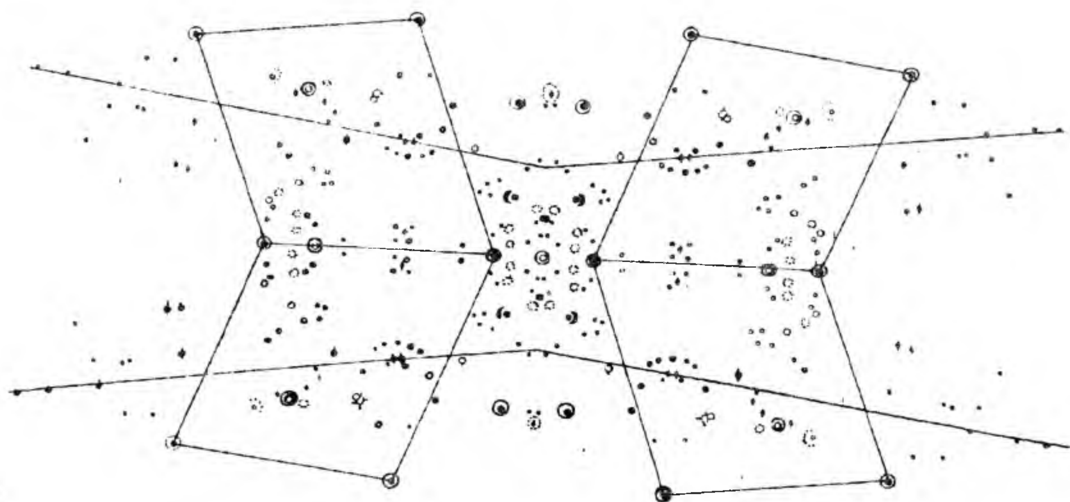

Приложение 6

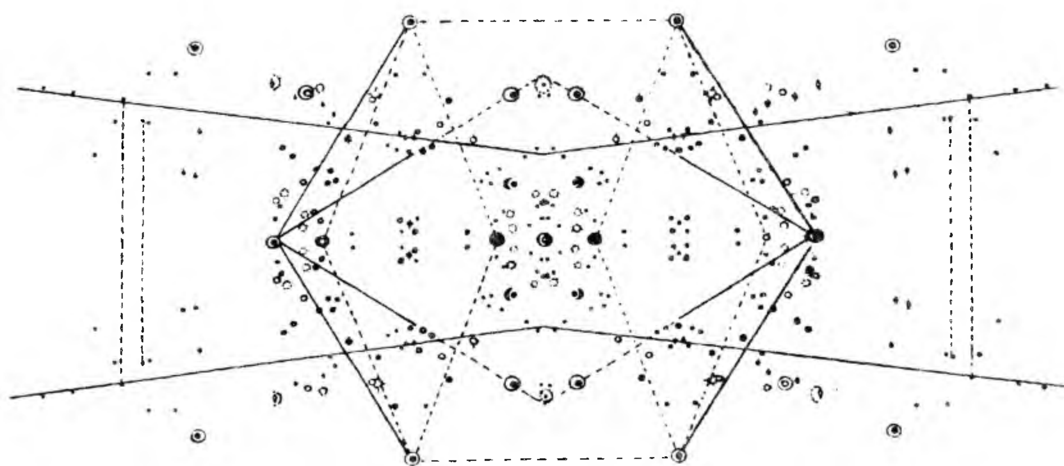

Приложение 7

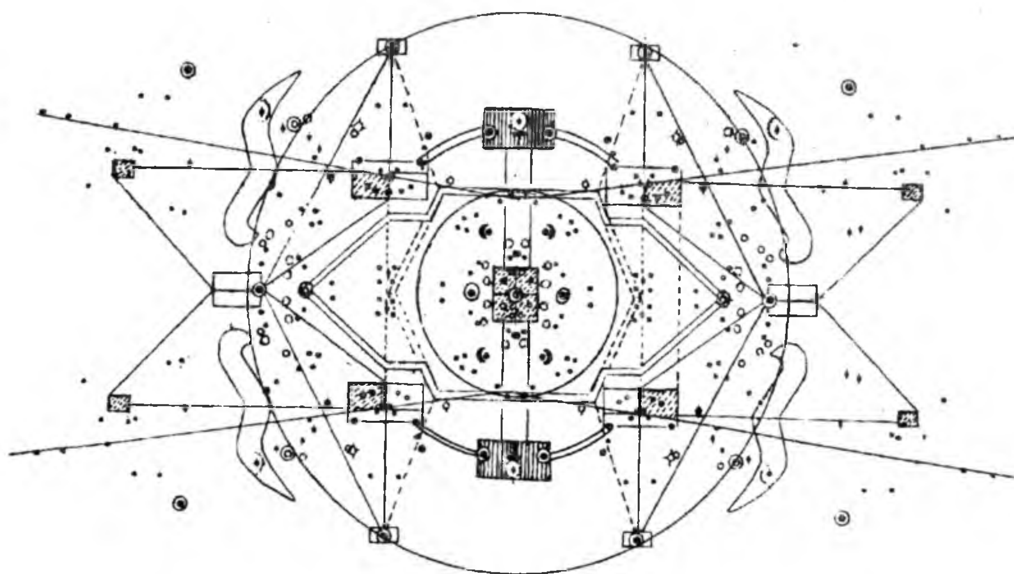
11. Историческа справка

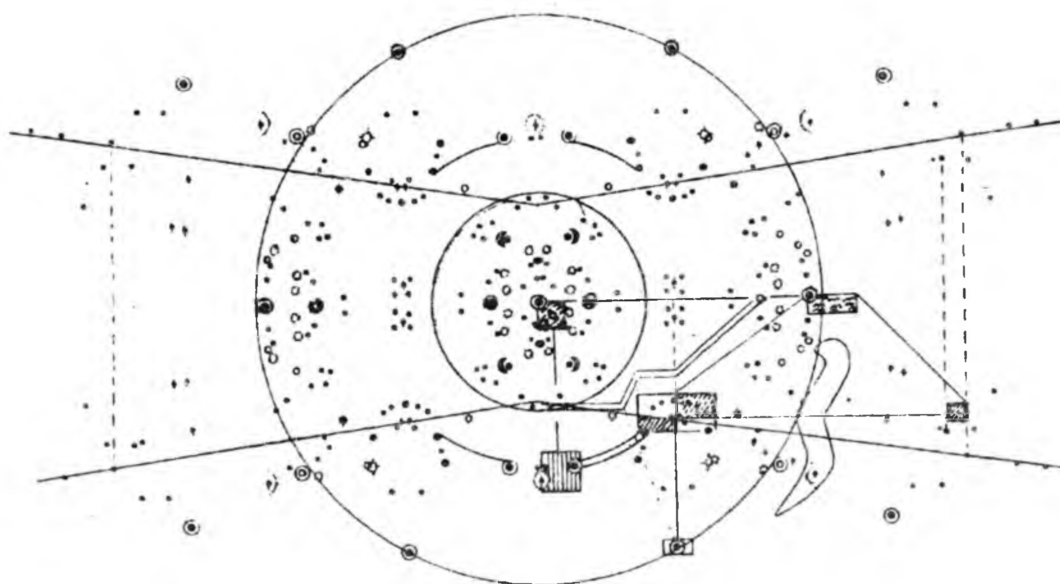
Приложение 8

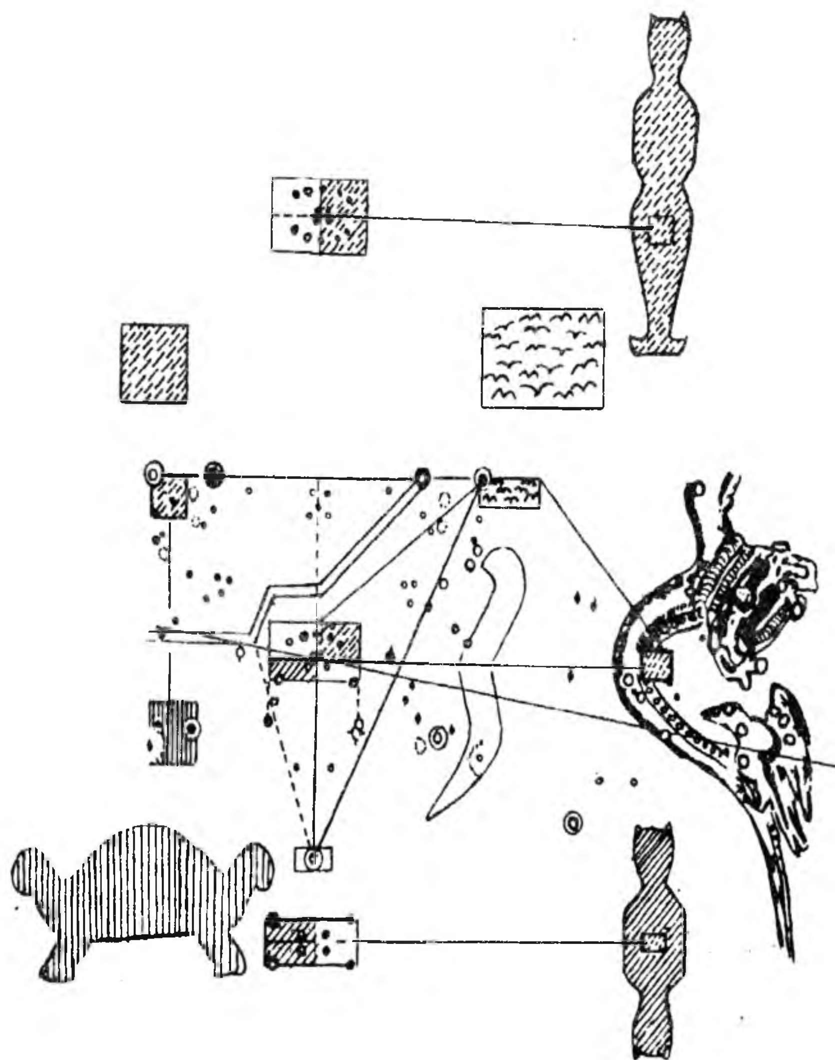
Приложение 9

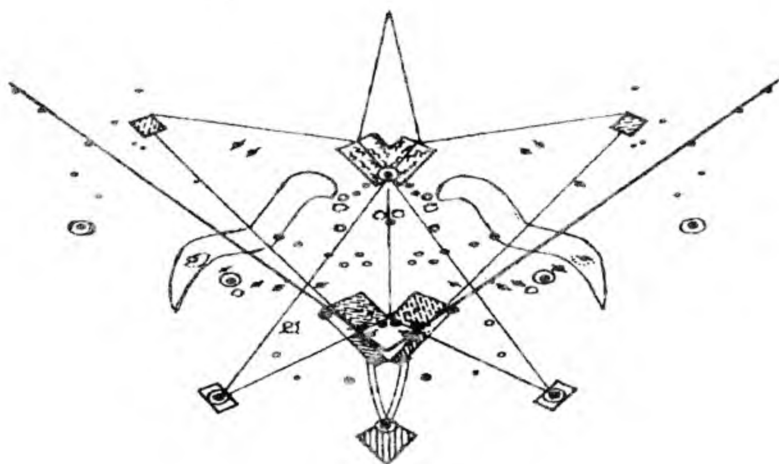
Приложение 10

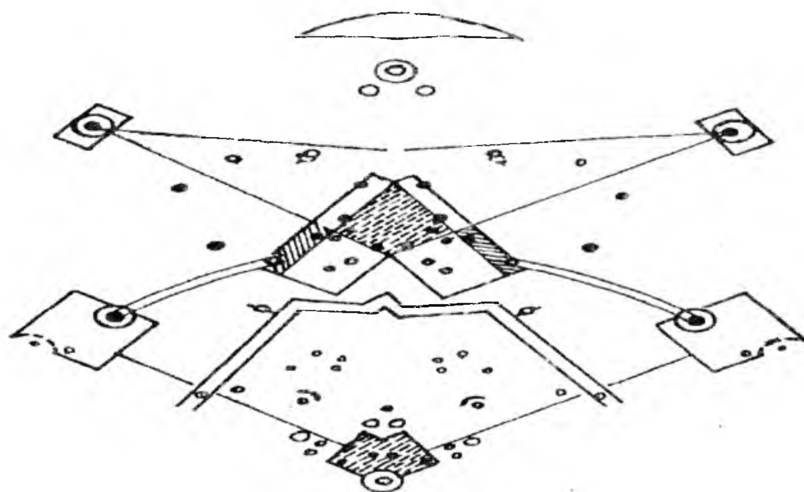
Приложение 11

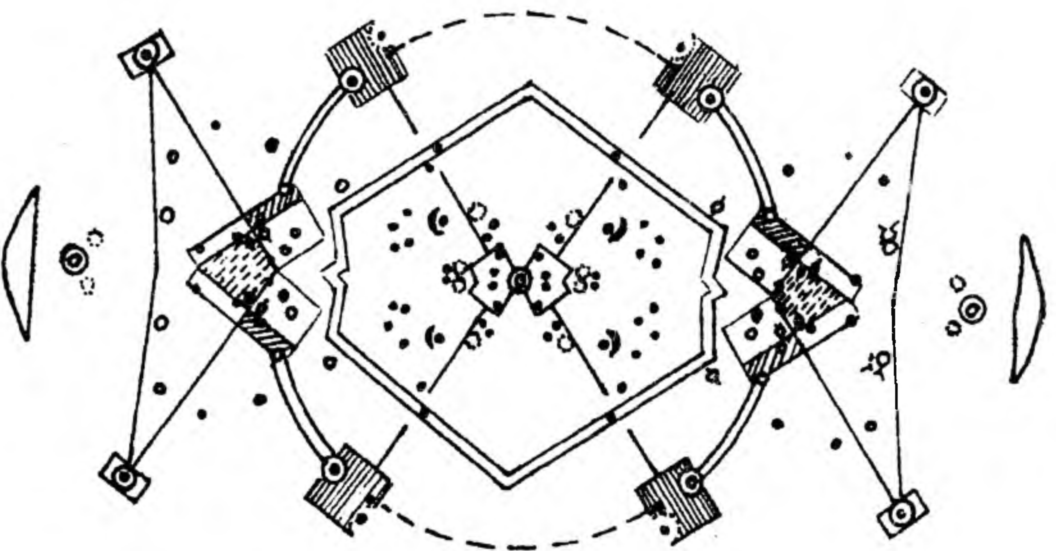
Приложение 12

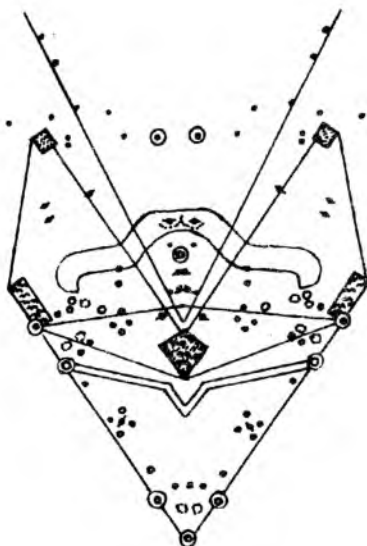
Приложение 13

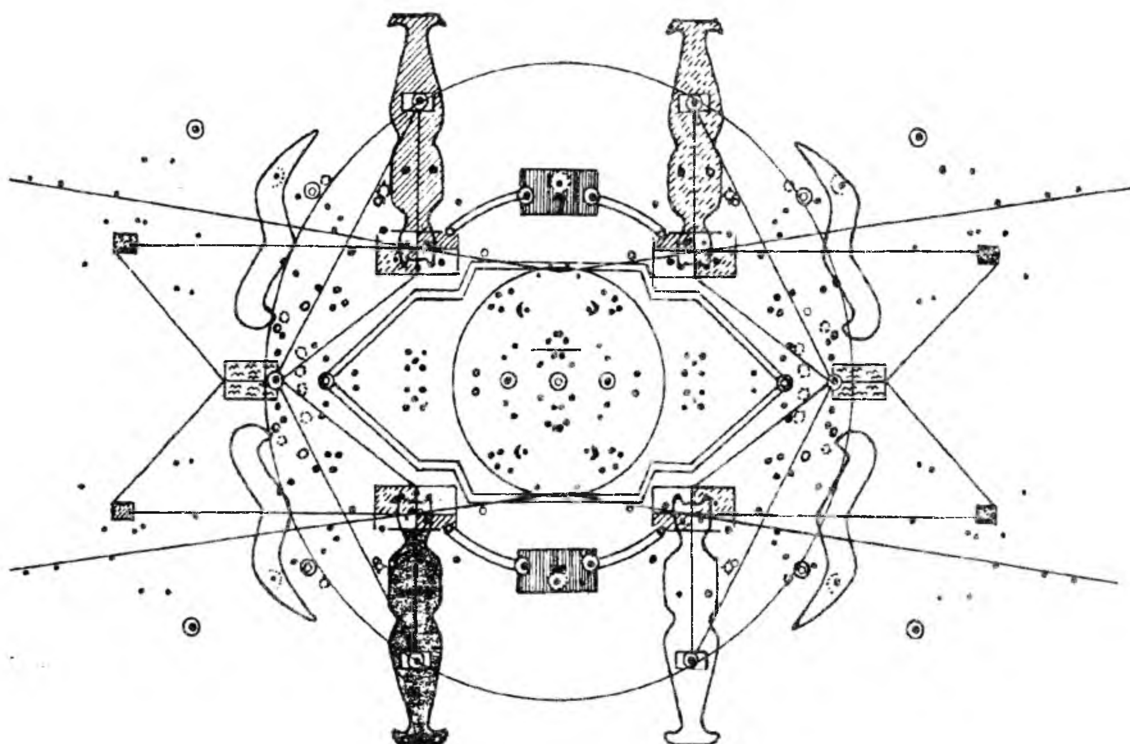
Приложение 14

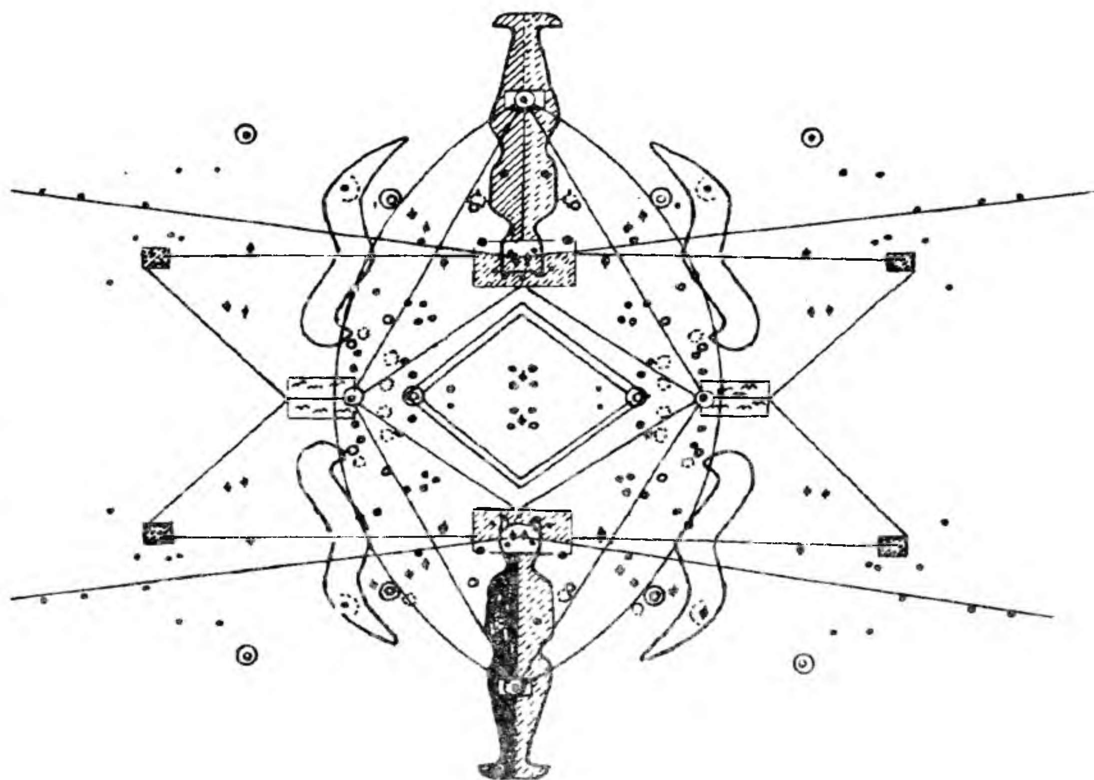
Приложение 15

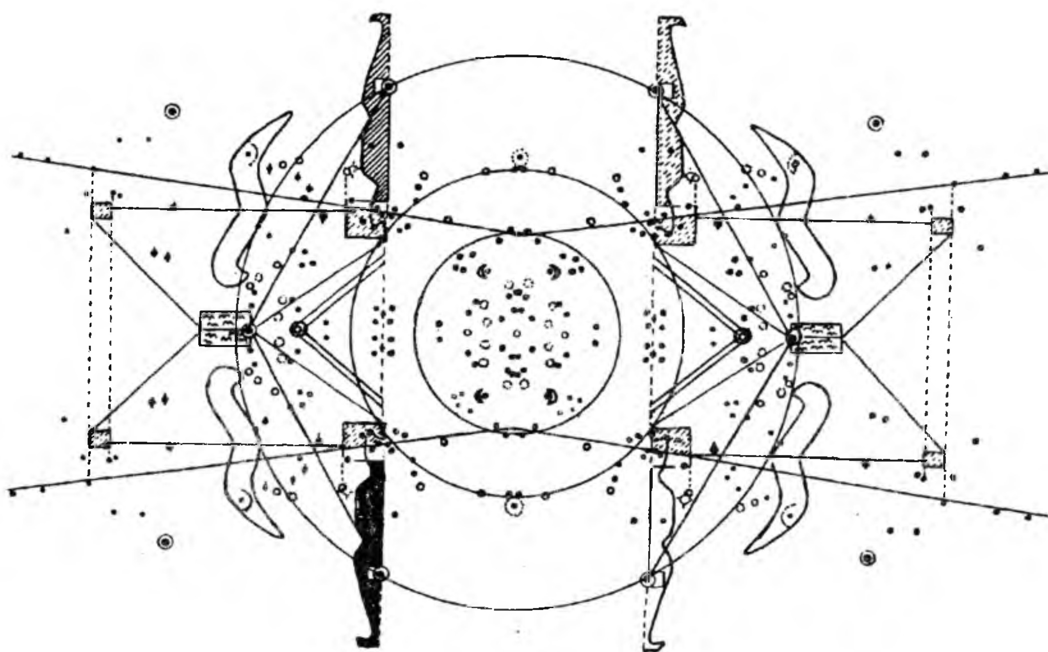
Приложение 16

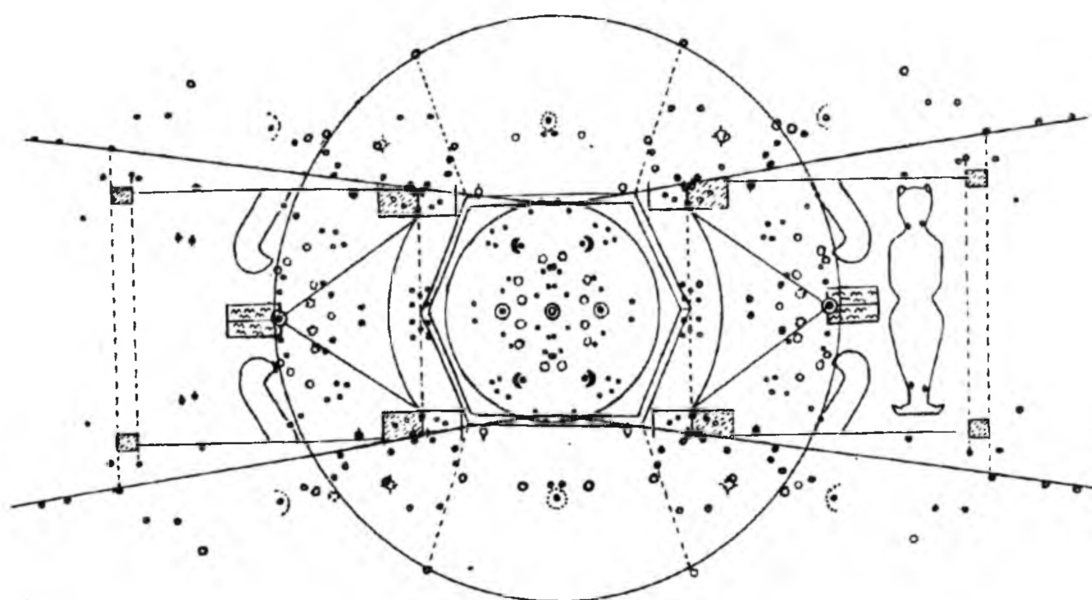
Приложение 17

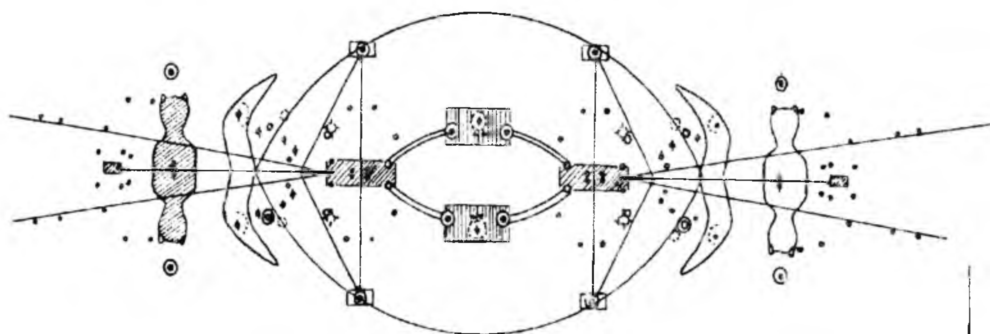
Приложение 18

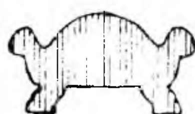

Приложение 18

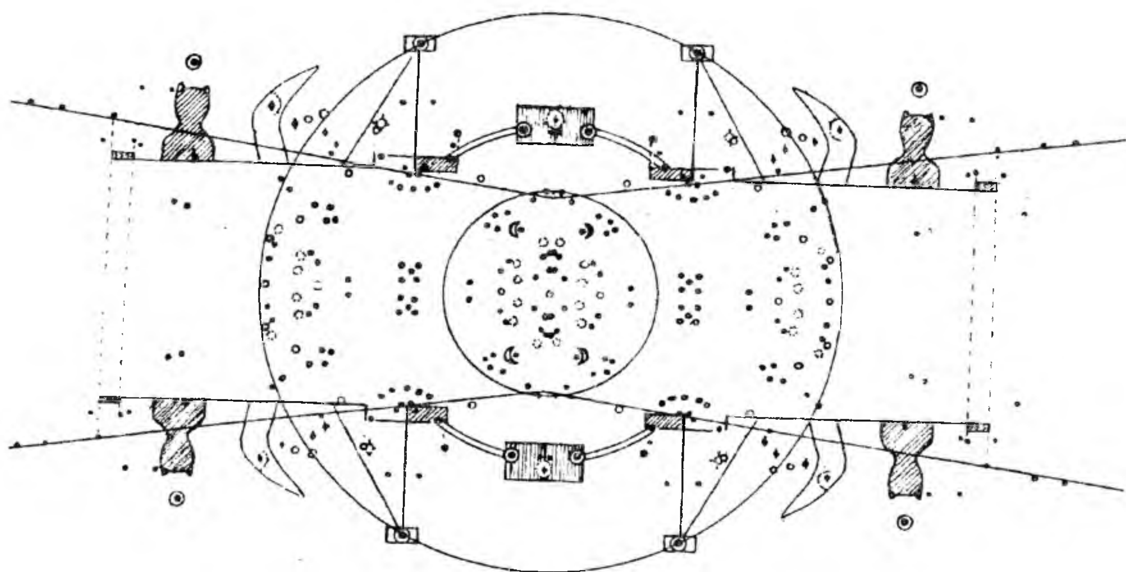

Приложение 19

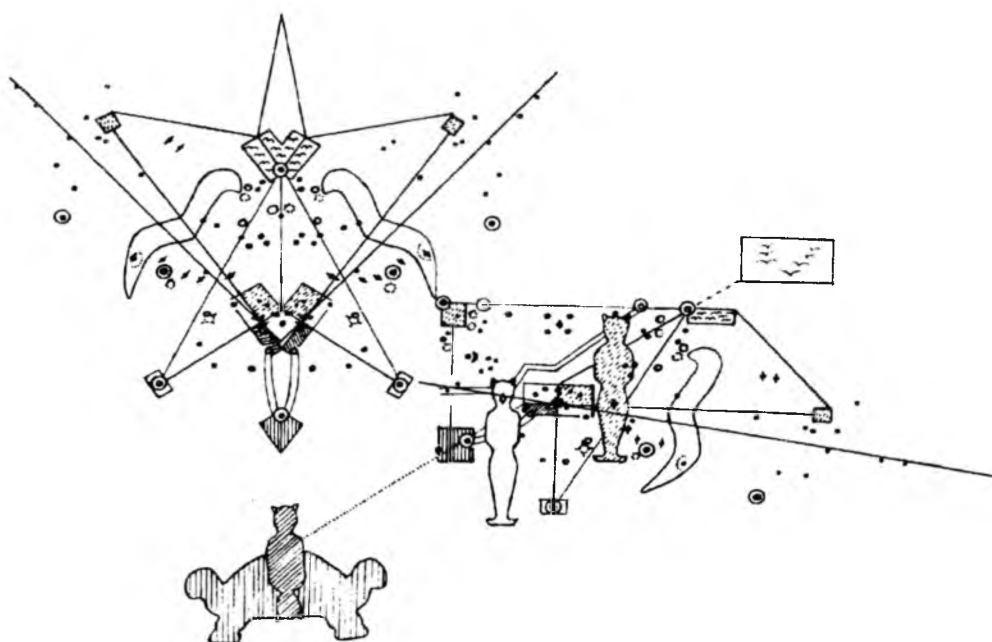

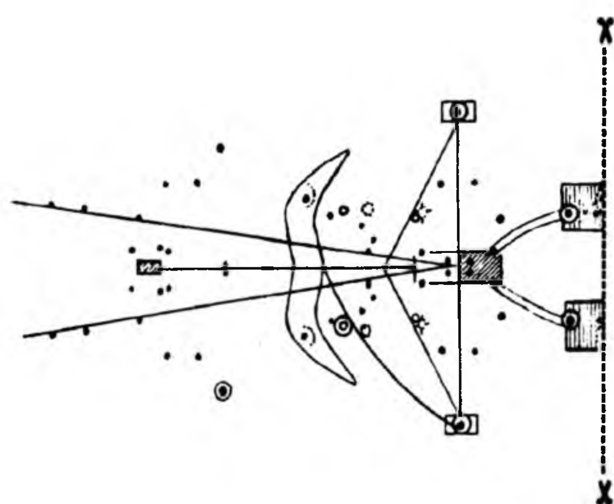
Приложение 20

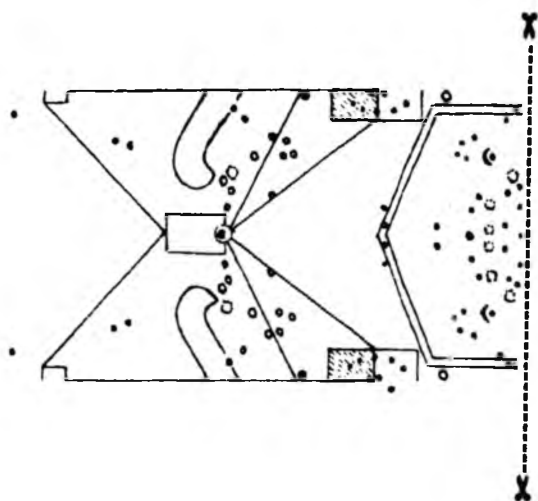
Приложение 20

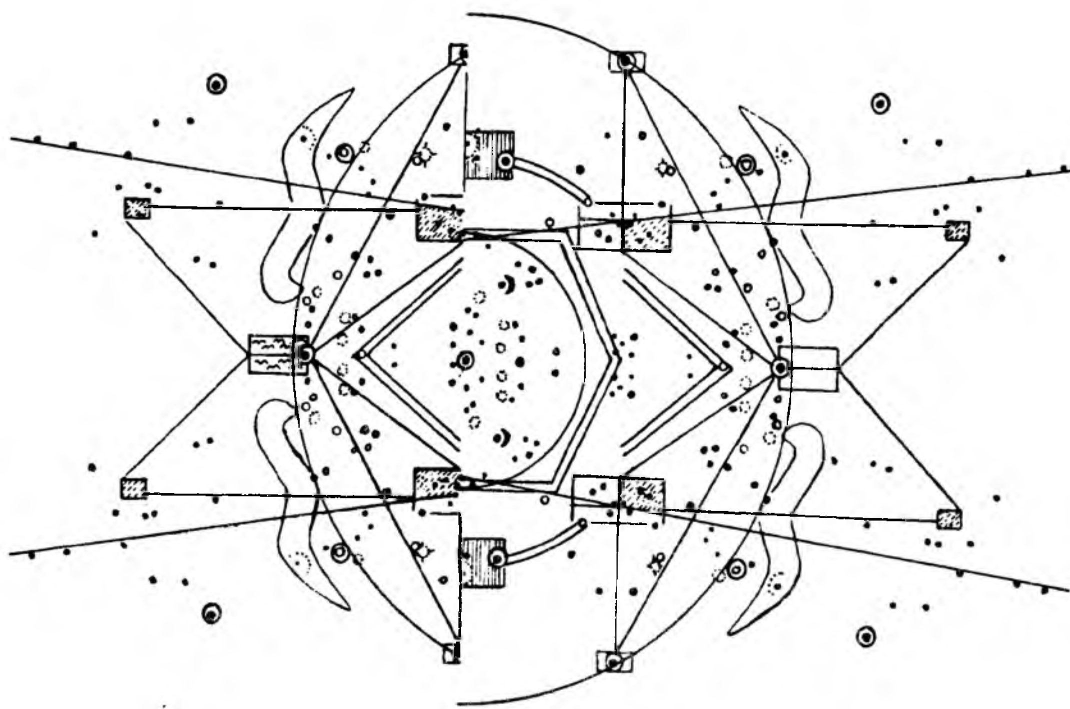
Приложение 21

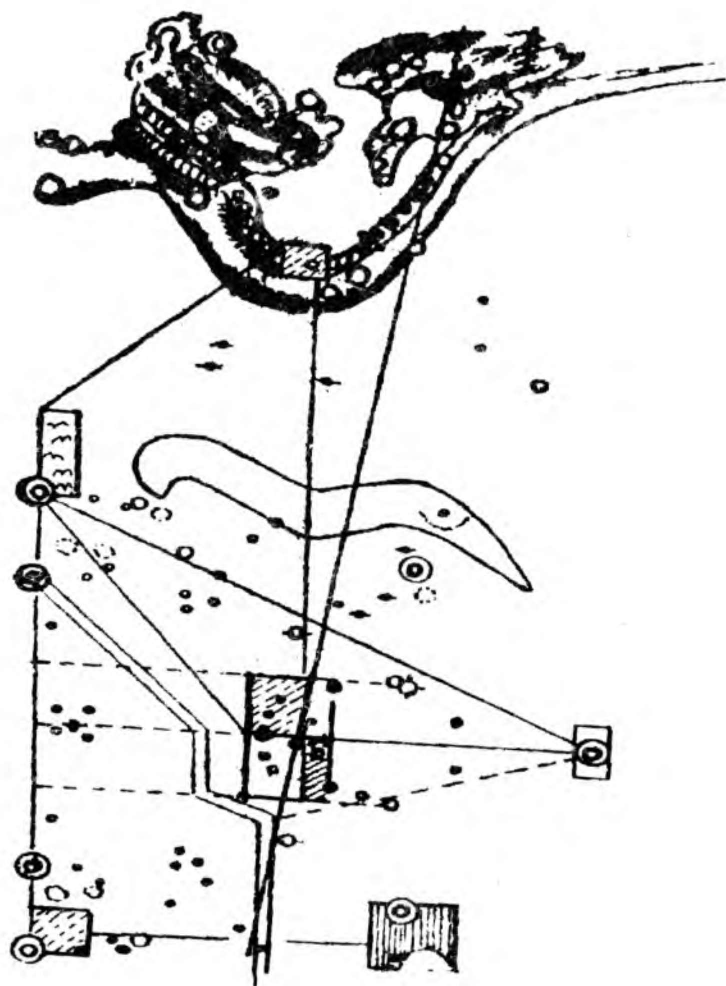
Приложение 22

Приложение 22

Приложение 22

Приложение 23

Кръстю Мутафчиев

ХОМО САПИЕНС ЗА ПРОИЗХОДА НА ХОМО САПИЕНС

1. Историческа справка

Оформление на корицата **Пенко Гелев**
Редактор **Мила Томанова**
Пречертаване и щрих на илюстрациите **Румен Бараков**
Формат 60 X 84/16
Печатни коли 11,5
Печат ДФ "Полипринт" - Враца
ISBN 954-484-003-6 (част 1)
954-484-002-8 (многотомно)